

העולם

הדגע

בו נפצע

בנו של דיין

האם המורה
של בנך היא
מוכרעת?

B. B.
מראה מה
שיש לה

זוהי
מלכת
הצעדה

בגליון זה

כולם מדברים עליו — עכשיו אפשר סופסוף גם לראותו

פרטו הנועז של דוד אבידן

הכול אפשרי

החל מהשבוע — במועדון הצהוב, רח' גורדון 21, ת"א (במרתף)
 * יום ד' 30.4 * יום ה' 1.5
 * יום ו' 2.5 * מוצ"ש 3.5
 7-9 בערב הקרנות ללא הפסק (עם תשובות אבידן לשאלות הקהל)
 כרטיסים ב-2 ל"י בלבד (כולל משקה) ב"הדרן", במשרדים — ובמקום

SCHAUB

הטלוויזיה הטובה בעולם!

LORENZ

100
 סיונים חורבנים
 דוד
 לאירופה
 ולמזרח הרחוק

חוברת עם פרטים
 חלאים בכל
 משרדי הנסיעות

הסיון
 האלב ביותר עם
 אירופה טורס
 EUROPA TOURS

עת, ועזרת לו לא במעט תיזמורתו של סמו הכהן, בשעה שברסאנס עצמו מר פיע ללא תיזמורת, בלחי עצמי על גיטרה, ללא אביזרים, או קטעי קישור, ורק במשך חצי תוכנית יאילו בנאי ממלא את כולה...
 *** קט שוף (הקברט הסאטירי, מרתף קולנוע פאריס) מחוספס אך עסיסי מגישים תיקי דיון, קובי רכט ו- שמעון לביארי, באמצעות חומר עוק צני על יחסי ישראל-ערב והמתחמים למיני-הם, שחיבר בלהט בלתי מנופה, חנוך דיון ובבים באקורבטיות על בימונת צרה, אחיו דיון.

*** דימטרי (באמרגנות בוג' טירימח) הוא פנטומימאי בינוני, אקרטי

כתביו של אבי תיאטרון האכזריות, אני טואן ארטו. דיון מוכתר איננו מצ-ליח לשעמם אך גם לא לרתק. ניכרת כי משחקו התקדמות ורצינות בלתי מזויפות. זהו שיעור מאלף לחובבי תיאטרון בחירתו של איש תיאטרון מהפכני, שלא זכה להכרה בחייו.

*** שש וטראנס (המועדון הלאומי רח' שלמה המלך 95 תל-אביב) מאת ובכימיו של יוסף מונדי מציג אספקל-ריה אלגורית אכזרית וגסה למציאות מוכרת היטב. התיאטרון של מונדי איננו מצ-טיין בהברקות בימיו, תפאורה, תאורה או תלבושות, לעומת זאת בשל שפה חסרת פשרות ומשחק כן של שלושה שחקנים צעירים, עשוי להוציא משלחתו קהל ממר-

הצגה חדשה

*** ליוזיסטרטה (התיאטרון הקאמרי) היצירה הקלאסית של אריסטופאנס שנכתבה לפני למעלה מ-2000 שנה מהווה אתגר לכל במאי יוצר; כשאר מחזותיו ומחזות היוצרים הגדולים בני-זמנו; לא רק בשל קלאסיותם, אלא במיוחד משום שלא נשארו כל עדויות ברורות על דרך הצגתם, הדרכת השחקנים, המקהלה, הכוריאוגרפיה, המיסאנצנה, התלבושות, התפאורה וכו'.

כישלון מחפיר היתה ההצגה שהועלה תה לפני מספר שנים בהבימה, ב"סיגנון מקובל" על-ידי ב"מאי יוני, שלא הבי-כיל להעלות הצגה מרתקת.

עודד קוטמר נטל את תרגומו השנון של נסים אלוני ליצירת אריסטופאנס והכין הצגה מוסיקאלית מודרנית. אך דא עקא: הוא לא השכיל לב-חור מלחין וכוריאוגרף מתאימים. ה"מוסיקה של רפי בן-משה היא אחד

ליוזיסטרטה ובנות אתונה

הצדדים היותר חלשים של ההצגה. הסקסים לפיזומנים, לא נכתבו על-ידי בעל מקצוע ויחד עם המוסיקה חסרת הגוונים של בן-משה, הם בקושי נכני-סים לאוזן אחת אך יוצאים בקלות מהאוזן השנייה. אך מה שברור הוא שתיזמורת בת ארבעה אנשים ועיבודים חסרי זימיון אינם יכולים "להחזיק" ספוטאקל. הוא הדיון לגבי הכוריאוגרפיה. זו כלל אינה קיימת. קוטמר גם לא לקח בחשבון שאפילו גודיק בתיאטרון המוסיקאלי שלו מצליח ב"קושי לגייס צוות של משתתפים היו דע לשחק, לשיר ולרקוד; ועל בימת ה"קאמרי" מלבד אביבה פו, (כרקדנית) ועופרה פוקס (כמרת) כימעט אף אחד לא יודע להניע רגליים ולפתוח פה. העלילה, לפיה מחליטות נשות יוון בראשות ליוזיסטרטה על מרד מיני — כלומר "לא לתת" לגברים, עד שלא ישימו קץ למלחמה, ויביאו את השלום, זוכה כאן לביצוע קונדסי.

לגבי אורנה פורת בתפקיד ה"מרכזי ניתן לומר שקיימת דיספרופור-

סה, שיראה באחד המערכונים כיצד אשה (המלחמה) תוקעת סכין בגבו של עלם חמים (הישראלי המצוי) ובשני, כיצד שר ביטחון מחסל צלמת טרוריסטית לא לפני שנוסה להשכיב אותה.

בידור

*** באין אהבות שמי-חות (בימות) מגיש יוסי בנאי למעלה מ-20 שאנסונים שחיבר הסרובאדור המסור עם ג'ורג' ברסאנס, שנתרגמו בצורה מעולה על-ידי נסים אלוני, עמוס קריי, נעמי שמר ואחרים. מלבד התומר המעולה, השם בצל "יצירות" כאילורדופות של מחברים ישראליים (והמנגינות בעלות החותם הברסאנסי המובהק), אין כימעט קשר לברסאנס. ההגשה של בנאי מהוקצ-

*** פסיבל הגשש החי-וור (באמרגנות פשנל) מפגיש אותנו שוב עם שייקה פזלי וגברי, המגישים פיד-מונים שכל סבתא בגיל 80 תזמר אפילו אם תוער באמצע הלילה, מרוב שידורים מעל גלי האתר. על חוסר העמקות מחפה ההופעה המלוטשת, שאותה ההופעות ה"רות של שלישית הגששים, ניכרים בה ר מחקים במידת מה את הספוטאנאיות של מצג ראשון עם קהל חי.

TISSOT PR 516

מ'בצע פרסים ענק
 "מום עם טיסו לשוייץ" מס. 7

פרס ראשון: מכונת פינט 124 (לא כולל מיסים)

פרס שני: 6 פרסי טיסה לשוייץ בסילוני אל-על

פרס שלישי: 10 פרסי שעון טיסו

פרטים בחנויות טיסו המוסמכות

20116

שינוי כתובת

מנוי המבקש לשנות את כתובתו מתבקש לחודיע על-ידי שבעיים מראש, על-מנת למנוע עיכוב במשלוח העתון למען החדש

אלכס וויס ותזמורתו תזמורת מכבי אש וכמובן להקת ג'אז פלום (בלעדיה הן אי אפשר) כל זאת באולפן עגול, בהנחיית שייקה אופיר בשעה 19.30, בטליווויזיה של הגאון התורן ראקף ענבר. ב-20.25 תכנית לא מקדש יוהן באתיופיה במסגרת ארץ לא נודעת וב-20.50 משהו על שיקום הר הצופים. כמובן בעיניכם איננו רק מחזה מאת ויליאם שיקספיר, זוהי אף שמה של תוכנית מיליון משאלות, שתשודר בשעה 21.00 ובה נחלוצה אל צופה בעל משאלות תמי מות למדי, שביקש לראות, לא פחות ולא יותר אלא כיצד חולכים פרה, איך עובד צים פירסום ואופנה ואיך ניראית המכונית העתיקה ביותר בישראל. למיליון המשאלות דאג המפיק אביטל מוסיונון ולהנחייה עפרה כמאול.

תיאטרון

מרי מרי (התיאטרון הקאמרי) הינה קומדיה מיושנת שאפילו התיאטרון הורוד זיל, היה מתבייש להעלות על קרשיו, שנתחברה עלידי הגברת ג'ין קר שהיא במיקרה, לא פחות ולא יותר, רעייתו של מבקר התיאטרון השנון ולטר קר, אשר כנראה לא אמר לה את דעתו על "היצירה" הבימתית שלה, כדי לא לפגוע בשלוסביית. מרים גבריאלי, בתפקיד המרכזי, היתה מצליחה באותה מידה, והרבה יותר מכך, לוא, בקטעים רבים לאורך ההצגה הארוכה, היתה פוסקת מלשחק בהפרזה כה בולטת. גרעון שמר הינו שחקן מחונן שפשוט רחמנות לראותו בסמרטוטיו כזה. זלמן לביא הוא החייו המעלה גליצחוק, לא בשל הפרזה קברנית, אלא בזכות משחק רציני ומדוד.

מחכים לגורו (הבימה) צמד הקלושארם, הנודים הממתנים עד בוש לגורו, ביצירתו העל-שנייה של אבי תיאטרון האבסורד, כמאול בקט, הם הפעם ליצני קירקס, באינטרפרטציה חדש-נית, ובלתי מקובלת, עד כה, של יוסף יזרעאלי ובתאפורה אופיינית של יגאל תומרקין שמילא את הבמה הקלאסית הריקה ביצירות המזכירות תצוגות משלו בגלריות השונות. שמעון לביארי, אי לן תורן ובמיוחד נסים עזיקרי מגישים משחק מרטיט ומחושב, שמוזר זמן רב לא נראה על בימה ישראלית.

האיש מאחורי ההגדה הוא בנימין זאב תיאודור הרצל. האיש מאחורי הרעיון להפוך את מסכת חייו וחזונו להצגה הוא שמעון ישראלי. קשה לתאר הצגה רגילה, בת-משחק פיס-רבים על חייו של חווה מדינת ה' יהודים. לא כל שכן מונודרממה מחזה ל' שחקן יחיד. יעקב אזרלנד נטל על עצמו

שור וקינר ב"שש"

משימה בלתי ניתנת לביצוע, והבמאי אבי רהם נינו עזר לו בכך. שמעון ישראלי יוצא מהמבצע (המתאים לבנינוער ולמתעניינים בתולדות הציונות) בשן ועין. לוא זאב תיאודור היה מתעורר מקברו ופוגש בישראל מאופר בדמותו כהלכה: היה בטוח כי לפניו אח תאום, שזה עתה צץ ממחבוא.

התיאטרון שלי (מועדון תיאטרון מרתף, רח' בן-יהודה 256 תל-אביב) הוא תסכית בימתי כתוב ומבוים על-ידי מייכאל אלמז על יסוד חייו ר'

★ אפשר לראות
★★ רצוי לראות
★★★ חובה לראות
● לא כדאי לראות

הוליווד

סרטים חדשים

אשה בצרה (תל-אביב, תל-אביב) פראנק סינטרה מגלה בקרקעית הים אבן ואל האבן צמודה אשה. בעיקבות זה הוא מפעיל את גבריותו וגבורותיו, ובעזרת רחל וולש והבמאי גורדון דוגלאס יוצא לחפש ולגלות מי הרג ולמה.

שלטון הפחד (ירון, תל-אביב) סרט לא כל-כך חינוכי, שהיום כבר מותר להק' רין אותו, משום שהחינוך לא חשוב כבר,

פינקשטיין ותאומי ב"מרנו"

על פושע (רוברט מיצ'ם) היוצא מבית הסוהר כדי להתנקם בקסגורו (גרדורי פק).

זהב מקקאנה (סנימה, תל-אביב) השמות המעטרים את הסרט יכולים למשוך פיל לקולנוע: טדי סאבאלס, די ג'יי קוב, אדוארד ג'יי רובינסון, גרגורי פק, ועומר שריף. אחר-כך יש גם סיפור על מאבק בין טוב ורע ואוצר זהב, וגם במאי: לי שומסון.

איש ושמו גנון (אופיר, תל-אביב) חובבי המערבונים יכולים לעשות פסטיבל סרטים השבוע. הנה עוד מערבון על שני גברים אלימים (מדני פרנציוזה ומיי קל סאראזין) המפעילים את האלימות שלהם לפי דרישותיה של האשה המושלת בהם. (גודי ווסט).

כותל בירושלים (גת, תל-אביב) סרט דוקומטרי של הבמאי הנפלא פרדריק (למות במדריך) רוסיף. הנושא: תולדות היהודים במאה העשרים.

אושרה של גברת בוסום (אלנבי, תל-אביב) שירלי מקלין שנעלמה לזמן מה מהבד, חוזרת אליו בקומדיה על משר לש נצח, שהיא חלק ממנו, ושני החלקים האחרים הם ג'יימס בוס וריצארד אונטבור.

סרטים אחרים

בולדיט (חן, תל-אביב) רדיפות מרת-קוט פטיב מקווין. ועלילה קצת יומרנית ומעורפלת על שוטר רווף צדק, המחפש מי רצח את עד המלך שהיה תחת שמירתו.

מרנו שלי (מוגרב, תל-אביב) משחק מצויין של לבנה פינקשטיין ושחקנים אחרים, בתוך עלילה קלושה על אהבה בין מרצה באוניברסיטה לנערת מור שב פשוטה.

טוניזיה

בשידור חוזר יעבדו ביום החמישי האחר במאי, הזמרות שולח חן ואילנית (ועל גיטרה יקשקס סביבה בן-יוגה, "אילדן"),

עם חבניתך לאירופה!
DRIVE IN - DRIVE OFF
באנית הפאר והמעבורת

אפולוניה

22 קשר

(שנת הבניה: 1948. דרגת סיווג בטיחותית שניתנה על-ידי מנהל אגף הספנות והנמלים במשרד התחבורה: ג.)

על כרטיס חסוך 50% של מכוניתך

וכן הנחות של 30-40% לכל משתתף בתכניתנו המהפכנית והסנסציונית G.T.R. להפלגות הלוך וחזור — בתאריכים קבועים מראש.

מפליגה מחיפה ב-5.5.1969

ותפקוד את הנמלים הבאים: פמוסטטה, לימסול, רודוס, פיראוס, נאפולי, גנואה, מרסייל. ההפ' לגות הבאות: 19.5, 2.6, 16.6. סוירים וטיוולים בכל הנמלים הנ"ל.

החל מ-27.6, "אפולוניה" תופעל בשרות אכס' פרס בקו: חיפה / ונציה / חיפה ותפקוד בד"כ את נמלי: לימסול, רודוס, פיראוס. הפלגה מחיפה כל 8 ימים בתאריכים: 27.6, 6.7, 14.7, 22.7, 30.7, 7.6, 15.8, 24.8, 1.9, 9.9, 17.9. תהנה בחופשתך מאוכל משובח, שרות אדיב, בריכת שחיה, חנות פטורה ממכס ותזמורת רקודים.

עבור הזמנת מקומות וקבלת פרטים נא לפנות לכל סוכני ומשרדי הנסיעות בארץ ואצל הסוכ'נים הכלליים בישראל.

יעקב כספי בע"מ

חיפה נתן קייזרמן ו
טלכיון 40093/63026
ת"א שדרות רוטשילד 15
טלכיון 53224
ירושלים בן יהודה 2
טלכיון 23793

HELLENIC MEDITERRANEAN LINES

פרסום שפי, חיפה

הנסיך והנסיכה של ישראל

עירן אדמון, בן שלוש, מרחוב רזיאל 25, רמת-חן, תל-אביב

המיפלצות שלי

איזה חיים משוגעים עשיתי ביום העצמאות — לא תוכלו לתאר לעצמכם. בערב יום-הזיכרון, כשעמדנו כולנו דום בשעת הצפירה, היו שלוש המיפלצות שלי עצובות, ממש עצובות. אבל כשהתחילה הצפירה במוצאי יום-הזיכרון, וכולנו נעמדנו שוב על רגלינו, הציצה רוני בדנה, ודנה ברוני, ושתייהן התחילו לצחקק ללא-רסן. מבטיו

מי עוד כייף כמונו ביום העצמאות?

הזועפים של עוזי רק הגבירו את התקפת-הסירוף שלהן. אז מייד אחרי הצפירה כיבנו את נר-הזיכרון שדלק בחלון זה 24 שעות, תלינו את הדגל וסמל-המדינה על הירפסת, ומיהרנו לכיכר-השימחה. הלכנו בששון באמצע הכבישים החסומים לתנועת מכוניות, ואחרי שעה בלבד של צעידה מאוששת כבר הגענו. עוזי, שרגיל כל הימים רק לנסוע במכונית, התלונן על כאבים מוזרים בכל הגוף.

כיכר-השימחה היתה שמחה מאוד. והרבה, התחלנו להידחק בין ההמונים השמחים, ונכנסנו מהר מאוד לעניינים. דרכנו כמו שדרכו עלינו, הפעלנו מריפקים כמו שמירפקו אותנו, ושמחנו בי חגנו. קנינו פסייגומי מצפצפים ודגלי המדינה שהמוט שלו היה צפצפה. רק אחרי שקנינו את הדגל גילינו שכתוב עליו 20, לעצמאות ישראל. סידרו אוי תנו עם דגל משנה שעברה.

קנינו בייגאל, ובבית הראשון גילינו שגם הם מיום-העצמאות שעבר. זרקנו אותם ומחינו את טעם העובש מפיותינו בארטיק. המשכנו להתקדם לכל הכיוון. נים. עוזי שאל אומנם לאן אני מתקדמת כל הזמן, אבל אני החלטתי עוד בתחילת הערב שלא להשבית את השימחה, אז פשוט לא הקשבתי לו. מאיפה אני אדע לאן אני מתקדמת? כולם נדחקים, אז גם אני נדחקת.

החלו הזיקוקים המיוחדים. עמדנו פעוריפה וחטריינשימה נוכח המראות המרהיבים, שנמשכו למעלה מחמש

עילי

חבר ואוהד התנועה —

הבטח לעצמך את זכות הבחירה לכנסת

פינקס הבוחרים מוצג עתה בסניפי הדואר ברחבי הארץ. אם לא קיבלת הודעה-לבוחר, המבטיחה לך את זכות ההצבעה ביום הבחירות, סור לסניף הדואר הקרוב לך, ובדוק אם שמך מופיע בו.

אם הינך בעל זכות בחירה, ושמך אינו כלול בפינקס הבוחר, התקשר עם מזכירות התנועה, ת.ד. 136 תל-אביב, כדי שזכותך זו תובטח לך.

אל תדחה פעולה זו — יש מועד מוגבל לביצועה.

לא מבטח התינוק

„נקה 7 לתינוק“ המותאם במיוחד לעורם העדין של תינוקות

כאלה היו הימים...

האמיני יום יבוא

יהיה זה עבר רחוק, ממש היסטוריה. לצעירות פחות — העלאת זכרונות משותפת. בפרס שנת-עצמאותנו ה-21, בחרנו לפתוח את המדור באלבומה של יפה ירקוני, ששירה „האמיני יום יבוא” היה אחד הלהיטים של מלחמת-השיחרור, הרעיד את ליבה של אומה שלימה, וליווה את לוחמי תש”ח, פעמים רבות, בדרכם האחרונה.

„היו ימים, חבר,” שרה מרי הופקינס בלהיט שלה שכבש מיליונים ברחבי-העולם. כן, העבר, העבר — היפה, האכזר, המפואר, המכוער. מי מאיתנו איננה זוכרת בגעגועים את עברה? במדור „כאלה היו הימים” נחזור וניזכר, בשמץ נוסטלגיה, בעברן של ישראליות שאת מכירה — פשוט, נדפדף בצוותא באלבומיהן. לצעירות שבינינו,

בארמון המלך במלחמת ששת-הימים. במסגרת הופעותיה בפני הלוחמים, זכתה יפה לבוא מול הכותל כאשר צלפי-הלגיון עדיין ירו. כאן: בכניסה לארמון חוסיין בשעפאת נתקלה יפה באקראי בכך-דודה.

השחלמות מקצועית יפה מיר” בתה לנ” סוע ברחבי-העולם. במסגרת סיור ממומן באפריקה, נהנתה לחזות בריקודיהם ושירתם של הילידים.

מנוחת הלוחמת 1948, מלחמת-השיחרור. יפה החיטורן של חטיבת גיבעתי, חבוקה, בעת חופשה בתל-אביב, עם אמה, בעלת קפה צליל, שם נהגו מלווי-השיירות להתכנס.

העולם הגדול

בילוי ועבודה מש” תלבים יחדיו, כאשר את מבלה חלק גדול מזמן עבודתן בדי” לוג ממטוס למטוס. כאן, יפה כתיירת ב” דורבן, דרוס-אפריקה, בשנת 1958.

האם אפריל 1956, בביקור אצל הבדואים בנגב: מימין הבת רותי, משמאל תמי, שנפצעה במיצחה ונחבשה. לא מופיעה בתמונה הבת הבכורה אורית, המסיימת בימים אלו את שירותה בצה”ל. כן, הייתם מאמינים? יפה שלנו — אם לנערה בת 20!

האמיני יום יבוא 1969: הטיסה שהיתה לחמל — כיום, לאחר 21 שנות מדינה: מלאת ביטחון ותקווה, צופה לעתיד טוב, טוב יותר. האם יתגשמו מילות השיר? — כאז כן היום — יפה מאמינה שכן.

איך היית את מתנהגת במקומה?

„ילדתי בת כשנכר הייתי סבתא“

את זה כעובדה. אני לא יכולה כבר לסחוב אותה הרבה על הידיים, ולא לקפץ ולדלג איתה. כמו בזמן שהייתי צעירה. מול עוד שהיא לא קמה בלילות. אני משכיבה אותה בשבע בערך — והולכת לישון מיד אחריה. בבוקר אנחנו קמים ביחד, בשבע, לפעמים יותר מאוחר. ככה אני זוכה לפחות לשנת-לילה טובה. אחרת אינני יודעת איך הייתי מסתדרת. גם שתי הבנות הגדולות עוזרות לי המון — טוב שהן גרות עוד בבית. כל יום כביסה, וכל זה.

„אך למרות כל העזרה, אני כל הזמן רוצה. אפילו הנכדים מעייפים אותי מאז שנורה נולדה — על אף שבהם אני לא צריכה לספל. כשעשיתי לגורה יום-הולדת, בגיל

תי על השוטה הזה, כשאמרתי לו לפני שנה שאולי אני בהריון, הוא צחק ממני. רק בעלי הצליח להרגיע אותי קצת. והוא צדק באמת. גורה נולדה תינוקת בריאה ונפלאה, וגם הלידה עברה בלי בעיות.“

גורה, בעלה בן ה-56 של פיליס, העובד כסועל-בניין, התרגל להפתעה הנפלאה ב-קלות. בשבועות הראשונים עדיין הסתובב אומנם מבוכלב למדי, ופעם אף הופיע ל-עבודה כשלצוארו חיתול, במקום צעיף-הצמר שלו. אבל אחר-כך החל מתמוגג מבתי-זקוניו כאב רגיל.

„זאת באמת אחת הבעיות הגדולות שלנו“, מתחזה פיליס. „נורה עלולה, ללא ספק, להפוך לילדה מסונקת ומקולקלת. אביה מפנק אותה בלי בושה. שתי אחיותיה שעוד גרות איתנו — אן, בת 22, וישראל, בת 19 — מעריצות אותה. וגם אני מס-חובבת כל היום ולא יכולה לגרוע ממנה עין. כולם אומרים שאני נראית צעירה יותר מאז שנורה נולדה. אני גם מרגישה כך — פשוט מאושרת, מבוקר עד ערב. ולמרות שאני יודעת שזה ממש לא בסדר — הרי שהלידה מקבלת יותר מדי פינוק ותשומת-לב: אנחנו לא יכולים להתגבר על עצמנו, וזהו זה.“

„עיפה.“

„עיפה“

„אבל יחד עם זה — אני גורא עיפה כל הימים. נורה היא תינוקת נהדרת, אך שובבה גדולה, ובסוף היום אני הרוגה. לא שאני מתלוננת — אני פשוט מספרת

הילדים גדלו, רובם עזבו את הבית. בתי-הזקונים שלך היא יסיפיה בת 19. בנך-בכורך כבר אב לילדים, שהגדול בהם בן 13. גם לשאר ילדיך יש כבר צאצאים משלהם. פיתאום, בגיל 53, כשאת כבר סבתא לעשרה נכדים — את מגלה שאת בהריון.

פיליס מחייכת באהבה — ובעייפות: „אין לי כוח אליה. נכון שאמרתי את זה גם כשגידלתי את עשרת הילדים הקודמים שלי — אבל אז הייתי צעירה ב-20 שנה. אבל —“ עיניה נוצצות מאושר — „לא הייתי מתחרת עליה, לוא הייתי צריכה לחזול כל היום על ארבע. איזה אושר — להיות, בגילי, ובמפתיע כל-כך, שוב פעם אמה.“

פיליס היא אשה נאה, שהחזיקה מעמד יפה בעול השנים. על פניה קמטים מעטים, ולחמיה ורדרדות. ככל סבתא, היא גאה ו-מאושרת בעשרת נכדיה — האחיינים והאח-יניות של נורה הפעוטה. אל נורה עצמה היא עדיין מתייחסת — לאחר שנתיים תמי-מות — כאל פלא:

חיתול

מסביב לצוואר

„בבוקר הלידה, כשנודע לי שאני עומדת ללדת, קיבלתי מרה שחורה. לא שלא רציתי אותה — להיפך. נורה שמחתי. גם לא פחדתי להתחיל שוב פעם, בגילי, עם כל החיתולים והצרות. לאחר שאת מגדלת עשרה — אחד זה כלום. אלא שהייתי אחוזת-אימה ממש שהלידה לא ת-בור בשלום. תמיד מספרים שלידה בגיל מבוגר היא מסוכנת. הרופא שלי ניסה להר-גיץ אותי, אבל לא הקשבתי לו בכלל. כעס-

לפני שנתיים עשתה פיליס קאיבל היסטוריה.

פיליס ילדה או את בתה נורה — וכל רופאי ואחיות המחלקה עמדו סביבה פעורי-פה: שכן בגיל 53, היתה פיליס אחת הילד-דות הזקנות ביותר באנגליה במאה הנוכחית.

אלא ששכירת שיאים אולימפיים היתה ב-אותו רגע דאגתה האחרונה של האם הנד-המת: הדבר היחיד שהעסיק אותה או היתה נורה הפעוטה — הלידה הבלתי-צפויה.

היא היתה אומנם ילדתה ה-11, אלא ש-ילדה הקודם נולד 20 שנה לפניו. ומה ש-יותר מדהים: עד שעות מעטות לפני הלידה — לא ידעה פיליס כלל שהיא בהריון.

ולא רק היא — אלא גם רוסאה לא. כאשר, בתחילת ההריון, התלוננה בפניו על בחילות והרגשה כללית רעה, והעלתה את האפשרות שהיא בהריון — הוא סרץ ב-צחוק: „השתגעת? בגילך? לעולם לא.“ הוא לא טרח אפילו לבדוק זאת.

מאחר שגם לפני ההריון היא סבלה, כי-רגיל ומקובל בגיל מבוגר כשלה, מצרות ומיחושים שונים — המשך הרופא בטי-פוליו השיגרתיים.

וכשהמאזניים בחדר-האמבטיה הראו שהיא משמינה קצת, התחילה פיליס לוקחת כדורי-הרזיה. היא המשיכה לקחת אותם במשך כל ההריון.

והתפלאה שהם לא עוזרים משום-מה. כיום, נורה היא שדה בת שנתיים. עי-ניים כחולות, שיער בלונדי — ומרץ לא-נידלה — כמו לרבות מבנות גילה.

פיליס, בעלה והבת

שנה, הזמנתי את כל עשרת הנכדים. זו היתה הפעם הראשונה — והאחרונה. אג-כבר לא מסוגלת פשוט בגילי לשאת מהומה כזאת.

„נורה מסתדרת דחקא יפה מאוד עם אח-יניה ואחייניותיה, ברור שכל פעם יש איזה גילויי קינאה, אבל אני לא מתרגשת מזה.“

הגיל —

בעייה

לגדות את האמת: כבר היום אני עצו-בה מהמחשבה שהיא תצטרך ללכת לבית-הספר. כבר עכשיו אני מרגישה כמה בורדה אהיה אז. לפני שהיא נולדה, היינו, ג'והן ואני, יוצאים לבלות המון — עבור כל השנים שבהן גידלנו את הילדים ולא היה לנו זמן לעצמנו. אך מאז שנורה באה לא מתחשק לי בכלל לצאת. לא רק בגלל העייפות — אני פשוט מאושרת לשבת ב-בית ולדעת שהיא ישנה שם בעריסה שלה.

יחד עם זה, הגיל המבוגר שלנו יוצר בכל זאת בעיות. עד לפני כמה חודשים הייתי עוד מתבלבלת מדי פעם וקוראת לה: מותק, בואי לסבתא, במקום, בואי לאמא. זה בגלל הנכדים, שאני רגילה לקרוא להם כך. אבל הדאגה האמיתית שלי ושל ג'והן, שגם היא גובעת מהפרש הגילים הלא-רגיל, היא — העתיד: מיום שנורה נולדה, התחלנו לשים כל חודש סכום די נכבד בבנק. „בשבילה. למיקרה שלא נוכה ללדת אותה לאורך כל הדרך.“

אלא שלו זה לא מפריע — ולי, זה נורא. לבעיית החורידים בגללים יכולות להיות הרבה סיבות. כדי לנקוט טיפול מונע, יש לחפש את המקור. לכן, פני לרופא מומחה.

אקנה נצחית קוראה ש. מחליאבי: „אני בת 28 וסובלת, מגיל 13, מאקנה, עור שמן,

ונקודות שחורות. למרות שאני כבר נשואה ואם לשני ילדים, לא חל שיפור במצב — עלאף שרופאי טען שההריון עוזר להיעל-מם של פיצעי אקנה.

עוד לא קרה שאוכל ליהנות מאיפור. תמיד, לאחר כשעה בערך, שבים פני ומב-ריקים מחדש.“

בדרך-כלל, עזרת סידרת תכשירי ה„ביו-קלין“ של הלנה רובינשטיין לנשירת התאים המתים בעור. סידרה זו נועדה במיוחד ל-עור שמן ופרובלמטי. במידה ובכך לא תבוא בעייתך על פיתרונה, תשמח שרה לבל ליעץ לך אישית, במרכז ההדרכה של הלנה רובינשטיין. שדרות קקל-94, תל-אביב, מדי יום בין 3.30 ל-6 אחה״צ.

שלישי מימין: קרנבה לכיוון קצה ה-עין החיצוני — סביר. לכיוון פניס-העין — קצר מדי. יש להוסיף אורך לגבה בעזרת עיפרון-גבות בצבע מתאים, על-ידי יצירת קווים דקים דמוי-שיער, כך שהגבה תיראה טיבעית ויפה.

רביעי מימין: קרנבה ארוך כלפי פנים העין וקצר כלפי צידה החיצוני. יש לת-לוש את השיער המיותר בצד הפנימי ול-האריך את הגבה כלפי חוץ.

הגבות חונראות הללו! כפי שלמדת ודאי מנסינון המר, הן עשויות לצאת לך, ל-אחר שנתיים ישיבה לפני הראי, פעם חלומיות — ופעם זוועתיות. שרה לבל, יועצת-היופי הראשית של „הלנה רובינ-שטיין“, מדריכה אותך, הפעם, כיצד להשתלט על גבותיך.

בדרך-כלל צריך קרנבה להתחיל עם קו העין, אם כי תמיד יש גם יוצא מהכלל.

חמישי מימין: קרנבה פנימי ארוך מדי. יש לקצרו. עליך לוודא שהגבה, לכל אורכה, תהיה נקייה משיער מיותר. זאת תשיגי על-ידי תלישת כל השיער שמחוץ לקרנבה ה-מושלם.

השתדלי תמיד להתאים את קרנבה לקרנבה. קרנבה האופנה. קרנבה האופנה באיפור-האביב של הלנה רובינשטיין: גבות עזו-לות, בקשת מתאימה לתחירי-הפנים.

וירידים ברגליים קוראה ר. מירושלים שואלת: „למ-רות גילי הצעיר, הופיעו לי ורידים ב-רגליים. זוהי אצלי כנראה תורשה מאבי.

כלל ראשון: השתדלי ליצור מרחק סביר בין העין לגבה. מרחק סביר פירושו מרחק השווה לגודל גלגל-העין (ראי ציור ימני). בכך תשיגי הדגשת-יתר של העין במיסגרת הכללית של הפנים.

ענה קחי עיפרון ושימי אותו במקביל לאפך, כך שייצור קו ישר לאורך האף והקצה הפנימי גם של העין וגם של הגבה. אם הגבה והעין מתחילים לאורך אותו קו, יש לך צד פנימי אידיאלי. הטי את העיפרון באלכסון מהאף אל עבר הרקה, כך שייצור קו ישר דרך הקצה ה-חיצוני של העין, והגבה. על קו זה בדיוק צריכה הגבה שלך להסתים.

הסברים לרישומים: שני מימין: קרנבה ארוך מדי לכיוון קצה העין החיצוני. יש לתלוש שיער מיותר.

הזכות ללדת - קדושה מכל

אביגדור היה גבר צעיר כאשר אושפו לראשונה בחייו עקב התמורטות עצבים. הדבר קרה בגרמניה, זמן מה אחרי עלות הנאצים לשלטון. שבועיים לאחר שהוכנס למסד, הועלה אביגדור על שולחן-הניתוחים, שם עיקרוהו הרופאים על-ידי ניתוק צינוריות הזרע. הדבר נעשה בפקודת השלטונות הנאציים, לפיה אסור היה לחולל-רוח להביא ילדים לעולם. כששוחרר מבית-החולים, נמלט אביגדור לארץ-ישראל, הציל בכך את חייו. שנים רבות חי ערירי בארץ, עד שהכיר לפני 13 שנה את דבורה. השניים נישאו, אבל את סודו האיום לא גילה אביגדור לאשתו. רק לאחר ארבע שנות נישואין, כאשר כל נסיונותיה של דבורה להיכנס להריון עלו בתוהו, והיא פנתה לרופא — גילתה שאין בה עצמה כל מום. היא איל-

תיק אישי ברבנות

צה גם את אביגדור להיבדק, וכך יצא המר-צע מן השק. למרות זאת, המשיכו השניים לחיות יחד. דיו. לאורך השנים הוכנס אביגדור מיספר פעמים נוספות לבתי-חולים לחולי-נפש, בי-עיקבות התקפות-דיכאון ונסיגות-התאבדות. ואז, לאחר 13 שנות נישואין, פנתה הא-שה לבית-הדין הרבני בתביעה להתגרש מבעלה: "איני יכולה לסבול יותר תחתיו", סיפרה לדיינים בפשטות. "אני עכשיו בת 42, ואני רוצה לזכות עוד בילד בחיי".

כי מה יכול היה הבעל מוכה-הגורל לענות לסענה כזו? הוא רצה רק לשמור על אשתו, שהיתה כל מה שהיה לו בעולמו: "אשתי גילתה כבר לאחר ארבע שנות נישואין שאני עקר", התגונן בבית-הדין. "למרות זאת המשיכה לחיות איתי חשע שנים נוספות. זה מוכיח שרצונה לי-התגרש עתה הוא לא בגלל שאיני מסוגל להביא ילד לעולם. הסיבה האמיתית היא בעיות פרנסה. מלבד זה, היא כבר איננה מסוגלת ללדת בגילה".

הדיינים הבינו לנפש הגבר האומלל, אך לא היה בידם להושיע, שכן גם לדבורה היתה זכותה שלה לחיים מאושרים. בפסק-דין קבעו, שברגע שהבעל אינו מסו-גל להוליד, והאשה מעוניינת בילד, היא זכ-אית לחפש לה בעל אחר. כל זמן שיש עדיין אפשרות, אפילו קלושה, שהיא תלד — אסור לשלול ממנה סיכוי זה. העובדה שדבורה המשיכה בנישואיה עוד חשע שנים לאחר שגילתה שבעלה עקר, פסקו, אינה יכולה לשמש טענה נגדה. הם גם הוכירו לאביגדור שלפי חוקי-ההלכה, אסור היה לו כלל להתחתן. ככתוב: "לא יבוא כרות-שפכה בקהל אדוני". פסק-דינים: "הבעל, אביגדור, חייב לתת מיד גט-פטרון לאשתו דבורה".

* השמות הוסוו למניעת זיהוי.

עולם האשה

טקסטיל 100
חסינות מפלסטיק

טקסטיל שמפו כעת:
* יותר לבן
* יותר פעיל
* עם ריח בושם נפלא

טקסטיל שמפו — האמצעי האידיאלי לכביסת צמר, משי, אריגים עדינים וסיבים סינטטיים. קופסת הפלסטיק החדשה שומרת על התוכן ומייעלת את השימוש.

המפיצים: חב' נורית בע"מ

רת ביח"ר נקה בע"מ

לא יאומן כיסופר! החושך המפחיד

הצארית הרוסית במאה ה-16 ליזא-בטה הראשונה פחדה כל כך מפני החושך, עד שבמשך 20 שנות מל-כותה שכבה לישון אך ורק בשעות היום. אין לה מה לפחד, בחושך ובאור, תמיד תיראי היטב אם על רגליך מיני-גרבוניים "מרסי". מיני-גרבוניים "מרסי" מצויידים בסרט-הצמדה פטנטי המותח את הגרביים על רגליך בלא לחץ. כאשר חמים בחוץ, הם לא יכבידו עליך ובכל זאת ייראו יפה. מיני-גרבוניים "מרסי" מחירים רק 4.50 ל"י.

נשים מאמינות בגרבי

ללא שמואל

ז"ר המגפר יצא, לקראת האביב, בנעלים חדשות. לנעלים קו ספורטיבי, נאימות לשעות נופש והליכה. לי הוואי — מופיעות בשלל צבעים עם סולית גומי, לגבר — נעל עשויה

זהו מה שפארים מציעה לקייץ: ה"קלילה ושקופה"

„אני שונאת חזייה הכובלת אותי, טוענת עימנואלה קאהן הצרפתייה, מתכננת לבני נשים וגברים. שינאתה זו הביאה אותה ליצירת סידרה של חזיות ותחתונים שקופים ואווריריים, שיש צורך בעין בוחנת כדי לגלות שהם קיימים בכלל. אולם למרות שהם שקופים, הרי, איכשהו, הם מצליחים תמיד להסתיר את הנקודה הקריטית. יצירותיה של עימנואלה הן השלב האחרון בהתפתחות לבני הנשים, מהמחוכים בעלי עצמות-הדגים ומטה, או מעלה, תלוי בנקודת-ההשקפה. השלב הבא יכול להיות רק העור החשוף.

הגב הקהל

בשני צבעים ועגול
מימין, חזייה דו-צב'
עונת מבאסיסט. מ'
שמאל, יצירה שקופה מסול שחור, מחזקת בסירטיסטן עגולים.

יצירת האופנה
עימנואלה קאהן מתכננת ב' עיקר חזיות לבעלות חזה קטן. מנקודת מבטה המיקצועית, כרוכים שדיים גדולים במידה רבה, זקוקים לתמיכה שקשה להשיגה ביצירותיה האווריריות.

חחתוני-לב ולב חשוף
יותר מכל אוהבת עימנואלה מתכננת החזיות להסתובב ללא חזייה, כשהיא לבושה מתחת לבגדיה רק בתחתוני-לב, מעשה יידיה גם הם. השאלה היא רק: אם ילכו בעיקבותיה כל הנשים ואף הן תסתובבנה ללא חזייה — ממה תתפרנס עימנואלה?

האם המורה של ילדך מופרעת?

כולגית, הביאה אישור שהילד נורמלי לחלוטין, הציגה אותו בפני המורה. כנקמה, אסרה המורה על הילד להשתתף בשיעורי התעמלות.

● ילדה בת 14, שהיתה בבית-חולים בגלל מחלה בדרכי-ההשתן, הביאה אישור רפואי למורה, שמותר לה ללכת לבית-השימוש בכל עת. המורה סירבה להרשות לה, והילדה המסכנה הרגיבה במקום מור-שבה. המורה העמידה אותה בחזית הכיתה, עם הגב לתלמידים, כדי שכולם יראו את חצאיתה הרטובה. אחר-כך הרימה את הי-חצאית, כדי שכולם יוכלו לראות שגם התחתונים רטובים. כאשר באה אמה של הילדה לזעוק חמס, הגיבה המורה: "מה יש, על מה כל הרעש? היו לה דווקא תחתונים יפים מאוד."

★ ★ ★

תלמיד בבית-זונות

● מורה נזהרת לקרב אליה תלמידים שהיא מחבבת, לחבק ולנשק אותם בגלוי בכיתה, להזמין אותם לביתה. אחרים, שהיא לא סובלת, היא מכה בכיתה, ממררת את חייהם בלעג בלתי-פוסק. כשהיא במצב-רוח רע, היא מרימה את קולה, ואף צועקת: "אתם עוד תצטערו על שנולדתם בכלל, לפני שאני אגמור איתכם!" או: "כמה ש-אני שמחה שלא נולדו לי אף פעם ילדים, בנישטן שכמותכם."

● בעת שיעור בהגיגה מינית, נהג המורה לקבוע, לגבי כל אחד מהבנים, אם הוא עשוי להתקבל כבר בבית-זונות, או לא.

● מורה שנאה תלמידים מצטיינים. כש-נתקבלה פעם לכיתה תלמידה שהיתה גאון, בודדה אותה המורה, לא הירשתה לה אף פעם לענות לשאלות ולהשתתף בשיעור, התעלמה מקיומה, הביאה את הילדה לידי המלצה של להכניס לכיתה תלמידים מצ-טיינים — "לטובתם שלהם". למורה עצמה אי-אפשר היה לעשות כלום — היתה לה קביעות.

● ילד התרומם ממושביו באמצע השי-עור והציץ החוצה מבעד לחלון. המורה קרב אליו בלי לומר גנה — וסגר בתנופה את החלון על צווארו. הילד סבל שבר ב-עצ-החזה. ההורים שוכנעו שלא להגיש תביעה, לאחר שהובטח להם שהוא יועבר מתפקידו וישלח לטיפול פסיכיאטרי.

(המשך מהעמוד הקודם)

דים מהצד החינוכי של המיתרס הדמוני.

★ ★

השפחה, עניוים

● מעניין להשוות, בהקשר זה, עי-כמה דומות תגובותיהם של מורים מופרעים ברחבי העולם. מחקר שפורסם ל-אחרונה בארצות-הברית על-ידי ברינארד בארד, כלל את הדוגמות הבאות של הת-נהגות מופרעת מצד מורים:

● תלמיד בכיתה א', בן שש, שבר לא בכונה את הגיר שבו הוא צייר. כעור נש, הורתה המורה לכל הכיתה לדקלם ב-קול: "גורגרי הוא תינוק, גורגרי הוא תינוק." כשפרץ הזאטוט בבכי מר, ציוותה המורה על התלמידים לצייר כיצד ניראה הילד כשהוא בוכה.

● תלמיד כיתה א' אחר, אצל מורה אחרת, פרץ בשעת השיעור בצחוק. כעונש, הושיבה אותו המורה בתוך סלי-ניירות למשך כל היום. כאשר ניסה הילד, כעביר שעה, לצאת החוצה, שמה המורה את ידה על ראשו ודחפה אותו פנימה בחזרה. רק לאחר שלוש שעות ניכנס לכיתה, במיקרה, סגד-המנהל, והציל את המיסכן: זרועותיו ורגליו נרדמו, ועברו דקות ארוכות, מל-אות-ייסורים, עד שהדם שב לזרום בהן. על מעשה זה, קיבלה המורה גישה בסך-הכל, רק לאחר שההורים הנועמים פירסמו את השערורייה בעיתון, הועברה המורה הסאדיסטית לבית-ספר אחר.

● מורה טענה בפני כיתה שסוכני הבולשת הפרדאלית רודפים אותה, ביקשה מהילדים לכתוב מכתבים לגי. אדגר הובר, ראש האפ.בי.אי., ולבקש ממנו שיפסיק להטריד אותה.

● מורה התלבשה על אחד מתלמידיה, בנסיון להכניס לכניסה לאחד המכונים ה-אוניברסיטאיים המעולים ביותר. היה זה תלמיד טוב, אך לא מצטיין, והלחץ העצום מצד המורה ועומס-העבודה שהטילה עליו הביאו אותו לנסיון-ההתאבדות. בעיקבות ה-חקירה שנפתחה, נתגלה שילדיה של אותה מורה היו תלמידים גרוועים, והיא ניסתה לפצות את עצמה בדרך זו.

● מורה נהגה להניף ילדים ממושבם ולהשליכם באוויר אל הקיר.

● מורה היה מגדף במשך שנים את תלמידיו, מכנה אותם מפגרים ומופרעים. אחת האמהות לקחה את בנה לבדיקה פסי-

איך להיות
טבחית מעולה
ולהשאר זוהרת?

את בעית הבשול פתרנו לך
אז נכון שנתר לך זמן
לטיפוח עצמי?

חבות איוגו מגישה לך:
מבחר מקסים של מטעמי בשר
הקרויים רוסטו מוכנים
לאכילה ומדהימים בטעמם
הנפלא!! באיכות עולמית!

רוסטו

מיוצר ע"י "איוגו"

חתונה? אין בעיות!
בחנויות

שלי Shelly

ברחבי הארץ
מבחר מגוון של
מתנות מקוריות
לכל הזדמנות

אביוני קישוט לבית;
מיניאטורות לאספנים;
משחקים יוצאי דופן
לילדים ולנוער, מטפחות
ראש לנשים, חפתים,
מחזיקי מפתחות ומק-
טרות חדישות לגברים;
מגנטים מתאימים כשי
לבעלי רכב.

אבולדים
לרכב ב"מ

אביונים לרכב
ציוד למחנות
ומתנות

המרכז — ת"א, השרון 19
פינת השפלה 3

פניפים

ת"א: אבן גבירול 80

ת"א: אבן גבירול 138

חולון: חנקין 42 (בנין קולנוע
סבוי)

בת-ים: רוטשילד 18 (ככר
וינגייט)

חיפה: הנביאים 20 (מתחת
לקפה רומא)
וסניס החברה בירושלים
בארשבע וברחבי הארץ.

איך לפתור את הבעייה?

הצעד הראשון הוא — לנמץ את חומת השתיקה והאדישות. ציבור-ההורים חייב לצאת לפעולה, לאלץ את השלטונות להוציא את ראשם מהחול.

כל סטודנט-הוראה באוניברסיטה ותלמיד בסמינר-למורים חייב לעבור בדיקה פסיכיאטרית מתאימה. אם נכשל בבדיקה, יהיה זכאי לטיפול פסיכיאטרי — על-חשבון הממשלה. אם מערער הסטודנט על מימצאי-הבדיקה, הוא רשאי להיבדק גם על-ידי פסיכיאטר לפני בחירתו. מובן מאליו, שכל פרטי הבדיקות והטיפול יישארו סודיים.

הבעייה חמורה יותר לגבי מורים הנמצאים כבר בעבודה. ביחס אליהם, התגובה הראשונה היא: מורה מופרע? לזרוק אותו. תגובה זו היא טיפשית — ולא מעשית. אף אחד לא יציע להשליך מעבודתו מורה שלקה בשחפת. הפיתרון הנכון חייב להיות: להקים ועדה רפואית, שבפניה יובאו הוכחות על התנהגות לא-רציונאלית ומופרעת של מורה. באם הוועדה תמצא שההוכחות מספיקות, היא תמליץ לשלוח את המורה לבדיקה פסיכיאטרית.

במידה וימצא צורך בכך, יהיה המורה זכאי לטיפול פסיכיאטרי — שוב, על-חשבון המדינה, לא על-חשבוננו הוא. מורה שיסרב לעמוד לבדיקות או לטיפול — יורשה לערער. רק אם ימשיך לסרב גם אחרי שיעורו ייזחה — יפוטל. נכון, פיתרון זה יעלה לאוצר-המדינה בכמה מיליונים נוספים לשנה. אין ספק שהפיתרון של היום — התעלמות מהבעייה — הוא זול יותר, עולה פחות כסף. אבל כמה שווה בריאותם הנפשית של ילדים אומללים — שימשיכו להיות אומללים, על לא עוול בכפם, עד סוף ימיהם?

האם מתחוללים בכיתה של ילדי ידדים אשונים? האם מתלוננים בנר או בתן - וחבריהם לכיתה - על טונשים מוזרים, אשכילים, מעליבים? על התפרצויות זעם לא מרוסנות מצד המורה? על נקמה והתעללות שיטתית מצידה בחלמידים שלא נשאו חן אלכניה? בקיצור -

האם המורה של ילדי ידדים מופרעת?

התשובה המדויגה היא - כימעט ולא כלום!

● הסתדרות המורים אינה מקדישה לבעייה תשומת לב מיוחדת, מתייחסת אליה בנייטראליות, כחלק ממכלול השאלה של מורים בעייתיים: במידה ומגיעה תלונה מן הורים או מנהלים על מורה מסויים, היא מועברת אל המפקח, וזה בודק אותה. אם המפקח מוצא שהתלונה מוצדקת, פונה משרד החינוך להסתדרות המורים, ויחד הם מקימים ועדה פריטטית מיקצועית הדנה בפרשה ומחליטה על גורלו של אותו מורה. ברור שאין לתבוע דווקא מהסתדרות המורים, שהיא גוף שנועד להגן על זכויותיהם של חבריו, שתעשה מאמצים מירמורים כדי לאתר מורים מופרעים לצעדים כאלה ניתן היה לצפות יותר מצד הגופים המכשירים מורים חדשים, או מצד משרד החינוך, שמתפקידו לסלק ליקויים במערכת החינוך. מה עושים אלו בנידון?

★ ★ ★

אין תקציב

● בסמינר ליונסקי התלאביבי למורות וגננות, אחד מבתיהיוצר למורים הגדולים בארץ, לא נהגים שום מיכונים פסיכולוגיים לגבי תלמידים חדשים. דיר אברהם בדאור, מנהל הסמינר, מכיר בקיום הבעייה, וכמוהו גם המורים לפסיכולוגיה מבין צוות מורי הסמינר. אולם למרות שהנהלת הסמינר פנתה כבר מספר פעמים למחלקה להכשרת מורים במשרד החינוך בהצעה להפעיל מיבדקים כאלה, לא אישר עדיין משרד החינוך תקציב לזה.

● גישה דומה יש גם לדיר רפאל ניר, סגן מנהל בית הספר לחינוך באוניברסיטה העברית בירושלים. לדבריו, נתן אומנם בית הספר את דעתו לבעייה, והגיע למסקנה שזו כלל אינה שאלה שולית, אלא נושא הדורש את פיתורו. אלא שבינתיים מנסה בית הספר לפתור זאת על ידי תהליכי ברירה ומעקב פדגוגיים אחרי התלמידים, לא הגיע עדיין להפעלת מיכונים פסיכולוגיים.

● משרד החינוך, לעומת זאת, פועל רק כאשר אין תלונות. וכאשר אין תלונות - אין בעייה: הנחת היסוד של המשרד היא, שכל מורה ממלא את תפקידו כהלכה. עצם העובדה שעבר בהצלחה את הסמינר - מוכיחה שהוא ראוי להוראה.

כתב העולם הזה שאל את דיבר משרד החינוך אם כל מורה עובר, לפני היכנסו לתפקידו, בדיקה רפואית פיזית.

תשובת הנוכח: "כן, ככל עובד מדינה". שאלה: "מדוע אינו עובר גם בדיקה רפואית פסיכולוגית?"

השאלה נותרה ללא תשובה.

גישה זו אינה אופיינית רק לישראל. בארצות הברית, למשל, המצב אף גרוע יותר: מספר מורים ומומחים, שהעזו להפרסם מחקרים בנושא, זכו לחרם ורדיפות מצד ציבור המורים, המנהלים ושאר העומי (המשך בעמוד הבא)

שאר המופרעים: כשאדם מופרע בוחר לעבוד כמהנדס, כפועל-בניין, כנהג-משאית - הנזק שהוא גורם הינו מצומצם: הוא עלול להיות עצבני, לא חברותי, גס-נפש. הוא עלול להשתכר, לרדות באשתו, להכות את ילדיו. זה הכל.

אולם כשאדם בוחר לעבוד כמורה, הוא הופך לשליט על נפשם של מאות ילדים, ילדים אלו מצפים מידי ליתוס הוגן וצודק. כאשר, במקום זה, הם זוכים לאי-צדק - מסתלפים כל מושגיהם על העולם.

★ ★ ★

השיגרה הארוכה

מה נעשה כדי לסנן מופרעים אלו מקהל המורים? כדי למנוע כניסתם של חדשים - ולרפא את הקיימים?

באיוו מחלה מידבקת. מורה כזה זקוק לעזרה - ובדחיפות.

★ ★ ★

שנים על מאות ילדים

בין שדושת מיליוני אזרחי ישראל - כמו בקרב כל ציבור, בכל ארץ בי עולם - ישנו אחוז מסויים של מופרעים: גברים ונשים שהמיבנה הנפשי שלהם מעורער, ושתגובותיהם, משום כך, אינן מאוזנות.

מתוך שלושת מיליוני האזרחים בארץ, בחרו כ-30 אלף לעבוד כמורים ומורות. בין 30 אלף אלו, ישנו, פחות או יותר, אותו אחוז של מופרעים כמו בקרב שאר האוכלוסייה בארץ. אך קיים הבדל אחד, מכריע, בינם לבין

● בכיתה ג', בבית ספר בצפון תל-אביב, באיוור המגורים האקסקלוסיבי ביו תר בעיר, אילצה המורה תלמיד, כעונש על שהפרע, לשבת במשך כל היום - ארבע שעות - ישיבה מזרחית על הריצפה ליד הלוח.

● בבית ספר עממי אחר בתל-אביב, נר הגת אחת המורות לספר לתלמידה שהי מנהל חורש מזימות נגדה, מצווה עליהם להחביא מייד את מחברותיהם ברנע שהוא נכנס לכיתה, כדי שלא יגלה חומר מרשיע נגדה.

● בבית ספר עממי שלישי, בירושלים, נוהג המורה לגדף את התלמידים בשם פושעים, מנבא להם שסופם בית סוהר בגלל התנהגותם הנלוזה.

● בנימנסיה בתל-אביב, אחת הטובות בעיר, מלמד זה שנים רבות מורה לשפה זרה. הוא מורה טוב, חביב, רוק בגיל הי עמידה. מעולם לא היו נגדו תלונות בכיתה. עד שלילה אחד הוא הגיע לתחנת המשטרה - לא כפושע, אלא כקורבן: גבר אלמוני תקף אותו, שדד ממנו את ארנקו. במהלך החקירה התברר שאותו מורה הוא הומוסקסואל מושבע זה שנים רבות. מעי שה השוד אירע בשעת מיפגש הומוסקסורי אלי בין המורה לשודד.

● בבית ספר רבים, בכל הארץ, ידועים מורים רבים הנוהגים בזעמם למרוט אודי ניס, להעיף סטירות לחי, לצבוט, לבטוט, ולשבור סרגלים על ראשי התלמידים.

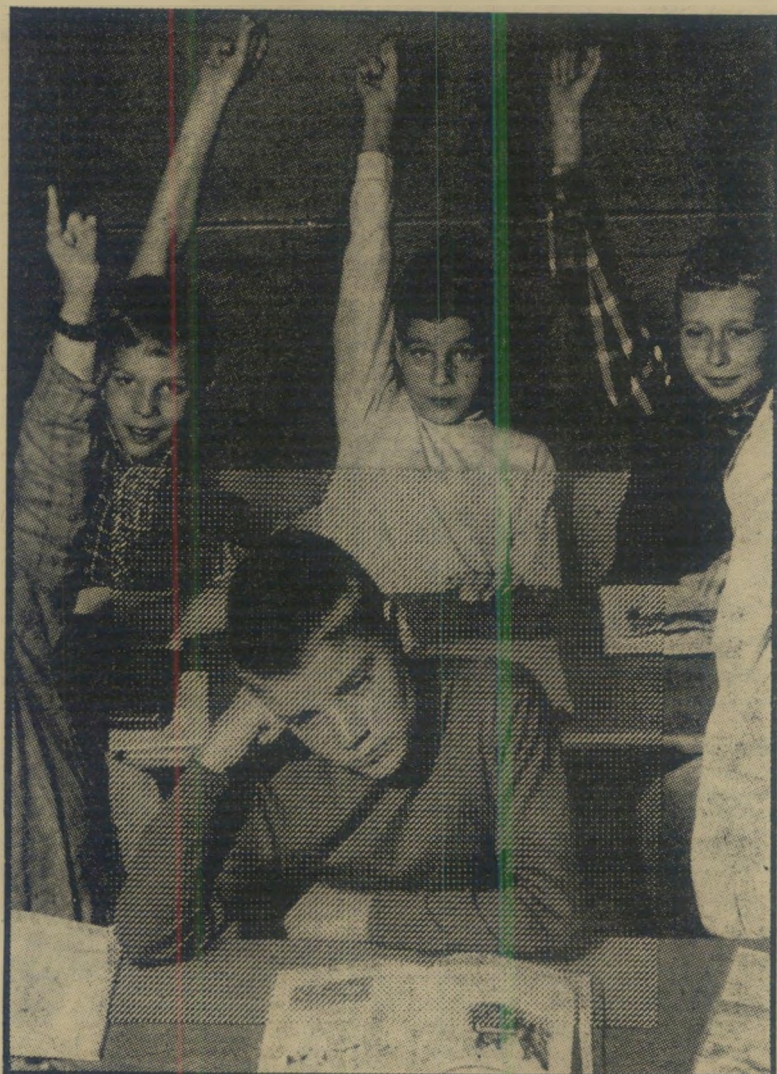
יום יום, שעה שעה, חשופים מאות ילדים ברחבי הארץ לפגיעתם של עשרות מורים ומורות מופרעים - מהם כה מופרעים, שאסור היה להם להיות כלל בקירבת ילדים. הפגיעות הגופניות הן הפחות חמורות: הרבה יותר מוזיקות הן הפגיעות הנפשיות מהן סובלים הילדים. פגיעות העלולות להשאיר בהם צלקות עד סוף ימיהם.

מיהו מורה מופרע? לא כל מורה, הי מאבד פעם ביוכל את עשתונותיו ומעיף לתלמיד סטירה, הוא מופרע. בהתחשב בי מתח על עצביו של המורה, אותו יוצרים 30 או יותר כזה הוא צריך לעיתים הי מורה להיות בלתי-נורמלי כדי לא להתפרץ מדי פעם.

כמו כן, ישנם מורים רבים שהם סתם לא-מוכשרים, עייפים, עמוסים יתר על הי מידה, או מתוחים באופן זמני. כל אלה עלולים להיראות כמו מופרעים, אך אינם בהכרח כאלה.

אולם כל מורה הנוקט, בשיטתיות, בעור נשים שנועדו להעליב ולהשפיל את התלמיד ולשים אותו ללעג בעיני חבריו, וכן עונשים שהם מוגזמים ללא כל יחס לעבירה שעבר הילד - מורה כזה הוא ללא ספק מופרע, חייב להיות מורחק מהילדים, עד שיקבל טיפול פסיכיאטרי נאות.

קובע פסיכולוג ידוע: "מורה הסובל מי התקפות זעם או ויכאון, המתייחס לילדים דרך-קבע בסארקאזם או נוף בהם ללא הרף - מורה כזה יש בו משום סכנה לילדים, לא כחות מאשר לוא היה חולג

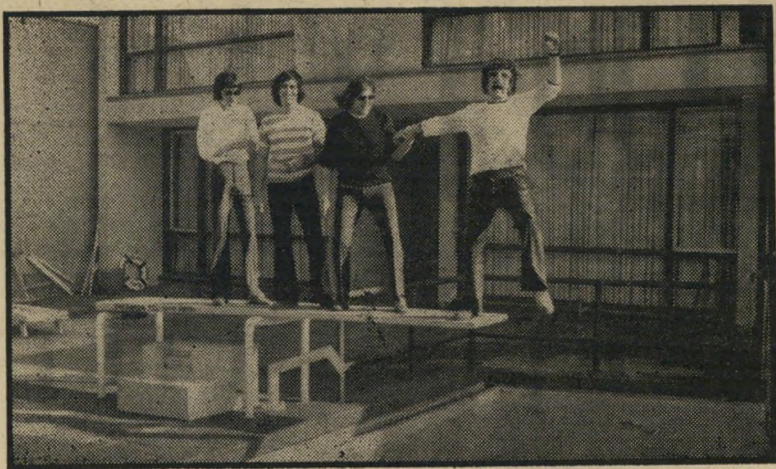

להיט קולא

על להיטים ופרחים

מסיבועם של פרחים שהם סורחים ונובלים. כאלה הם גם הלהיטים. אבל לפני פחות משלוש שנים היתה לכל חובבי הפזמונים הזדמנות לראות כיצד פרחים ולהיטים פורחים וקמלים זה בצד זה. היה זה כאשר תנועת כוח הפרחים, שי נולדה בחוף המערבי של ארצות הברית, ושהטיפה לאהבה בין הבריות — הצמיחה דור שלם של להקות. הלהקה הבריטית הבולטת ביותר שקמה באותה תקופה, עלימנט לייצג את תנועת הפרחים, היתה להקת אנשי העציצים. את שמם לקחו, אומנם, מתוכנית טלוויזיה בריטית לילדים, שכוכביה הם שני עציצים. סיומנם הראשון, הבה נלך לסאן פרנסיסקו, היה להיט ענק. אולם חודשים ספור

„אנשי העציצים” מקפצים

„הבלו ג'ונס” מתנדררים

רים לאחרמכן החלה תנועת כוח הפרחים לאבד מזוהרה, ויחד עימה קמלה גם הצלחתם של אנשי העציצים. הם ניסו למלא את עציציהם בשם חדש, הקליטו תקליט תחת השם החברים, אולם מולם לא השתנה. עתה הגיעו טוני, פיטר, רובין וריקי לישראל, כשהם שרים שוב תחת שמם הקודם — אנשי העציצים. „אם לא לנסוע לסאן פרנסיסקו, הם אומרים, אז נפחות ללכת בעקבות השמש לישראל.” למרות שהסיגר נון שהוליד את הלהקה, חלף מן העולם — אי אפשר שלא להתפעל מן ההארמוניה הנפלאה והנקייה, המאפיינת את שירתם. יחד עם אנשי העציצים הגיעו אלינו גם הבלו ג'ונס, חמשת הבחורים ילידי ליברפול, שהחלו את הקריירה שלהם כמעט באותה תקופה, ובדיוק באותו מקום, בו נולדו החיפושיות. סגנונם מכיל את כל סוגי הרוסיקה. החל מפופ סשוט ורוקאבילי, וכלה ברייתם אינדיפו והמיקצבה הכחול.

לפי אורך השימלה

תקליטים

חדשים

אריטה פרנקלין, ויזסון פיקמן, סם ורייב, אוטיס ריינר, פרסי ספרינג. ועוד רבים על סידרה של כמה תקליטים שיצאו לאחרונה לשוק הישראלי, ושהם בכחיתו תקליטי חובה בספרייתו של כל חובב מוסיקה. ויזסון פיקמן ורייב (אטלנטיק).

תום ג'ונס. הקלטה סומכית במעודון הלילה הלונדוני המפורסם, שיחת העיר. מכיל את כל להיטי הקודמים של תום, בתוספת של חיי יידיש מאמע (פאסק).

אנגלברט הומפרדינק. אופני בלטיז, כפי שזה היה ועוד 10 פזמונים, מסיו של הזמר שכבר מיותר להמליץ עליו (פאסק).

מרי הופקיין. שני פזמונים המפורסמים של הזמרת המפורסמת: רחוק מן העין מן הוויסטה סאן-דמו וגודביי, להיטה הבריטי האחרון (אפס).

מיצער להיטים. זה איננו בדיוק שם התקליט, אבל זה מה שהוא מכיל. תקליט מיוחד הכולל שמות כמו הארב אלפרט, ה' סופריסט הבי ג'ייס ועוד, שיצא עלידי האו"ם ושכל ההכנסות ממנו, קודש לעזרה לפליטים בעולם (או"ם).

ה' ג'ייס. תקליט מאריך-נגן ה' נקרא ריטו, והמכיל, בין השאר, את להיט התחלתי בדיחה (פולידור).

סרג'ו מנדז וברזיל 66. שני תקליטים מאריך-נגן של הלהקה, שעיבודיה לכמה מן הלהיטים הגדולים של התקופה האחרונה, זכו להיות להיטים בזכות עצמם (פיליפס).

ה' מיי. תקליט מאריך-נגן שבא לכסות את המחסור בלהיטי הישנים של הלהקה, כמו אני נער וכלבים (פולידור).

הארב אלפרט. המחציר מגן את א' באנדה, עם חשט עזרה מידי ועוד (א.ס.א.).

נינה סימון

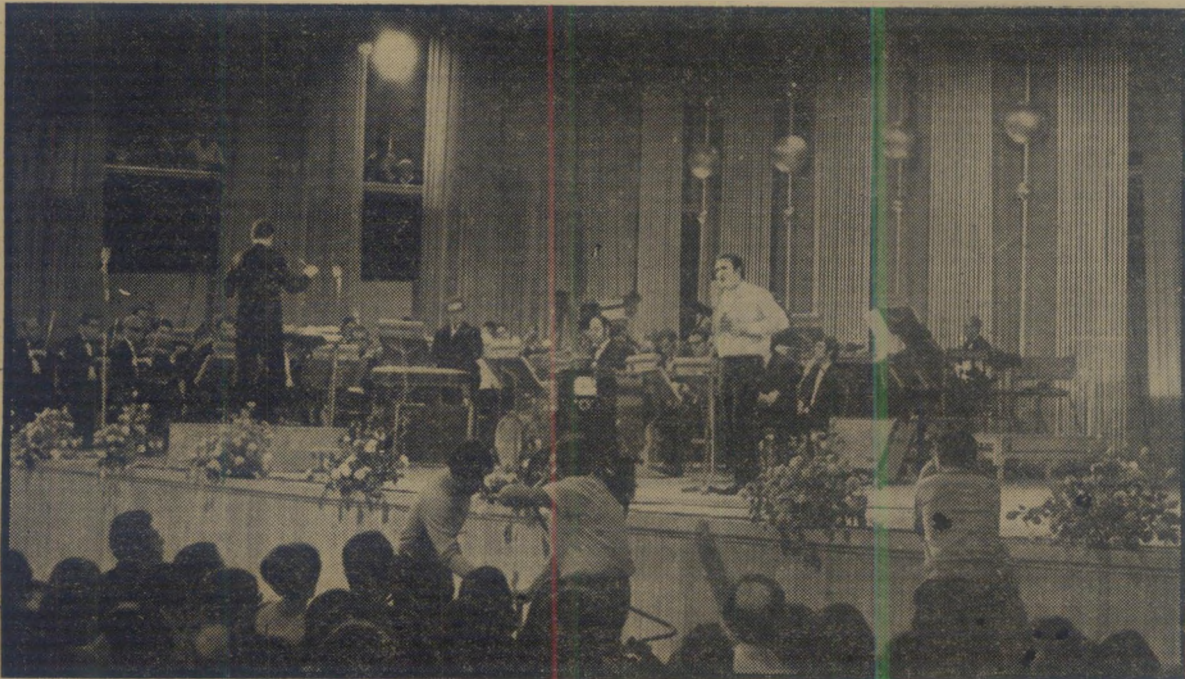
„לפי דעתי, חייב סיומון זה לעורר עניין אצל כל צעיר בחב" רה חופשית. אבל משוממה הוא איננו נמכר. זה מאוד מצער אותי. משום ש' תמיד הרגשתי כי אני מבטאת את דיי עותיהם, משאלותיהם ושאיותיהם של רבים, שאינם יכולים כלל לדבר אל ה' המונים, והם מאושרים שאני עושה זאת עבורם, באמצעות המוסיקה.”

האלילה זועמת

נינה סימון כועסת. האלילה של מוסיקת הנשמה, זמרת הבלוז, פסנתרנית הג'ז, לור' חמת הבלתי-נלאית נגד האפליה הגזעית — זועמת. על מיי לא תאמינו — עלי, עליכם, על כל מעריציה. הסיבה: לא יחסנו חשיבות מספקת לפזמונה החדש: מהפכה. „אני מאוד רגישה לכל אחד מהפזמונים שאני מקליטה”, היא אומרת. „אבל במיוחד לזה האחרון. משום שזה איננו סתם פזמון. זוהי בשורה. כללית בשיר את כל הבעיות המסעירות כיום העולם. מלחמת גזע בנזע, מלחמת הצעירים במבוגרים, מלחמת העניים בעשירים ומלחמת הדור הצעיר ב' מימסד הישן, ובכלל, מלחמה באי-צדק.”

לולהט וללהיט

יותר טוב מסאן רמו!

יהודם גאון שר את „בלאדה לחובש“ שזכתה במקום הראשון

„יש נטייה בארץ לחזור אל המלודרמה. אל רגשותיו היסודיים של האדם. מנטייה זו נהייתי גם אני.“ זאת היתה תגובתו של דן אלמגור, שפיומונו בלאדה לחובש, לנעימתו של אפי נצר, וזה במקום הראשון בפסטיבאל הזמר הישראלי השנתי, שהתקיים בבנייני האומה בירושלים. אין ספק שפיומונו זה כבש את הקהל, הן בשל מילותיו, הן בשל מנגינתו עצומה. הכוח, אלא שיחד עם זאת הוא עורר הירורים נוגים. משום שכמו אצל עמים רבים, ניתן גם אצלנו ללמוד את רוח התקופה מהפיומונים שהוברו בה. בלאדה לחובש הוא הימנון של תקופה עצומה.

מוות

ומלחמה

מי שיעבור על 12 הפיומונים שהושרו בתחרות, ימצא ששליש מהם מספרים על מוות ומלחמה. שיר ערש 1969, שהושר בפי אלכסנדרה, מספר על ילדה השואלת, בין גלעד לגולן: איך אפשר לאהוב בעולם שכולו מלחמה? יגאל בשן זימר בפיומונו על גל האבן הלבנה, על „אלה שנפלו...“ אריק איינשטיין שר את פיומונו של שלום חנוך, שבהר נושא קצת רחוק מאיורנו, אם כי טראגי לא פחות — פראג. וכמובן, בלאדה לחובש, המספרת על החובש שחש לעזרת חברו הפצוע, והוא עצמו נפגע ומת.

פסטיבאל-הזמר של השנה היה השביעי במספר, והראשון שהועבר בטלוויזיה הישראלית. היה זה מיבצע רבי-היקף, שהסלי-וויזיה הישראלית עמדה בו בהצלחה רבה. הצופים שעקבו אחר התחרות בבתייהם יכלו בשקט לומר, כי המעמד כולו היה רבי-רושם הרבה יותר מזה שראינו בסאן-רמו. תוספת אחרת שהונהגה השנה היתה פתיחת חמש נקודות-הצבעה נוספות. בחמש נקודות-השוב בעלי אופי שונה: בקיבוץ ותיק, בקיבוץ צעיר, במושב, בכפר-נוער ובאולפן עולים. חידוש זה איפשר השגת

צלחת עמוקה יותר מכל כתובת-קעקע. קוראים לו ריקי, והוא הגיע לישראל לראשונה לפני מלחמת-ששת-הימים, יחד עם להקה שנקראה החידוש. הוא לא ניגן בכלל, אלא היה, מה שקוראים בשפת המיקצוע, מנהל-דרכים. כל להקת-קצב הממכדת את עצמה מעטיקה מנהל-דרכים, שתפקידו

נורה

פעם הוא היה ימאי, ולכן מעטרת זריר עותיו בכתובת-קעקע ציבעונית, ציורים של אוניות וכתובות כמו „הביתה — ל“ אנגליה.“ אבל במשך השנתיים האחרונות הוא עשה כל המאמצים כדי לחזור דווקא בכיוון ההפוך — מאנגליה לישראל. הסיבה: חתיכה ישראלית, כמובן, שהשאירה בליבו

בהילוך אדיש, שר אל תוך המיקרופון כאילו הוא עושה טובה לקהל, שניאות ל-הופיע בפניו. התוצאה: הקהל אמר לו בלי-טובות, ולמר-רות שפראג היה פיומונו טוב (שבחודאי עוד יוכה להשמעות רבות ברדיו) ולמרות של-אריק יש קול נעים — הוא לא הגיע ל-שלב הגמר. היו גם כאלה ששאלו את עצ-מם כיצד הגיע פיומונו על צרותיו של עם אחר — לפסטיבאל הצרות של ישראל. לעומת ההפתעה שעורר אריק איינשטיין, סיינו, לא היתה כל הפתעה בהצלחתו של אבי טולידאנו. הוא זימר שני פיומונים, ואין פלא שדווקא בדרך חזרה הביא אותו לבין שלושת הגדולים. פיומונו זה חובר על-ידי הצמד המוכשר נורית הירש ואהוד מנור. מאחר ואין זו הפעם הראשונה שאבי שר פיומונו של השניים, היה הפיומונו תפור לפי מידותיו.

אכזבה מאריק

הצלחה לאבי

מול הצלחתו של אבי טולידאנו, קשה היה שלא להצטער על שבחלקו של זמר צעיר ומוכשר כמו יגאל בשן, נפל לשיר פיומונו של הצליל להשאיר כל רושם על המאזינים. דבר זומה אפשר לומר גם על מכתבי אהבה, שזימרו עונה גורן וקובי רכט. אלינית הצליחה להשאיר באישיותה רור שם רב יותר מאשר בפיומונו שזימרה, וזה — טיב הפיומונו — ודאי שלא באשמתה. צמד הפרברים ותיקה-פסטיבאליים נכשל הפ-עם ברגע בו פתח את פיו. פיומונו, בהר-הגלובע, ניפתח בקריאות הרהור, כמסור-רת שירי-הרועים מלפני 10 שנים, המשמ-שים כיום רק פארודיה על אותם הימים. וחבל, מפני שהם דווקא יודעים לשיר.

חתך רחב יותר של טעם הקהל. על פי חקנון התחרות הצביע כל מאזין בשביל פיומונו אחר, וחבריה-שופטים קבע את דירוג שלושת הפיומונים הראשונים. על-פי מישאליזק שערך לוהט ולהיט בקרב הקהל באולם, התברר כי לו היו בוחרים שלושה פיומונים נוספים, היו זוכים בהם — לאו דווקא לפי הסדר הבא — הפיומונים שיר ערש 1969, (אלכסנדרה), על כפיו יביא (רבקה-לה זרה) ופראג (אריק איינשטיין). אריק איינשטיין היווה את ההפתעה-המ-אכזבת של הערב. הוא עלה על הבמה

ענת מיספר לפני שעזב את הארץ הכיר כאן את נורה, וכל מה שהוא זוכר כיום זה שהיא גרה אישם ברחוב ריינס בתל-אביב, שהיא דוגמנית ושהיא אהבת חייו. אחרי שעזב את הארץ קימו קשר מכתבים, בו המשיכה לספר לו על עצמה. בזמן המלחמה — כך כתבה לו — שיר

לא רוצים נוצרי!

תה באחד הקיבוצים, ונפצעה ביד מכור, אבל לא משהו רציני. היא היתה כותבת לו עוד הרבה דברים, אילמלא התערבו יום אחד הוריה, ושיגרו לריקי מכתב קצר וחריף: אל תכתוב יותר לבת שלנו, משום שהיא יהודיה ואתה נוצרי! לפני שבוע הגיע ריקי שוב לישראל, הפ-עם כמנהל-הדרכים של להקת הבלריינים, מי שמכיר את נורה, או ראה אותה לאחר-התאריך הנזכר, מתבקש להתקשר עם ריקי בדחיפות, באחד ממקומות ההופעה של הלהקה — ויבוא על עונשו.

לדאוג להתקנת הציוד במקומות-ההופעה, ולפרקו. ובמידה והלהקה נמצאת בסיבוב-הופעות, הרי הוא משמש גם נהג וגם מנהל משקי-בית. למי שזוכר מה היה בסופה של הלהקה, אין טעם לחזור ולהזכיר. ולמי שאיננו זוכר את כל העסקים עם המשטרה ועם האמר-גנים שהביאו אותה — לא כדאי לספר. העיקר שיומיים לפני פרוץ המלחמה עלו הבחורים על אונייה ועזבו את הארץ.

אבל ריקי נשבע שיחזור. משום ששבו-

תמרורים

הרחה • ללא גישואין, השחקנית האנגליה ואנסה רדגרייב. העיתון לוס אנג'לס טיימס, שפירסם את הידיעה על כך, הודיע כי ההריון הוא "תוצאה מידידותה ההדוקה מאוד של ואנסה עם השחקן פרנקו גינס".

רדגרייב

גרו. בגלל ההריון איבדה ואנסה, שהיא אם לשתי ילדות מנישואיה לבמאי רוני ריצ'רד-סון, את התפקיד שנועד לה בסרט הענקים קרומולק, בו משתתפים ריצ'רד הרס ואלק גינס.

התגרש • כהולידה, הבמאי ההולנדי וינסנט מינדי מאשתו דניי, שהיתה ידועה כאחת הנשים האלגנטיות בעיר הסרט. לפני נישואיו לדניי היה וינסנט נשוי לשחקנית זמרת גיורי גארלנד, שכתוצאה מגירושה קיבלה דיכאון נפשי והחלה שוטה לשוכרה.

פרש • לשנת שבתון, אחרי שהופיע במשך שש השנים האחרונות בעריכריונות, בהם ריאיון מאות אישי-יבור, אמנים וסחם אנשים אחרים — דן כרמון. ידידיו מספרים שגם אחרי גמר השנה, לא ימשיך דן לראיון.

דן

נפצעה • עת בילתה חופשה בהרי האלפים, כשהחליקה על השלג, ונקעה את רגלה, השחקנית נפאלה וור. אחרי טיפול ראשוני הועברת ללונדון, ולדבריה הרופאים שטיפלו בה, יהיה עליה להיעזר במשך החודש הקרוב בכסא-גלגלים.

נפטרה • בי כחיית, אחרי מחלה קצרה, רבקה אלי נמר, יהודיה-ילי דת-גרמניה, שהתאסלה בירושלים לפני נישואיה לדיא-אליין אל-גמרי, אמו של כמאל אל-גמרי, מי ששימש כמפקד אל-פתח בירושלים ונשפט למאסר עולם. רבקה היתה אחותם של משה קלייגר, מנהל בנק המזרחי בירושלים, ושל אברהם קדרון, מנהל חברת שיכון עובדים בירושלים.

נפטר • בפראג, בגיל 63, לאחר מחלה ממושכת, מי שהיה גנרל במלחמת האזרחים של ספרד, ומראשי הקומוניסטים הספרדיים — חואן מורסמו. נפצע פעמיים בעומדו בראש הכוחות הרפובליקאיים בעת מלחמת האזרחים, אחר עבר לברית המועצות וחי שם שנים רבות, עבר משם לז'נבה.

נפטר • בגיל 65, אשר זברוביסקי, אחיו של סגן יושב ראש הכנסת אריה בן-אליעזר, וברובסקי, יליד וילנה, היה מייסדי הרצליה, מראשוני אגד בשרון, וחבר הקואופרטיב עד יום מותו.

נפטר • בגיל 71, השחקן שליחה את התיאטרון העברי בארץ-ישראל במשך 50 השנים האחרונות — מייכאל גור. יליד ליטא, שלמד באוניברסיטאות חרקוב ומוסקבה, עלה גור ב-1921 לארץ והצטרף לבימה. בשנות ה-30 יסד, יחד עם רעייתו מרים ברנשטיין-כהן, את הקומדיה הארץ-ישראלית והתפרסם בעיקר בהופעות בתפקידי קומיים. היה מכובד לי לה לו וב-1949 הצטרף לקאמרי, שם מילא תפקידים שונים. הופעתו האחרונה היתה בהצגת הנרי הרביעי.

טלוויזיה אינה עתון!

טלוויזיה אינ קונים כל יום, לכן בטרם תרכוש טלוויזיה עליה לדעת מספר פהטים מאלפים על יתרונותיהם של מקלטי טלוויזיה

שיר וכתוצאה מכך — יתר ארי-כות ימים.

רשת השרותים של "שאו-לורנץ" מקיפה את כל הארץ מן ועד אילת ומבטיחה ללקוחות שלנו פעולה תקינה כמשן עשרות בשנים.

"שאו-לורנץ"

השרות המעולה בידי נומחים מעולים

ערכות לאיכות

שקט ושלוה לכל הריים

"שאו-לורנץ"

לגבי המקלטים האחרים!

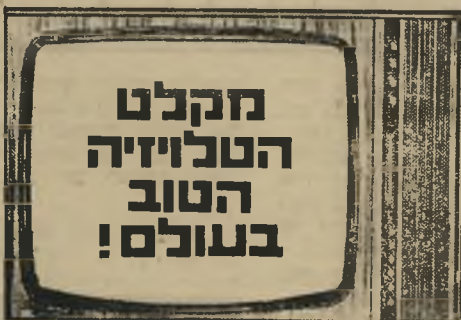
הודות לבניה מיוחדת, מצ-טיינים מקלטי טלוויזיה "שאו-לורנץ" באריכות ימים גדולה מזו של מקלטים אחרים.

כל מקלטי "שאו-לורנץ" הם גם בעלי UHF.

כל מקלטי "שאו-לורנץ" הם אוטומטיים במלואם.

הרגישות של מקלטי "שאו-לורנץ" עולה על כל האחרים, ולכן במקלטי "שאו-לורנץ" קולטים טוב יותר את התחנות הרחוקות.

בכל מקלט טלוויזיה "שאו-לורנץ" פועלות לא יותר מ-8 מנורות. יתרת העבודה מבוצעת על-ידי טרנזיסטורים SILICIUM PLANAR יקרי ערך, ודיודות. ה"תוצאה: פחות קלקולים, תצרוכת נמוכה יותר של חשמל, מניעת התחממות יתר של המכ-

מקלט
הטלוויזיה
הטוב
בעולם!

SCHAUB-LORENZ

מכון פסיכולוגי

היפנוזה וטיפול בכל הבעיות הנפשיות מבחני אישיות

בהגהלת ד"ר רוניק

בחיפה סלמון 69300 ובתל-אביב המלך ג'ורג' 44 מ-15.00 עד 18.00.

30 שניות

30 שניות

בעלי הבתים

כשהרצל חכם נפטר, הוא הותיר אחריו שני בנים, ברוך ואברהם, ובת — עדנה, ואשה, והרבה כסף, ובית בשדרות חן פינת הנביאים.

האשה התזיקה זמן־מה בבית, ועכשיו החליטה למכור אותו כדי לקבל תמורתו חצי מיליון לירות ודירה בקומה העליונה. בעקבות זה, לפתע, עברו כל ילדיה לגור בדירות־פאר. בין עדנה, הבת לבית חכם, לבין רייצה, אשתו של ברוך, קיימת תחרות מזה זמן רב. שתיהן נוהגות במכוניות פיאט 600. דיצה היא אם לשלושה ילדים, ואילו עדנה היא אם לארבע בנות, ועתה היא שוב בהריון.

קודם כל קנתה עדנה, עם בעלה, הד"ר

דיצה חכם

מור, דירה בת שתי קומות וגג ברחוב בארי, במטרה לשם בקומה אחת את כל חדרי השינה, בקומה השנייה את הסלון ואת המיטבה, ועל הגג — בריכת־שחייה.

אחריה קנתה דיצה חכם, פנטהאון ברחוב אהבת־ציון, בשכונתו של הדוקטור מזורים לוי, שקנה שם וילת־פאר.

אבל לאותה שכנות עבר, חוץ מהדוקטור מוריס לוי, גם ידידה הקרוב מזה שנים של ברכה, מלשה שניצר, נשיא בורסת היהלומים. הוא יגור בדירה שמתחתיה.

הקאריירה

בשבוע שעבר התגרשו זה מזו העי־תונאית סיגלית פריאל ומבקר ה־קולנוע ז'אן סלביק. עכשיו יש להם כל מיני האשמות האחד כלפי השני, למרות שהנישואין כבר הסתיימו והכל נגמר על הצד ה־יותר טוב.

היא מספרת שיום אחד הוא קם, עזב אותה, ונסע ליפאן לחצי שנה, כדי לעשות שם סרטים, וחזר עם איזה רבע סרט שאפשר היה לעשות אותו בשבועיים.

הוא, לעומת זה, טוען שהיא הרסה לו את הקאריירה, שהיא לא נותנת לו להתפתח ולהתקדם, ושהיא מעב־בת אותו.

העופר האמיתי

תגיד לנו, מאיפה אתה מכיר אותו? "כשהייתי בלונדון היכרתי אותו", הוא סיפר לה. "הלכתי ברחוב ופיתאום ראיתי אותו. איתי אין קונצים. אני רואה פרצוף ותיכף מזהה אותו. אז ראיתי אותו ותיכף

מיקי בייקיקי

אמרתי לעצמי: הרי זה אני עופרים! מה עשיתי? לא תאמיני, היתה לי מצלמה ביד. אז צילמתי אותו, וזה מצא חן בעיניו. הוא בחר לעניין את מכינה, הוא אהב

ביום הראשון נסעו ארבעה אנשים ב־מוסטנג שכור לחיפה: (א) אבי עופ־רים, עם כל התפאורה המכסה אותו — פיאות, זקן, שיער מגודל, חולצות (בלית־ברירה הוא לובש רק חולצה אחת בכל פעם, אבל הן נראות תמיד כמו כמה ב־יחד), מגפיים לבנים וגם עם עצמו — למרות שאת עצמו לא רואים כל־כך דרך כל זה. (ב) ידידתו הפרטית שהביא מג־מניה, איריס, (ג) אשת יחסי־הציבור מיקי בייקיקי, ו־(ד) צדוק קראום — אחיו של שמוליק קראום.

בדרך חזרה מחיפה הם לקחו שני חיי־לים בטרמפ. את האחד מהם הושיבו במו־שב הקידמי, ליד יודתו של אבי, ואת השני, במושב האחורי — ליד מיקי.

זה שישב במושב הקידמי התרכו בנהי־גה. זה שישב במושב האחורי התלבט. ב־התחלה הוא הביט בפה פעור בחברה של אבי. אחר־כך הוא הביט במיקי. אחר־כך הוא הביט עוד פעם לכאן, ועוד פעם לכאן. ואחר־כך הוא החליט שמיקי הרבה יותר יפה והתרכו בה בלבד.

את אבי הוא לא ראה בכלל. לכן פנתה אליו מיקי ושאלה אותו: "תגיד, אתה מכיר את העופרים?" "העופרים?" הוא שאל, וטפח לחבר שלו על הגב. "אתה מכיר את העופרים?" "העופרים זה להקה", הסביר לו החבר שלו, והוא תיכף הבין. "בטח שאני מכיר אותם", הוא אמר. "הם גרים בלונדון, נכון?"

"מה, באמת?" שאלה מיקי בהערצה. "בחיך", התלבה החייל, "אז למה לא אמרת תיכף? את יודעת שאחיו, אבי, הוא החבר הכי טוב שלי?"

"מה אתה אומר?" אמרה מיקי, "בחיך,

בני דודים

כשרני זיידל הגיע ללונדון, בשליחת־מטעם המועצה לשיווק פרי הדר, הוא הס־תובב קצת בשיר, ואחר־כך החליט של־פלייבוי לשעבר שכמוהו ראוי ללכת לראות את המועדון שיש שם לאנשים מסוגו, מועדון הפלייבוי.

כשהוא הגיע לשם, כל הפלייבויים היו עסוקים במישחק בקארה מרתק. הוא הת־

רני זיידל

יישב ליד אחד השולחנות והצטרף למישחק. לימינו ישבה בחורה יפה, שחורת שיער ועיניים, ושיחקה בעוז ובחירות־נפש. הוא חשב שהיא יהודיה, אולי אפילו ישראלית. אבל כשהיא פתחה את פיה ו־רבושה בטרנדית מבגד נשאר לנצ בשולחן

רחל מרחלת על כל העולם

דברים כאלה דוגרי, שמישהו ראה אותו, ומכיר אותו, ומצלם אותו. אז הוא ניגש אלי ושאל מי אני. כשאמרתי לו, הוא הת־להב והזמין אותי אליו הביתה.

"אז אתה רואה", הצביעה מיקי על אבי עופרים, "זה אחיו. דומה לו, לא?" "תשמעי", הוא טפח לה כבר בידידות על הרגל. "לאבי אף אחד לא דומה! שיהיה אחיו, או האבא שלו, או הבן שלו. הוא מיוחד! אין עוד אחד כמוהו!"

ומפה לשם הסתבר שהחייל הזה היה אצל אבי עופרים שבועיים. אבי הזמין אותו לא־כול, ולשתות ולישון. והכיר לו את אשתו, אסתר עופרים. והם יצאו יחד לבלות. הם אנשים נפלאים, באמת אנשים נפל־אים!

כאן לא התאפק אבי עופרים וסובב את ראשו ואמר: "תגיד, נכון שהוא היה מת־עסק עם כל מיני בחורות כל הזמן?" "אל תאמין", אמר לו החייל, "משמיצים אותו סתם. כל מה שמספרים עליו לא נכון."

"ונכון", שאלה החברה של אבי באנ־גלית, "שהוא הומו?" "השתגעתי?" התחיל החייל להתרגז, "במו עיני ראיתי! הוא לא הומו ולא כלום."

"שמעתי", אמרה מיקי, "שהוא מעשן סמים." "זה בלוף", יצא החייל מכליו. "תשמעי, אין בן־אדם שמכיר אותו יותר ממני. ואם אני אומר לך, את יכולה להאמין לי."

"אומרים שהוא קמצן נורא", העירה מיקי. "איזה קמצן? אם הוא היה קמצן הוא לא היה מארח אותי כל־כך יפה!" בעיני החייל כבר כימעט עמדו דמעות, והנוסעים הרגישו שאסור להרגיז אותו יותר, ושהוא יגן בחירוף־נפש על הידידות הקדושה שלו. אבל מיקי שוב העירה לו: "זה מוזר, אתה יודע, אחיו היה באנגליה והוא אפילו לא הזמין אותו לארוחת־צהריים."

ואז גחן אליה החייל ולחש על אוזנה: "תשמעי", ורמו לה על אבי, "אח, אח — אבל תראי איזו צורה יש לו..."

בלי רב

עידו ברגוריון וויאומט הספרית עי־דיין צמודים זה לזו בדירת־הגג שלה. בבתי־קפה ובכל מיני מקומות אחרים.

אבל, מסתבר שהם עדיין לא וחליטו אם לעזב את הרב בעניין הזה או לא. ולעת־עתה, הם עדיין לא הולכים לרבנות.

דליה מתגרשת שוב

לאחר פירודים ואיחודים מספר, נראה ש־דליה לביא בכל זאת תתגרש. הפעם — מבעלה הבמאי, ג'ון סולריבאן, אבי־בנה.

לאחר שהייה קצרה בארץ, לצורך צילומי כתבת־אופנה עבור הווג, יצאה דליה את הארץ בדרכה לאנגליה, שם יתחילו היא ו־בעלה בהליכים רשמיים לקבלת הגט.

קזנובה לעת זקנה

הקוסמטיקאית הידועה היא כבר סבתא. גם מבחינת גיל (60) וגם מבחינה משפחתית (נכדים). אבל כיוון שהיא קוסמטיקאית, היא יודעת להיראות רק כמו אמא, כמו אשה יפה ומטופחת שעוד לא הגיעה לגיל המעבר.

אבל סבתא או לא סבתא, אמא או לא אמא, צרות יש לבן־אדם כל זמן שהוא חי. היקנה לא פותרת אותו.

כשהיא היתה צעירה וחסרת־מיקצוע, היא התאהבה בקופאי צעיר ונישאה לו. כשהיא הפכה קוסמטיקאית, היא התחילה להשקיע בו כספים, ומהקופאי יצא בעל־גלריה ואמן. ובאותה הזדמנות הוא הפך בבתי־אחת בעלה של ציירה. כי אם יש כבר גלריה אז צריך גם ציורים למלא אותה.

היא הפכה אותו לאמן, ולבוחמי, והיא קנתה לו בית בצפת, ובסוף הוא החליט לקחת את המיקצוע שלו ברצינות, והפך לדון דיאן.

המסמורפוזות הללו לקחו הרבה זמן. וכך קרה שכשהוא הגיע לגיל זיקנה, הוא החליט להתאהב בצעירה בת עשרים. "דרושות לי נערות בחיים", הוא הסביר.

הידיעה על התפטרות נשיא צרפת, הגנרל שארל דה-גול, נפוצה בתל-אביב ב-חצות ליל הראשון בשבוע. למרות זאת הספיקו להחזיר מסיבות ספונסאניות ל-

איתן, וימסור לו את איחולי כל הנוכחים. המסיבה הסתיימה כשגיקי החתים את הנוכחים על מפה של המסעדה, כשכל אחד מהם מציין את הרגשתו האישית. עד כמה הסגל ערביי ביקעתי-הירדן למנטאליה הישראליה, סיפר מושל יריחו, סגן-אלוף משה פדרמן, בערב ראיונות לחיללי צה"ל ש-נערך עלידי שמואל שי בביקעת-הירדן.

על הבלאדה לחובש, שאומרת שדן אלמגור אמר לפצוע: "אתה מוכרח למות!", אבל אני לא רוצה", השיב הפצוע. "הרי אני מוכרח לזכות במקום הראשון, אתה מוכרח למות". אבל למה דווקא אני? "כי חובש מתחרו עם מוקש", משיב דן. ואילו ה-עיתונאית הרר בישט יצאה בהתקפה נגד השיר ומחבריו במאמר שפירסמה בהארץ:

שחקנית הפבורן - 1932 ב"זוהר הבוקר" ו-1969 ב"אריה בחורף" אכזריות

בוד המאורע בכל מקומות-הבילוי הפתוחים אחרי חצות. במסעדות של ג'קי רונן נערכה המסיבה הגדולה, מכיוון שניצחו עליה המפיק יעקוב אגמון, אשתו הי-שחקנית גילה אלמגור ולוחם יחידת הי-קומנדו 101 לשעבר יצחק ג'יבלי. בו ב-מקום טיפון כתב מעריב בפאריס השווה בישראל, אורי דן, לארמון אליוה בפאריס, מהסלפון המותקן במסעדות של גיקי, אורי, שפירסם לאחרונה בפאריס ספר בשם דה-גול נגד ישראל, רצה לבשר אישית מה חושבים רוב הישראלים ברגע זה. הגנרל לא היה ב-ארמון, כיוון ששהה באחוזה הכפרית. תחת זאת הועיקו את העיתונאי שייקה בן-פורת, כדי שיתלפן בשעה שלוש אחרי-חצות לשגריר ישראל בפאריס, ולדבר

יום אחד באו אל המושל שני ערבים עשי-רים, בעלי אדמות בקירבת קו הפסקת-האש, וביקשו ממנו הקלות במס-הכנסה. הסיבה: אנחנו נמצאים באזור-ספר, הסבירו, ו-אצלכם נוהגים לתת הקלות במס לחושבי-ישובי-הספר. את מי מעריצה העיתונאית סילבי קשת? את ראשה-המשלה גולד-דה מאיר, כמובן. בואת הודתה סילבי בערב שכונה עולים על סילבי קשת, בו רואינה עלידי ירון לונדון ושני סטודנטים, במועדון אגודת הסטודנטים הירושלמיים בראתון. כוחו של מוכיר העבודה, השר פינחס ספיר, מפחד איתי, הוא גורם לי ביעותים. משה דיין ויגאל אלון - שניהם אינם אבירי-החלומות שלי" הוסיפה בחיוך.

המכתב

ליאסיר עראפאת

לא ינום ולא ישן אייבי נתן. מעשהו האחרון: בימים אלה ביקש מעיתונאי צר-פתי להעביר מכתב אישי ממנו ליאסיר עראפאת, מנהיג אל-פחה, בבקשה לקבל אותו לפגישה. עראפאת קיבל את המכתב, השיב תשובה בעל-פה: אין בכך טעם, כי אייבי אינו מייצג איש. בפסטיבל הזמר, שהתקיים בשבוע שעבר בירושלים, הופיע הזמר אבי טולדאנו פעמיים. הוא עלה על הבמה כשהוא לבוש במדוי הצבאיים. בהונות ידיו היו בתוך חגורתו, ומשך כל ההופעה לא הוציא אותם משם, ועמידתו הייתה משונה מעט. למה? מפני שכמה דקות לפני שחלה שחה אבי כוס מים. מישהו דחף אותו לא בכונה, וחלק מהמים נשפך על מכנסיו. אבי, שפחד שמא יחשוב הקהל ש-מרב התרגשות הרטיב במכנסיים, הסתיר בידייו את החלק הקדמי של מכנסיו. בי-תום הפסטיבל הודיע הזמר יהורם גאון, שביצעו בפסטיבל זיכו שניים מהשירים בשני המקומות הראשונים: "אני עומד לה-ציע לקול-ישראל לשדר שידור חוזר של הי-תוכנית ביום-השואה. כל שירי הפסטיבל הם עצובים ומתאימים ליום זה". בכלל, הי-שיר בלאדה לחובש, שזכה במקום הראשון, הרגיו רבים. ביניהם היה המשורר יונתן גפן. לכן הוא כתב פירושה בשם בלאדה

בוטיקאית ברזין מיקרה לא נעים

הגדלה. לפני שהוציאו את הפתק עם שמו של הזוכה, ערכו ביניהם שניים משחקי הי-נבחרת, ראובן ("רובי") יאנג ויצחק רונן? הסכם: אם אחד מהם יזכה ב-מכשיר, הוא יהיה שייך לשניהם, כשזה שי-יחזיק בו ישלם את מחצית שוויו לחברו. כעבור דקה זכה יאנג בהגדלה. בו במקום יתיר על המכשיר לרונן, ששילם לו תמור-רתו 700 ל"י. מזל שיאנג אינו זקוק לטל-ביויה: הוא עומד לצאת לארצות-הברית לי-ארבע שנות לימודים. מיקרה לא נעים אירע השבוע לרחל ברזין, בעלת הדיסקו-בוטיק ביבה. אחת המארחות השוודיות של מועדון הארי הסוס מדדה אצלה בגדים. הי-שוודית תלתה את חולצתה על קולב, ונכנסה לחדר צדדי כדי לבדוק חולצות של הבוטיק. בינתיים נכנסה לחנות קונה חדשה. היא רא-תה את החולצה של השוודית ומייד ביקשה לרכוש אותה. רחל, שלא זכרה של מי הי-חולצה, ארזה אותה בשביל הקונה. באותו-רגע יצאה השוודית, היא התנפלה על הלכוחה וחטפה ממנה את חולצתה. זאבים תל-אביביים, שלא היו בתערוכה של הצייר עיזר פיינגרש, החמיצו את האוסף הנאה ביותר של יפהפיות שהתאסף לאחרונה תחת גג אחד. אלה שהיו, הסתכלו על המיני של אבישג עמית ועל פצצת אטום על רקע אלגנטי של פיינגרש. אחרי-כך הסתכלו לצד-שני וראו את הדוגמנית חנינה צנטנר בחליפת מכנסיים, ואת שיכון עממי עם ניאון של פיינגרש. בכיוון אחר הייתה דוגמנית גר-ספת, רחל גלדפריב, ועוד פיינגרש אחד. התערוכה הוצגה בביתם של מירי ואמנון זכרני. מירי, ידידה ותיקה של עודד, זימנה את האירוע והזמינה את האורחים הי-פרונטטיביים הנ"ל, בצד עוד כמה אורחים חשובים. מירי ועודד החליטו להעביר חלק מהכנסות לוריאטי, כתרומה לקניית אוטו-בוסים להסעת נכים. היא לא אוהבת אירועים פומביים. אף לטכס חלוקת האוסף לא באה. היא רגילה לפרסים. כי זו הפעם השלישית בקאריירה שלה נוכח קאתרין דפכירן בפרס החשוב ביותר בעולם הבד. בפעם הראשונה היא קיבלה אותו לפני 37-שנים. לכן עניין את העיתונאים שנכחו ב-טכס להשוות איך נראתה קאתרין של אז לעומת היום. הם נברו בארכיוני עיתוניהם, ומצאו: התמונות מראות באכזריות מה עו-שות השנים לבן-אדם.

פסוקי השבוע

• ד"ר נחום גולדמן, כסיכום די-מאורעות צרפת: "כל דיקטטור משת-

צייר פיינגרש עם רחל גלדפריב* אוסף של חתיכות

גע בסוף. לולא זה היה כך, היו הדיקטטורים שולטים בכל העולם בכל התקופות." • העיתונאית זיוה יריב: "העני-נים בשמים שטים, חולפים, זה הדבר היחיד הנע אצלנו."

• הקולנוען ישעיהו ("שיש") קולר: "ישראל מגישה לערבים יד לשלום, אלא שביד היא מחזיקה עוזי."

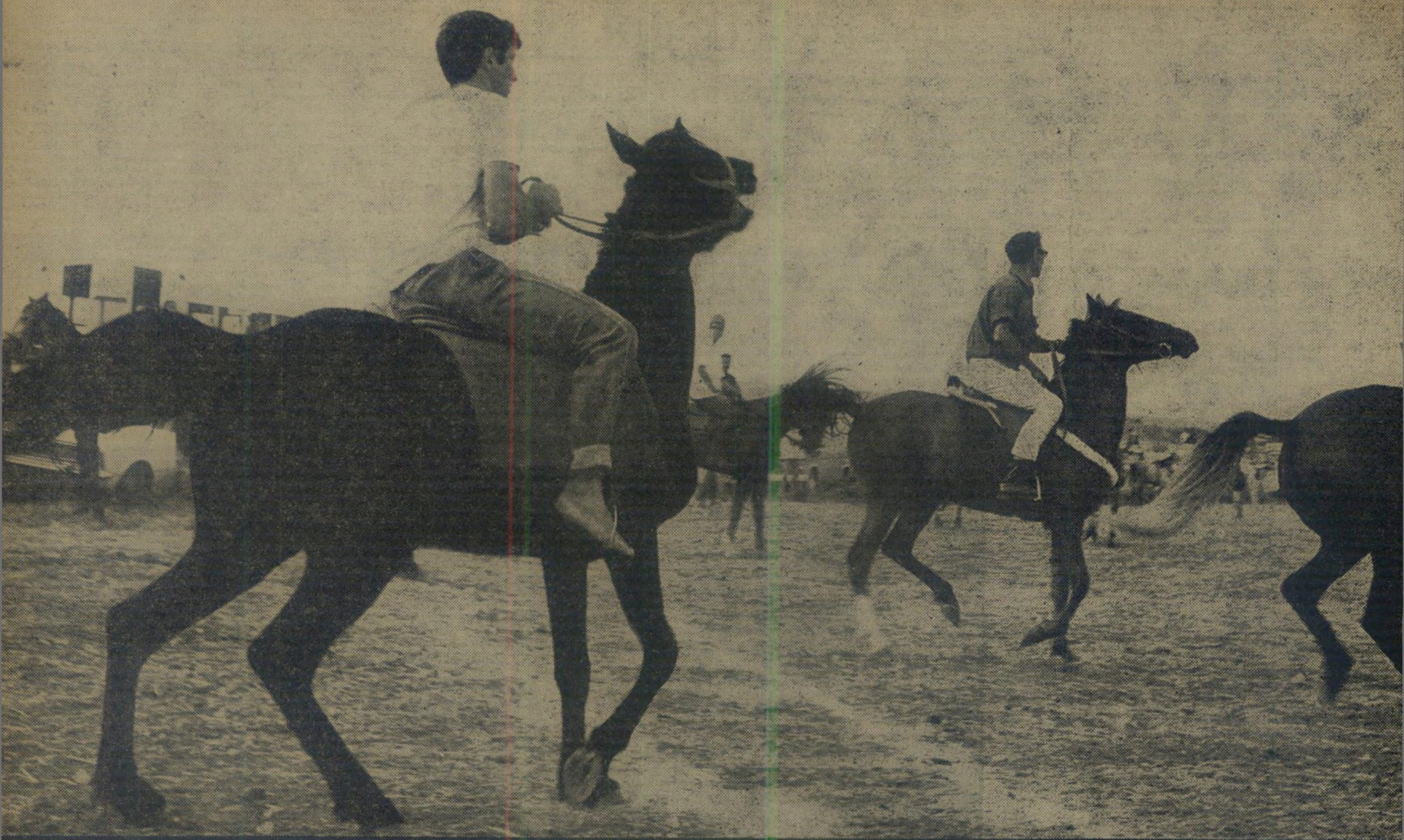
* ליד הציור "עיר שחורה עם ים ורוד ושני דליים אדומים".

שהעיתונאים אינם הופכים את המתים וה-הרוגים למעשה-יציירה."

התרומה

של מירי

במישק הכדורגל הבינלאומי, שנערך ב-יום העצמאות בין נבחרות אוסטרליה וישראל, העמידה חברת טלביזיה אוסטרית מכשיר-טל-ביויה להגדלה בין שחקני נבחרת ישראל שי-השתתפו במישק. בתום המישק נערכה הי-

אודי על הסוס: לפני הזינוק למירוץ בו זרקה אותו סיחה אדומה זו

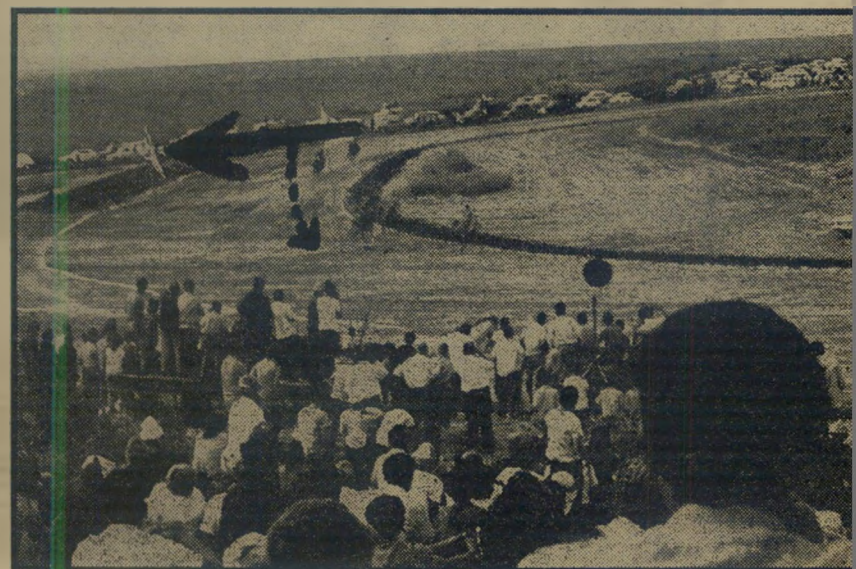
נה, עצרו את נשימתם. כמה מהם זינקו מיד לעבר אודי. ביניהם היתה גם טליה הייטנר, ידידתו החדשה, עימה הוא חושב להינשא בקרוב, אחרי שהתגרש מאשתו הראשונה. כשהגיעו אל אודי מצאו אותו מתוסר הכרה עדיין. הוא שכב ללא תזונה. האבחנה הראשונה היתה חשש לפגיעה חמורה בעי מוד השיררה. הרימו אותו בזהירות אל אלונקה שהובלה למקום. אמבולנס שהיה בקירבת מקום מיהר להעבירו לבית החולים בעפולה. שם נקבע כי עצמותיו לא נפגעו בשברים, אבל הוא סובל מזעזוע מוח. טליה הייטנר לא נטשה את מיטתו עד שהתבהר סופית: אין סכנה לחייו. השבוע עומד אודי להשתחרר מבית החולים.

בסיחה של אודי. הוא האיץ באודי להציץ טרף למירוץ. רק אז, כששאר הרוכבים היו כבר במרחק של 50 מטר לפניו, זינק אודי. אחרי 500 מטר הוא כבר הוביל בראש הרוכבים. אבל אז הגיע לקטע הקשה של המסלול. זה היה סיבוב במידרון. מקימי המסלול, שידעו שתפנית זו מסר כנת לרוכבים, חרשו תלמים בקצה המסלול, כדי לעצור את הסוסים. אבל הסיחה של אודי הריחה כנראה את ריח הדרך הביתה, סטתה מהמסלול לכיוון הכביש המוליך לנהלל. אודי ניסה להטותה אל המסלול בתפנית חדה, ואז זרקה אותו הסיחה מעליה. אלפי הצופים במירוץ, שהיו עדים לתאור

כך נראה ההיפודרום המאולתר מחורשת השבט הבדואי ליד נהלל, שם נערך הפיקניק של יום העצמאות. במסלול נראים דוהרים פרשים שהשתתפו במירוץ בו נפצע אודי דיין, לאחר שנפל מעל גב סוסתו, לקה בזעזוע מוח.

המירוץ

אל האלונקה

אודי דיין מורס בזהירות מעל הפרקע אל האלונקה, כשהוא מחוסר הכרה וללא תנועה. בשלב זה חשבו כי שבר את עמוד השדרה שלו וכי נשקפת סכנה לחייו. רק בבית החולים אובחנה הפגיעה האמיתית.

הסיבוב הגורלי

החיצים בתמונה זו מצביעים על מקום פציעתו של אודי דיין. החץ המקווקו מראה את המסלול בו היה אודי צריך להוביל את סוסתו. החץ העבה מראה את הכיוון אליו דהרה הסוסה, שם נמצא השטח החרוש.

כר נפל

דיין

התאונות רודפות אחר משפחת דיין עד שלפעמים נדמה שבני משפחת דיין רודפים אחריהם.

תחילה היה זה משה דיין עצמו שנפצע על הגבול הסורי, שם איבד את עינו. אחר כך היה זה בנו הצעיר, אסי דיין, שנפצע קשה בידו בעת ששיחק בפגז ישר שמצא בשדה. אחר כך היה זה שוב האב שכימעט וניקבר חיים במפולת, בעת שעסק בחפצי רות ארכיאולוגיות באזור, והשבוע הצטרף גם הבן השני — אודי דיין, לנפגעי התאונה במשפחה.

היה זה בעת חגיגת יום העצמאות שנערך כה בנהלל. הפיקניק הגדול של ישובי עמק יזרעאל המערבי, נערך בחורשה שבתחום השטח הבדואי אלמוזארי, היושב זה עשרות שנים בקירבת נהלל. הוא התחיל ביום העצמאות בבוקר בסיקניק של אלפי החורגים הממוזגים והקיצוצים, שהתערבבו זה בזה ועם הבדואים מהעמק שבאו לחגוג עימם. כל היום נערכו תחרויות ספורט שונות, כמו כדורעף או משחקי כדור, ובשעה שלוש אחר הצהריים החל שיא החגיגה: מירוץ ה-100 מטר המסורתי. כי זאת לדעת: גידול סוסרי המירוץ הסך בשנים האחרונות לפולחן ביישובי העמק. סוס רתום למחרשה לא רואים יותר בעמק, גם לא אצל הבדואים.

★ ★ ★

הידירה זינקה ראשונה

בין הפרשים היה גם אודי דיין, בנו של שר הביטחון. הוא הופיע עם הסייף חה האדמונית שלו, בת השנתיים וחצי, זו שניתנה לו כמתנה לילידי אחותו יעל.

היה זה במירוץ למרחק של אלף מטר, בהיפודרום גאולתר, שהוקם על צלע גבעה. מישקל הרוכבים במיקצה זה היה צריך להיות מעל 85 ק"ג, אבל משקלו של אודי הוא פחות מ-75 ק"ג. לכן היו לו קצת ויכוחים עם המזניק בנקודת הניקוד, לבסוף אמר אודי למוזניק: "אתה תזניק ואני אשבור את הכוכה להיכנס למירוץ". המוזניק נתן את האות. הסוסים שעטו קדימה ואודי נשאר על גב הסייפה שלו בנקודת הניקוד. הוא לא רצה תחילה להשתתף במירוץ, מחשש שאם יוכה במקום הי ראשו, יהיו לשאר המתחרים טענות כל-פיו. אבל לידו ניצב נער בן 14. בנו של איש נחלל מרדכי כפרי, הכספול דרך קבע

במדינה

דרכי-חיים

השידוך של

גולדה

הנתבעת שניצבה בפני שופט-השלום הי-תל-אביבי חיים-שמחה נחמני היתה גולדה. החובע היה חיים בלכנר, שטען כי מגיע לו מגולדה 666 ל"י, חלקו מדמי-השכנות של בנו של ד"ר קליין.

השניים, בלכנר וגולדה שפררי תושבי בני-ברק, היו שדכנים-לעת-מצוא. הסכם ביניהם קבע כי בכל עיסקה משותפת יתחלקו בדמי-השכנות שווה בשווה, בתנאי שכל-נר ישתתף באורח פעיל בשידוך.

אך גולדה, שהיא קשישה וחולנית, לא קיבלה בהתלהבות את עיסקת השידוך הפ-עם. כאשר מסר לה בלכנר את שמו של ד"ר קליין, כאביו של בן שהגיע לפירוק, טענה: "אני לא רוצה להתעסק עם אנשים כאלה. מאלה יש רק צרות. הם לא יודעים מה הם רוצים, וכלום לא יצא מזה".

השותף השדכני. לאחר הפצרות רבות מצידו של בלכנר, הסכימה. את הי-עבודה השחורה ביצעה שכנתה של גולדה, איתה הסכימה כי תקבל 60 אחוז, אם הי-שידוך יעלה בידה, והחלק הנותר — 40 אחוז — תקבל היא.

השידוך יצא אל הפועל. דמי השכנות היו 2000 ל"י, כש-500 מתוכם שילם הד"ר קליין, אבי החתן.

בלכנר תבע מגולדה 1000 ל"י, חצי דמי-השכנות. גולדה הסכימה לשלם לו רק 100 ל"י — מתצית המגיע לה מדמי-השדכ-נות של החתן. בלכנר הסכים ל-666 ל"י, שליש מדמי-השכנות הכוללים, בהכירו בי-שותף השלישי למלאכה, שכנתה של גולדה. גולדה התעקשה, ולבלכנר לא נותרה כל ברירה אלא לפנות לבית-המשפט. בבית-המשפט טענה גולדה כי שמו של המועמד הפוטנציאלי היה ידוע לה מפי בנה עוד בטרם מסר לה אותו בלכנר, "חוץ מזה", הוסיפה, "ההסכם בינינו קבע במפורש כי בלכנר יהיה זכאי לחלקו רק אם יסרח באורח פעיל בביצוע השידוך".

השופט קיבל את טענותיה. בקבעו כי הנוהג המקובל הוא ש-מי שנותן שם מקבל חלק מדמי-השכנות שנותן אותו צד, וכי "החלק מותנה במיספר השדכנים העוסקים בשידוך" — חייב את גולדה לשלם לבלכנר 100 ל"י, הסכום אותו הסכימה לשלם לו ללא משפט.

משפט

טוב

שם טוב

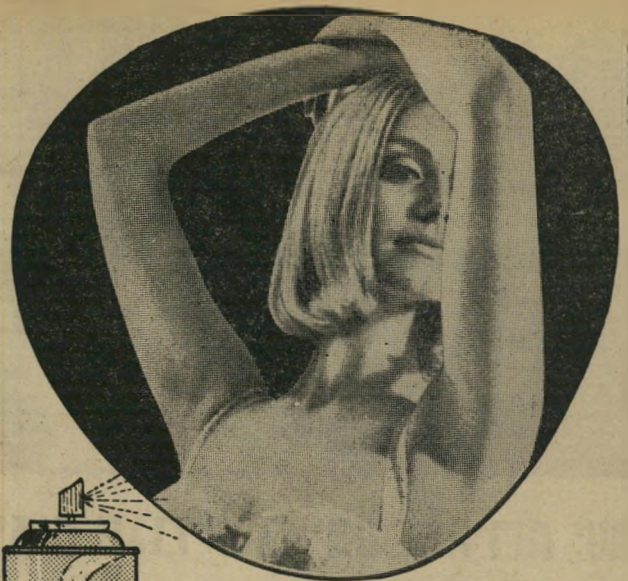
אריה בן-משה, מהגדס בעיריית בני-ברק לשעבר, הואשם בהעלמת הכנסות בסך 450 אלף ל"י מדו-חיתיו למס-הכנסה. העביר רות התייחסו לשנים 1959-1964, והמשפט החל מתברר בפני השופט-המחוזית חנה אבנור, בשנת 1966. במשפט טען בן-משה כי הכספים שהגיעו לידי נמסרו לאגודת בני-משה ולאדמו"ר.

בן-משה הורשע, וגידון לתשלום קנס בסך 50 אלף ל"י, או שנה מאסר תמורתו, וכן למאסר על-תנאי של שישה חודשים למשך שלוש שנים. השופטת ציינה בגזר-דינה כי למרות הפסיקה של בית-המשפט העליון, היא אינה מטילה מאסר-מש, משום שהעבירות מתייחסות לתקופה ש-חלה לפני שנים.

השם עוכרת. לאחר מתן גזר-הדין קם הנאשם. "אני מבקש איסור-פירסום שמי", אמר. "אני כואב למשפחתי הנמצאת ברוסיה. הזכרת שמי יכולה להביא נזק לבני משפחתי".

לגבי פירסום שמו של הנאשם לא הייתה נוסה להתחשב בשום בקשות אישיות לגבי מקום עבודה וכדומה. קבעה השופטת בהחלטתה, "אולם נראה לי כי אם קיים חשש מדבר מעין זה עלול לפגוע בבני משפחה הנמצאים ברוסיה, ואפילו זה חשד בלבד, הריני מורה כי לא יפורסם שמו". אלא שהשופטת, שחרגה למעשה מההיתר לאסור פירסום שמו של נאשם, למען ביטחונם של בעל-דין, לא ידעה כי שמו של הנאשם, שהוא שם עברי, הוחלף בארץ משמו הלועזי, איתו בא מרוסיה.

• השם שונה, בשל חצו לאיסור פירסום שמו של החתנס.

משב רעין
עם
Stop
diva
דיאודורנט

בעית הזיעה באה על פתרונה
עם דיאודורנט דיוה

לגבר ולאשה-ספריי, סטיק כלש
וסטיק כחול במחיר עממי

החודש נפתחים קורסים חדשים

טלוויזיה מעשית

2 שלבים — 6 חודשים, כולל מבנה
המכשיר, תיקונים, אנטנות הרכבה
וכוון.

פרטים והרשמה: 1-9; 3-5.

פוליטכניקום

ת"א	חיפה	ר"ג	חולון
רחוב ברנר 17 מפנת אלנבי 55	שמריהו לוי 30	ביאליק 42	סוקולוב 56

בת"ס רוטשילד 33 פ"ת בר כוכבא 1

**SCHAUB
LORENZ**
TELEVISION

הטלוויזיה
הטובה
בעולם

30
שניות

דוגמון
מעוניין לקבל עבודה בצילומי
פרסומת. בדבר פרטים לפנות
סימו
ר' מסילת ישרים 26 ת"א.

מלכת

בדיוק בשעה בה פרש הגנרל דה גול מכהונתו כנשיא צרפת, אירעו חילופי גברי מלכותיים נוספים. סמלת חיל-האוויר עדנה ברייטנפלד, מלכת הצעדה 1968, הסירה את כיתה והורשה אותו לטוראית עדנה קלמן, מלכת הצעדה 1969. יורשת הכתר לא נבחרה בקלות. כי צעדת שלוש הימים השנה היתה שונה מן קודמותיה לא רק במסלוליה ואופייה. היתה

מכתח בית-ספה בכפר ערבי ליד רמאללה מביטים הגברים במיצעד חתיכות ישראל

הצעדה 69

בעיד הצעדה בבית-אל שליד רמאללה הוקמה עיר הצעדה הענקית. מלכת הצעדה, עדנה קלמן, נראית בעיר אחרי יום הצעדה הראשון: עם חייל גיסריסט חובב (בתמונה למעלה), ועם חברותיה ליחידה בשעת מנוחה באוהל שלהן (בתמונה למטה). גם אחרי הצעדה המפרכת והקשה — נראתה עדנה חיונית ונשית ביותר.

חיל-הים על הראש עדנה קלמן צועדת במאסף של מחלקת החיילות של בסיס הקליטה, כשלאשה כובע של חיל-הים. הצועדות התערבו לאורך המסלול

זהו הגדולה בצעדות. למעלה מ-11 אלף צועדים נטלו בה חלק. היתה זו גם היפה ביותר. מסלוליה, שהקיפו את עיר הצעדה שהוקמה בבית-אל, ליד רמאללה, השתרעו על פני שטח הררי, בלתי מיושב ברובו, ונשגב ביופיו. הם התפתלו בעליות ומורדות קשים לצעדה ואופי הצעדה הות' אם למסלולים.

שוב לא נדרשה מהצועדים, אפילו צעדו במיסגרת יחידות צבאיות, צעדה צבאית קפדנית. הם יכלו לטייל, לעצור כאוות-נפשם, לפספס, להחליף חוויות ורשמים בדרך, ול-התערב בקבוצות צועדים אחרות. רק לפני שתי נקודות השיפוט, נדרשה מהם צעידה בעלת אופי צבאי.

בשינוי השני אפשר היה להבחין ביחידות הצועדות. נראה היה שחשבה להם גם התדמית הנשית החיצונית. משום כך בלט הפעם מספרן של הצועדות החינניות, ש-הוצבו בראש המחלקות. "אני רוצה שאתן

מלכת הצעודה
עדנה קלמן

קולנוע

סרטים

גבר
ואשה

לרצוח אותו — כי אין לו אומץ להתאבד. הבעל מסרב לתת לו את השירות הנחוץ זה. ובתמימות מהולה בבזו הוא מעיר לו: "שחיתות? למה לך כל המישחק הזה בשחיתות? כל השחיתות היא בסך הכל המצאה בורגנית!"

מה שבאמת נכון. שחיתות יכולה להיות קיימת רק במקום שיש צביעות.

הטוב והרע

השתיקה הגדולה (היה בתל-אביב, תל-אביב; איטליה) יש הגיון אכזרי בעובדה האכזרית שהקהל התל-אביבי האכזר הוריד את הסרט האכזרי הזה לאחר שבוע אחד בלבד.

המערכות של האיטלקי סרג'ו קורבוני הוא, קודם כל, אנטי-מערכות. כבר היה בי שעתו מי שאמר שהפלימה התחנן על שני דברים: על גרי קופר ועל יצחק שדה. גרי קופר ידע לטעת בלבבות את ההרגשה שגם אם הכל נראה אבוד, הטוב ינצח בסופו של דבר. ומאז גרי קופר, כל המערבונים הם

השבויה (פאר, תל-אביב; צרפת) בסרט הזה מתעלה קלוז, מעל לראשיהם של אנ-טוניו, בונואל, ללוש, ומתייצב ליד פליני הגדול. כל מה שקלוז ללוש יודע לצלם מ בחוץ, בכישרון, מצלם קלוזו מבפנים, ועוד יותר בכישרון. כל הברק והעושר הטכני, והשימוש בתנועת המצלמה והצבע שראינו אצל האחרים, קלוזו זורק אותם מתוך ה שרחל כלאחר יד, והכל בשירותו של רעיון.

אין ספק שהסרט הוא פרוורסי. השאלה היא רק מה היא פרוורסיה. גיבור הסרט, אחד סטאן הסלר (לוראן טרצייף), הוא סוחר-אמנות שיש לו תחביב — הצילום. כמו גיבורו של אנטוניו, ישנו צייר טוב, תמים וסימפטי (ברנאר פרסון), ולו אשה יפה (אליזבת וינר). בין שלושתם מתפתח מישחק-אהבה, הגובל בשיגעון ובמוות. טרצייף מקרין לפני אליזבת וינר שקר

וינר וטרצייף ב"השבויה"
היא מאלצת אותו לאצץ אותה

שיר-הלל לאלימות — אולו האלימות בשרות הטוב.

אולם מאז גרי קופר קרו דברים רבים כי עולם. היתה גרמניה הנאצית. ושום גרי קופר לא הופיע ברגע האחרון להציל באורח פלא את המובלים למוות. וכדי לא להסיק מכך מסקנות, צריך להיות עיוור. קלאוס קינסקי, המשחק בסרט את תפקיד האיש הי רע, דומה להפליא לאיש הסיס כפי שרגי לים לראותו בסרטים. שיער בלונדי, עיני פלדה כחולות וקשוחות. זין לואי טרינטיאן, שאינו מוציא מילה אחת מפיו, דומה מרצון או שלא מרצון לציה גווארה. הוא אינו מוציא מילה כי הוא אילם, ושם הסרט הוא באמת השותק. יש לו שתיקות רבות-הבעה, כי הוא שחקן גדול, ולבסוף הוא גם מת בשתיקה.

הסרט עשוי בשחור-לבן, ודומה שגם הי נושא שלו הוא: השחור והלבן. השחור, הי רע, הלבן, הטוב. כל הצילומים מבוצעים על רקע לבן של שלג. וכל הדמויות — פרשים על סוסים, נוודים, בתים, עצים — הכל כי שחור. קשה למצוא תיאום גדול וסמלי יותר בין הנושא לבין ביצועו האסתטי.

הסרט אינו מסתיים סתם במוות, או ברצח. כיאה לסרט העוסק בעצירת הרע, כיאה לי סרט פסימי שנוצר בדור שראה בניצחון הרע — ומי ניצח במלחמת-העולם אם לא הרע? — הוא מסתיים בטבח.

הנה הנה, הגיבור הטוב שוכב פצוע. ואז, נדמה לך, תבוא לפתע השליפה המיסתורית הגואלת, וכל האנשים הרעים יפלו כמו זבלים. אבל לא. כל האנשים הטובים נופלים, אחד אחד, כמו זבלים. אפילו איש טוב אחד לא נשאר, אפילו לא אשה. כולם נטבחים באכזריות, כבהמות. ורק הרע נותר בעולם, לחגוג את ניצחונו.

סרט מחריד, עוצר נשימה, מבוצע באופן נפלא. מעורר למחשבה, כדאי לחפש אותו אם עדיין הוא מוצג באישהו מקום.

פיות תמימות למדי, ולפתע משתרבת ביני-הן — במיקרה? — תמונה פורנוגרפית. כאן מתגלה הסוד — הגיבור עוסק בצילום פורנוגרפי. הוא מביא לביתו דוגמניות, מצ-לם אותן בתנוחות הלקוחות מעולמו של ה מארקין דה-סאד.

מכאן ואילך, משחק סוחר האמנות באשת הצייר כמו חתול בעכבר. הוא אינו מבקש ממנה אף פעם שום דבר, אבל לא-טל-אט היא הופכת לשבויה הרוחנית שלו. היא רוצה לראות פעם כיצד הוא מצלם דוגמנית. הדוגמנית באה, והסצנה בה היא מתנועת לאט-לאט, בעוד הצלם מצלם קליק-קליק-קליק, מהר-מהר, וצד כל זווית וכל תנועה בתמונה קפואה ורוממה, היא אולי הסצנה האירוטית ביותר שהיתה אי-פעם על הבר. מעכשיו הכל אבוד. אליזבת וינר רוצה שיצלמו גם אותה.

טרצייף אינו מאלץ אותה. להיפך, הוא מסרב לה. היא מאלצת אותו לאצץ אותה. ר-היא מאלצת אותו לאצץ אותה להעמיד אותה במצבים הנוראים ביותר, המזוהמים ביותר. השאלה היא מה זה להיות מזוהם.

סוחר-אמנות, פסיכולוג בחסד, אסתטיקן מעודן, הוא בסופו של דבר אדם עקר מבחי-נה רגשית, ולכן אינו מסוגל לבוא על סי-פוק, לא רק בדרך טבעית כמו כל גבר — עלידיי חסי אהבה ומין — אלא גם בדרך פרוורסית. הוא נשאר ויישאר בודד, עק, עבד ולא אדון לתשוקותיו. וזאת, למרות גאוניותו שאינה מוטלת בספק.

מה שהוא אינו מסוגל להכין, מבין בעלה, שאינו כה תמים כפי שהוא נראה. וגם היא מבינה זאת היטב, כאשר היא אומרת לו: "הסכמתי לעשות כל זאת רק מתוך סיבה אחת — למען, כי אני אוהבת אותך."

הגיבור האומלל, המסוגל כמעט לכל סטייה, אינו מסוגל להתמודד עם דבר פשוט כמו אהבה, והוא נשבר. בסצנה מחרידה, הוא מומין את הבעל

אתה עיף,
משועמם?
רצונך לצאת
מהשיגרה —
קח ארוס
ספר ארוס

אלה שעוד לא קראו!!!
ולאלה הרוצים לקרוא
בשנית!!!

זכרונותיה של
אשת התענוגות

פאני היל

מהדורת 1969
נרגום מהימן, בלתי מקוצר
המחיר 2.5 ל"י

גיה עושים זאת
מזדריה
ואהבה
קלסי?

קאמא סוטר

כתב במקור בשפה הסנס-
ריטית ע"י החכם ההודי
ואטסיאנאנה

מהדורה העברית תרגום בלתי
קוצר ממהדורת "בארטון", שנת
188, הוצאת אגודת "קמה-
וסטרה" לונדון — בנראס.

גורלו המר של הרוזן
רובר זה קוסאן

תאוות הכושית

האדון ומי השפחה? מי
וברת ומי העבד? בעולם
שרים רבי-הצללים הזה — ?

פריז עיר האורות —
סיפורה של קולט
"הדפקאית"

הרעבים והמוכים

רו הנוזע של הסופר הקנדי
רוברט וולץ
מדהים!!! מזעזע!!!

פאני היל חוזרת

המשך
זכרונותיה של
אשת
התענוגות

האף שלי קטן יחמוד. הסנטר אנרסיבי, רבוע.
האוזניים קטנות. את צווארי איני מכירה.
בסדר, נעצור כאן.
אתם, כנראה, לא כמו רוב האחרים.
שאלה: אילו היה ביכולתך לעצור את השנים, באיזה גיל היית בוחרת להישאר?
ב.ב.: בין 25 ל-35.
שאלה: לא יותר צעירה?
ב.ב.: לא. לבני 25 יש המון דברים שלא יודים עים להעריך מספיק. אינני חוששת מגיל מבוגר. אם

אמצא חן בעיני משהו, הוא לא ירתע בגלל כמה שנים לכאן או לכאן.

שאלה: מה פירוש הזיקנה עבורך?
ב.ב.: משהו שקורה רק לנשים אחרות.
שאלה: סופרים כפורסמים כתבו עליך, סימון דה־בובואר, אנדרי מורואה, האם קלעו למטרה?
ב.ב.: הם לא מכירים אותי. הם לא יכולים להכיר אותי. הם לקחו את האימאג' הציבורי שלי בתוספת כשרונותיהם הטיבעיים ועירבבו מזה דמות הורה לי לחלוטין.

שאלה: אילו היית צריכה להתבודד למשך 100 שנה, מה היית לוקחת איתך?
ב.ב.: את שירי של אפולינר, תקליטים של היידן, מוצרט וג'ורג' בראנסנס.

שאלה: ואת מי היית לוקחת איתך?
ב.ב.: האם אתם חושבים שנוח יותר למות יחד 100 שנה מאשר לחיות יחד חודש אחד?

פרחים ומים

ב.ב. בסאן־טרופז — על חוף הים, כשי היא לבושה בפרחים בלבד, ובבריכת השחייה הפרטית שלה, כשהיא מניחה בפעם הראשונה לצלמים

שאלה: האם את שומרת על תמונות מאהבך?

ב.ב.: בשום פנים לא. תמונה היא מזכרת קפואה, יבשה. האהבה וזיכרונותיה הם הרבה יותר מזה.

שבור

יפה מרקוב

שאלה: האם זכור לך הגבר הראשון שחיבק אותך?

ב.ב.: לא, אבל הוא בודאי זוכר.

שאלה: האם לדעתך המונח "לנצח" הוא שמיש?

ב.ב.: בודאי. אבל הזמן והמאורעות עושים את שלהם. כדאי יותר לומר "לכמה שיותר זמן" זה יותר קרוב למציאות.

שאלה: האם קשרי נשואין מקודשים בעיניך?

ב.ב.: איך תבקשו שבחורה "חוטאת" כמוני תראה בנשואין עניין מקודש? אני מזדעזעת מזוגות הממשיכים בחיי נשואין על אף שהם סולדים זה מזה. הם חייבים

לאהוב

בגיל 35 אומרת ב.ב.: "מעורר לם אינני כה מאושרת כמו בזמן שאני אוהבת. ורוב הזמן אני אוהבת."

לצלמה, גם כשאין מדובר בצילומים לצורך הסרטה. "האם את אוהבת כסף?" נשאלה ברייט בארדו. "בודאי", השיבה הכוכבת המפורסמת והעשירה, "זהו האמצעי היחיד הפותר כל הבעיות."

להיפרד. משהו שבור יפה לאין שיעור מ־משהו רקוב.

שאלה: האם היית מסוגלת להתאהב בגבר מכוער?

ב.ב.: אתם מקווים שאומר "כן", במידה והוא פיקח. ובכן: לא. לא אשקר. אני מעדיפה גברים נאים.

לחיות

לנצח

שאלה: מה הוא זכרונך הטוב ביותר?

ב.ב.: הצלחתי לשכוח.

שאלה: בכל זאת, ניסית להתאבד בנור?

במבר 1960. מדוע?

ב.ב.: למה שיקראו לזה התאבדות? עבורי זה היה נסיון לברוח. כאילו להתחיל מחדש באיזה שהוא מקום, מאוחר יותר. אבל ראיתי את המוות בקירבה כזאת, שכי עת מתחשק לי לחיות לנצח.

שאלה: מה היה היום היפה ביותר בחיך.
ב.ב.: זה היה לילה.

כ שכולם חשבו שהקאריירה שלה אבד
שהיא התרדורה עד שהיא נאלצה לעשות סרט
עם שון קונרי; כשאף אחד כבר לא זוכר כדי
מי הוא המאהב האחרון שלה. וכשהיא יכולה לבל
בדיסקוטקים מבלי שהמשרה תצטרך להטיל עו
בסביבה — הוכיחה בריגיט בארדו שהיא עוד ב.ב.
האחת ואין שנייה, הגדולה ביותר מאז התחיל
להנציח נשים במצלמות.

בגיל 35 היא התייצבה שוב לעין העדשות בנ
תפארתה. היה רק הבדל אחד. ב־1969 לא היו

**הגנרל דה-גול -
הלאומי השני שלה -**

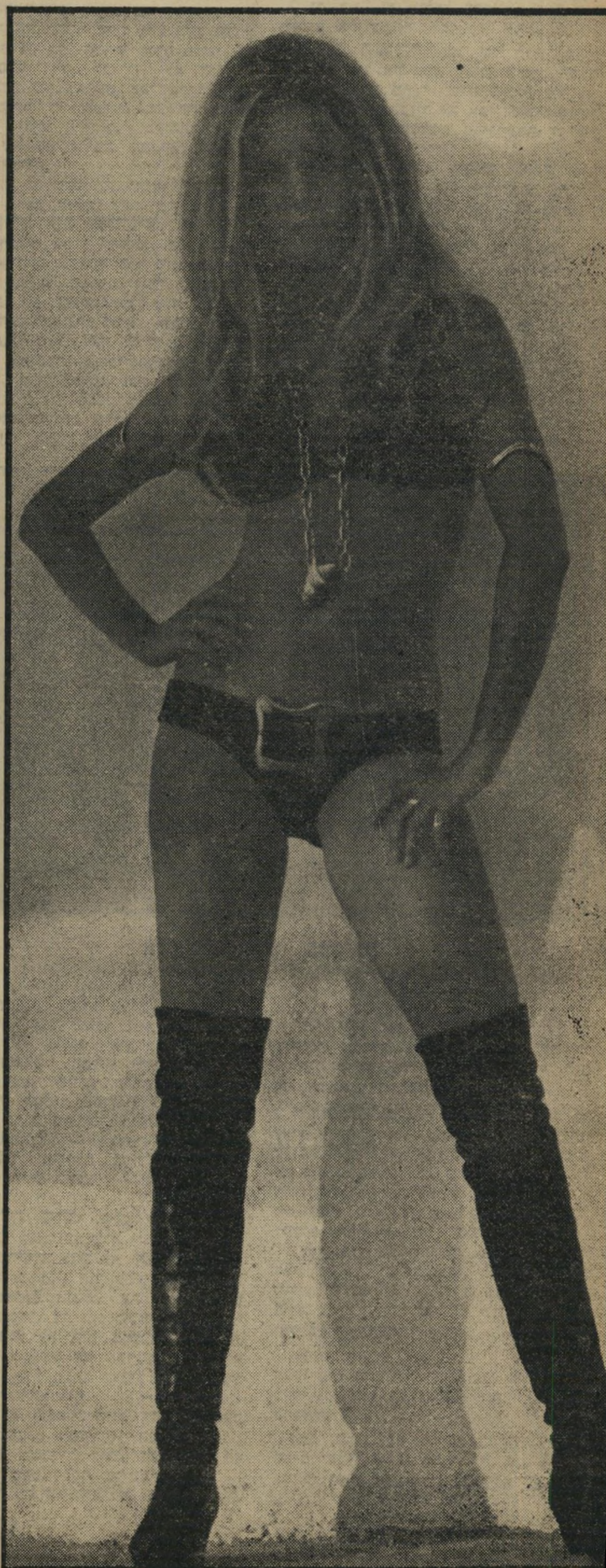
חיה

**צרכת מאבדת את
אבל לא את הסמל**

ב.ב.

והיא בת שלושים וחמש

בריגיט צריכה להתנצל ולהסביר כי היא מתפש
רק למען אמנות הקולנוע. לא היה גם צורך לעש
את הצילומים בהסתר, באמצעות עדשות טלס
סיות. היא עשתה זאת בפשטות ובלי בעיות. למ
מעריציה, כדי שידעו שהיא עוד לא גמרה.

יור
למ

**י היא חשפה לא רק את גופה, אלא גם
ושמתה.**
"אילו היית צריכה לצייר קאריקטורה של עצמ
נשאלה ב.ב., "מה הן הנקודות הפיזיולוגיות ש
שהיית מדגישה?"
"את שערותי ואת סי", השיבה ב.ב.
"נרד למטה יותר."

תעלומות

תעלומות

ברנרד אלקובי

בידי פקד ברוך מאיר, מלישכת החקירות של נפת ירושלים, נמצא בימים אלה תיק מבט (מות'בלתי-רשמי), מן המזוהים ב"יורה".

בבוקר יום א', לפני שבוע, נמצאה על ידי עובר-אורח, בן סנהדריה בירושלים, גופתו של ברנרד אלקובי, סטודנט ירושלמי בן 24.

אלקובי יליד אלג'יר, גדל והתחנך בטולוז שבצרפת, שם מתגוררים עד היום הוריו ומרבית בני משפחתו. לפני שנה עלה ארצה. הוא עבד במינהל הסטודנטים מ"מסר" הקליטה והסוכנות היהודית, למד בפקולטה למשפטים, שנה ב', התגורר במעון הסטודנטים בירושלים.

אלקובי היה בחור עליו וחברותי, ונערץ על חוג ידידיו ועל חברתו אורה מורנו, מן החוג לסוציולוגיה. לכאורה, לא היו לו שום סיבות להימצא מת, כפי שקרה הובר באותו בוקר של אפריל, כי הוא נמצא כשורדיו ידיו חתוכים, ובקיבתו כמות רצחנית של סמירדומה. המסקנה המתבקשת: התאבדות.

מה גרם לסטודנט יפה-התואר לשלוח יד בנפשו — אם אומנם עשה כך?

חודשיים עם פליטים. לא מכבר בילה חודשיים בקרב משפחת פליטים ערביים בהאן-יונס. "כאשר חזר משם הרגשתי בו שינוי עצום" מספרת ידידה, היגט כהן, הממליחה את הדוקטוראט שלה בכימיה. "הוא נראה כאילו רודף אותו משהו, כאילו משהו מטריד את מנוחתו. הוא החל גם סובל מתופעות פסיכו-סומטיות — כאי-ביטחון, קוצר נשימה וכו'. לבסוף החל מקבל גלולות נגד אסטמה, ואפילו התכוונו לנתחו בשל גידולים פוליפיים של הריאות". האם סבל הצעיר הרגיש מדיכאון כתוצאה

אלפתח הודיע, שקבוצת סידאין, שחזרה מסוריה על וסקה, נעצרה בידי אנשי ה"ביטחון" הלבנוניים וגורשה אל מעבר ל"גבול הסורי".

לעזור

בלי להסתכן

הנשיא שארל חידן ניסה אימנם לשכנע את ראש-הממשלה לחזור בו מהתפטרותו. במאמץ להטילא שוב פשרה מחוכמת, אך סערת-הרוחות הכללית לא השאירה כל אפשרות של תימרון. יותר ויותר מדינאים נכנעו לדרישות הרחוב, שהגיע הזמן לקבל הכרעה ברורה: בעד או נגד המאבק הפלסטיני המתחולל ב"איזור".

בקצה השמאלי, התייצבו בעיקר סטודנטיים ללא הבדל של דת: אנשי בעת, קומרי ניסטים, לאומנים קיצוניים, ותומכי מאי. הם קבעו: "אין מנוס מהפיכת המזרח התיכון כולו לחיאסגאם שנייה. לבנון היא ארץ ערבית ועליה לשאת את חלקה בקורבן, במאבק הכלל-ערבי להחזרת המדינה השדודה".

המנהיגים המוסלמיים, שהיו מעדיפים עמדה זהירה יותר, חששו להתייצב נגד התביעות הקיצוניות, אימצו לעצמם את הסיסמות שנראו להם כפופולריות ביותר בין הממונים.

ואילו הנוצרים — פרט לצעירים שמא-לניים מעטים — הגיבו שלבנון אומנם צריכה לתמוך באירגוני-הטיור, אבל בתי-נאי שהדבר לא יפגע בביטחונה שלה. עם כל הכבוד שמגיע לפיראין, הסביר אחד המנהיגים הנוצריים, "איננו יכולים למסור את גורל ארצנו בידיהם. לעזור להם, להרשות להם להקים משרדי תעמולה ואיסוף כספים — כן, לסבך אותנו במלחמה ישירה עם כוחותיה הצבאיים של ישראל — לא!"

הוא דרש להפקיד את השמירה על הג

אחד אחרי השני, התלכדו החושבים הפלסטיניים, ניסו להתפרץ לעבר הערים ה"סמוכות", ברוב המיקרים נתקלו במחסומי צבא, שלא היסס לפתוח עליהם באש. ב"מחנה צור, למשל, כאשר ניסו הפלסטינים לעלות על עמדת-השמירה של הצבא, פתחו החיילים באש, הרגו אשה אחת ופצעו שלושה גברים.

ביום השני של המהומות, הגיע מספר ההרוגים ל-13, והפצועים ליותר מ-200.

כראמה

רובם היו סלסטיניים — אם כי בכיירות נכללו גם סטודנטים רבים בין הקורבנות. וכך, במהירות מסחררת, אחזה שלהבת המלחמה האזרחית בארצי הלבנון. הנשיא מסר סמכויות חירום בידי הצבא; ראש הממשלה התפטר; החיים התקיימו שותקן לחלוטין.

ההסדר

שהתפוצץ

כאשר נ"ה רשיד כראמה לכס השלי"טון, למחרת התקפת צה"ל על נמל-התעופה של ביירות, היתה לבנון מצוולת

באדרים

בול הדרומי בידי חיילי א"מ, שימנעו חדירות משני הצדדים.

אל-פתח

מאיים

תגובתו הרשמית של אל-פתח היתה חד-משמעית בקיצוניותה:

"לא נרשה לשום ממשלה ערבית להפנות נשק ערבי נגד הלוחמים הפלסטיניים. "אנו נוהלים את מלחמתנו באויב הישראלי מכל שטחי המולדת הערבית הגדולה... "לא נרשה שממשלת לבנון תהפוך את הצבא הלבנוני הערבי, למעשה, לשומר על שלומה של ישראל".

חזית השיחורר הפלסטינית היתה קיצונית עוד יותר. היא הורתה לאנשיה לעמוד ב"ראש ההסגנות רחבי לבנון, להתסיס את הפליטים ואת האינטליגנציה השמאלנית — "כדי שגם אם חלק אחר (הכונה אל-פתח) של המחנה הפלסטיני ירצה לטשטש את בגיית ממשלת לבנון — לא יוכל לעשות זאת בלי פחד ההמונים".

אם לבנון

תתפורר...

השה היה לראות, בתחילת הש"בוע, כיצד יגמר המשבר. אולם איש לא פסל את האפשרות, שהרפובליקה הלבנונית, שזכתה בעצמאותה חמש שנים לס"ג קום מדינת-ישראל — תתפורר.

ואו — איפה תעמוד התיאוריה של אל-פתח? שאל כמיל שמעון, נשיאה לש"עבר של לבנון. "הם דוגלים במדינה פלסטינית, בה יחיו יהודים ומוסלמים בצד-תא. הם הצביעו על לבנון כעל הוכחה שמדינה כזאת יכולה להתקיים. האם יביאו עתה להרס לבנון, ויוכיחו שהמיתודות בו הם דוגלים לגבי פלסטין אינו מעשי?"

בין המוסלמים שתמכו במאבק הפלסטיני, לבין הנוצרים שחששו כי הפיכת לבנון לבסיס-פעולה של החבלנים תביא לכיבוש ישראלי.

כראמה, המפורסם כאיש-פשרות ומתמרון עילאי, הרגיע את בנידתו המוסלמית, בהשמיצו הכרזות רמות על הסולידאריות הכלל-ערבית; את פחדי הנוצרים הפיג על-ידי מתן הוראה קפדנית לצבא ול-

עארפאת

שירותי-הביטחון למנוע פעילות סידאין פלסטיניים בגבול ישראל.

ההסדר החזיק מעמד בדיוק ארבעה חודשים. המתחים בין אנשי-הביטחון הלבנוניים לבין אירגוני הטיור גברה. במחנות הפליטים — בהם יושבים 230 אלף פלסטיניים — נמוצו שמועות על מעצרים נרחבים בין פעילי אירגוני-הטיור.

ההתפוצצות באה כאשר תחנת-שידור של

על כך יצטרך להחליט שופט-השלום ה"ירושלמי מקס חיימוביץ, שנתמנה לשופט-חוקר למיקרימות בפרשה זו, כאשר משטרת ירושלים תניח בפניו את ממצאיה.

פשעים

השומר

אחותי אנוכי?

סיור שיגרתו של משטרת באר-שבע סרק ביום הראשון השבוע את מאהל השבט הבדואי אברירג'יג, שלידי בירת הנגב, לפתע הבחינו השוטרים בבדואי זקן, קרוע בגדים וזב זמ, הנוהל אליהם בשארית כוחותיו מפתח אהלו.

"מה קרה? מי פצע אותך?" שאלו ה"שוטרים, כשהבהילו את הבדואי הזקן פצו לבית-החולים המרכזי בבאר-שבע. "זה בני... מילמל הבדואי, הוא עזר לאנוס את בתי".

בגלל המזוהר. בנו של הזקן, צעיר בן 22, חמד את אחת מבתות השבט, אולם לא היה בידו מוהר לשלם לאביה כדי לזכות בה. הלך הצעיר אל אבי הנערה, בדואי בן 45, וניסה להשפיע עליו לתת לו את בתו לאשה ללא מוהר.

האב חיפש הסדר מתאים. "אתה יודע מה? אמר הצעיר, אני מוכן לתת לך את בתי לאשה, אבל בתנאי שתתן לי בתמורה את אחותך לאשה".

אחותו של הבדואי היתה צעירה בת 16, היא כמוהו לא חשבה כלל להתחתן עם הבדואי המבוגר, שהוא אב להרבה ילדים. אבל לפני שבוע הופיע אחיה, לקח אותה לאוהל בודד בתוך ואדי, הנמצא במרחק של 500 מטר ממאהל השבט. שם הודיע לה כי הוא משיא אותה לאבי הנערה שהיא עצמו חשק בה.

לא היו עדים לנשואים אלה ואבי האת והאחות לא ידע כלל על קיומם. לאחר שערך את הטכס, יצא האב את האוהל, והש-

אלקובי (מימין) במסיבה

כאילו משהו רדף אותו

איר בו את אחותו עם אבי בלתו. המחנות המיועד קשר את כלתו הצעירה בידיו ברגליה, ובצורה זו חגג עימה את ליל הכלולות שלהם. אחרי שבוע תענוגות, חזר אל אשתו וילדיו במאהל השבט.

החתנים ברחו. בבוקר הצליחה ה"נערה לשחרר את עצמה מכבליה וברחה לאוהל אביה. שם ביקשה מאביה הישש לקחתה למשטרה כדי שתוכל להתלונן על האונס שבוצע בה בסיוע אחיה. לקח האב את הבת ויצא עימה בדרך לכביש, כדי לתפוס את האוטובוס לבאר-שבע. בדרך פגש אותם האת. "אתה לא תלך למשטרה?" ציחה על אביו. "אני כן הולך", הודיע הבדואי הזקן. התנפל הבן על אביו, היכה אותו, ואחרי שהפילו שבר את צלעו-תיו בעזרת אבנים.

"איננו יכולים למסור עדיין את שמות המעורבים בפרשה", הודיע פקד אשר דוידר-ביץ' ממשטרת באר-שבע. "אנחנו ממשיכים בחקירה".

אבל בשלב זה הגיעה החקירה למבוי סתום: הבעל-הכפוי שאנס את הבדואית ה"קסינה, ואחיה, נעלמו ועקבותיהם לא נודעו עוד.

„אל-פתח“ הפיל השבוע ממשלה ערבית ראשונה

עין שחור כיסה את השמים הכחור לים, מעל לעיר ציידה בדרום לבנון. 8000 פלסטינים, שצעדו ממחנה הפליטים במבואות העיר, הציתו מכוניות, הסתערו על שוטרים, הרסו חנויות. התקרית, שפרצה ביום רביעי האחרון, נגעה בראש וראשונה לישראל: הפליטים הנסערים ירדו העירה כדי למחות על גיי

עמדו במרכז התסיסה באוניברסיטות של ביירות, צעדו יחד עם הצעירים בהפגנות האהדה לאיגודי הטיורור הפלסטיניים. התמונה צולמה בדירתה של אחת הסטודנטיות, פורסמה בעיתון מצרי למחרת ההפגנות. למצרים היה אינטרס מיוחד להראות לעולם את המרי העממי שפשט בלבנון.

שלהבת

מעשים שכאלה רחוב ראשי בביירות, בעת הפגנות הדמים של יום רביעי האחרון. במרכז נראה מחסום שהועלה באש על ידי המפגינים, שעה שהרחוב עצמו מכוסה שברי רכוש שהושמד על ידי המפגינים. הי משטרה והצבא הלבנוניים פתחו באש על המתפרעים, הרגו שלושה ופצעו כ-60 איש.

הפעילה אף היא את נשקה — הרגה שני מפגינים ופצעה 60.

סטודנטים

בין ההרוגים

מאמץ נואש לשים קץ למרחץ הדמים, הטילה ממשלתו של רשיד כראמה עוצר כללי על כל הערים. מישימת רות צבא חילגור את המשטרה ברחובות. אך המהומות לא פסקו. במחנה הפליטים

רושם של אנשי אל-פתח חזרה לסוריה, ממנה חדרו עם נשקם אל אזור הגבול הישראלי. בצהריים, מול חוסר-האונים של המשטרה המקומית, נאלץ הצבא הלבנוני להתערב. הוא ירה במפגינים, שהותירו אחריהם שלושה הרוגים ולמעלה מחמיי שים פצועים, ברחובות ההרוסים.

אך ברגע שכבתה האש בציידה — היא התלקחה בביירות הבירה. בכיכר התות חים, לב הרובע העני של הכירה, הת גודדו צעירים שקראו קריאות-גנאי נגד

במדינה

ארץ-ישראל

חתך

משכם

כאשר רואים אנשי-ביטחון צעירה ערבית בשכם, הם עוקבים אחרי כל תנועה מתנער-תיה. כי יש סיכויים רציניים, שהיא שייכת לאחד מאיגודי המחתרת, או לפחות ל-קבוצה של מפגינות.

דבר זה, כמובן, מצר את צעדיהן של חברות המחתרת. לכן היה זה רק עניין של זמן, עד שאחת מהן תגיע למסקנה, שכדי להצליח — יש להתחפש דווקא לבחור. שכן ידוע, כי הבחורים בשכם אינם פעילים כל-כך בענייני מחתרת והפגנות.

הראשונה שהגתה את הרעיון וביצעה אותו, בשבוע שעבר, היתה צעירה בת 16 בשם אומימה סאעדה. כאשר הוטל עליה לחלק כרוזים הקוראים לאוכלוסייה להגביר את התנגדותה לשלטון-הכיבוש הישראלי, היא נטלה חליפה של אחד מארבעת אחיה, ציידה שפם על שפתה העליונה, ויצאה דווקא אל הכיכר שמול בית המושל הצבאי. היא חילקה את כרוזיה לנוסעים שהצטו פפו ליד תחנת המוניות, ואיש משומרי

סאעדה

בחור או בחורה?

הסדר והביטחון לא שם לב לחתך היפה. עד שלפגע נשפט המעיל — וחזה התפזח הזדקק מבעד לחולצה הדקה. אנשי הביטחון הבחינו מייד בעובדה שהנה בחורה לפניהם. היא נעצרה, וכעבור שעה קלה נעצרה בחורה שנייה, בתו של רופא מקומי.

דת

ברכת

החג

תפילת ההלל היא החלק החגיגי של תפילת כל חג יהודי. ההלל, שהוא צירוף של פרקי תהילים, נפתח בברכה: אשר קידשנו במצוותיו וציוונו לקרוא את ההלל. ערב יום-העצמאות הראשון של מדינת-ישראל התלבטה הרבנות הראשית אם להעניק ליום זה מעמד של חג דתי, אשר יש לקרוא את ההלל. שר הדתות של אז, הרב יהודה לייב הכהן מימון, תבע שהרבנות תוציא הוראות המחייבות אמירת ההלל בתפילה. חלק מהרבנים התנגדו לכך, בטענה שזהו אירוע חילוני, ובלא-הכרח אין להוסיף ללוח הקבוע של חגי ישראל.

לבסוף הושגה פשרה: הרבנות פירסמה הוראה לומר הלל ביום העצמאות — אבל תוך השמטת הברכה שלפני ההלל. אלה שהתנגדו לאמירת הלל באו על סיפוקם: שכן יכלו לטעון כי ללא ההקדמה של הברכה המיוחדת, אפשר לראות בתפילה סתם מחזור של פרקי תהילים, שרצוי לומר אותם בכל יום של חול. הרב מימון רגז, ובבית-הכנסת שלו ערך תפילה חגיגית שבה נאמר ההלל עם ברכה — בניגוד להוראתה המפורשת של הרבנות הראשית.

האלוף נתן פקודה. לדעתו של הרב מימון הצטרפו אנשי הקיבוץ הדתי, וכן הרב הראשי בצה"ל (אז סגן-אלוף) שלמה גורן.

בהתקרב יום העצמאות השנה הוזמן הרב גורן — בתוקף בחירתו כרב ראשי של תל-אביב — להשתתף בתפילה החגיגית המרכזית בבית-הכנסת הגדול ברחוב אלנבי בתל-אביב. „אני מוכן לבוא“, הודיע האלוף, „אבל בתנאי שיאמרו הלל עם ברכה.“ ראשי המועצה הדתית, האחראים לאירגון התפילה, היססו קצת — ולבסוף נכנעו. אבל כאשר נודע הדבר לרב הראשי כי ישראל איסר יהודה אונטרמן — שעמד במשך עשרים שנה בראש טכס התפילה בבית-הכנסת הגדול בתל-אביב — מיהר להעביר אותה „לא לפרוץ גדר“ ולא לומר ברכה לפני ההלל.

בין העסקנים הדתיים השתררה מבוכה. עד לרגע האחרון לא היה ברור אם תיאמר הברכה או לא. ברגע שהחן הראשי בני מין אונגר נגיש לומר את ההלל — ציוה עליו הרב גורן: „תתחיל עם ברכה!“ אונגר נענה לצו — וכך נכנס יום-העצמאות של המדינה סוף-סוף לרשימת החגים המבורכים.

התיישבות

יותר מדי ילדים

יותר מדי ביצים

כאשר הקימה הסוכנות היהודית את מושבי העולים בנגב לפני 20 שנה, לא לקחו מהנדסיה בחשבון עובדת יסוד אחת: שבמושבים אלה ישונו בני עדות-המזרח שפריון הילודה אצלם גבוה מאשר אצל מתיישבים אחרים.

כתוצאה מכך חלה התפוצצות אוכלוסין בכמה מישובי הנגב. במושב בטחה, ליד העיירה אופקים, יושבו עולי תימן. ל-90 ה-משפחות במקום נבנו בתים סטנדרטיים, ששטחו של כל אחד מהם נע בין 48 ל-57 מטר מרובע.

זה היה מספיק כשהתיישבו המתיישבים במקום. אבל לא אחרי 19 שנה. כיום מונה אוכלוסיית המושב 875 נפשות. מהן 194 מבוגרים ו-685 ילדים. מספר הילדים הממוצע במשפחה אחת בבטחה הוא בין 8 ל-10 ילדים.

המשפחות גדלו אבל את הבתים אי-אפשר היה להגדיל. הם נבנו בשעתו בצורה אר-עית וללא יסודות ולא ניתן היה להרחיבם בשעת הצורך.

להרוס את הבתים. לפני שנתיים, כשהכירה הסוכנות סוף-סוף בכך שמשפחה של 10 נפשות אינה יכולה לגור בבית של 48 מ"ר, נערך סקר של תנאי הדיור במושב. המסקנה היתה: יש להרוס 85 מתוך 90 בתי המושב ולשפץ את שאר ה-5. השאלה היתה רק: מי ישלם עבור זה? אחרי סחבת ארוכה הוחלט שכל מתיישב ישלם 500 ל"י. משרד-השיכון ישלם 7000 ל"י לבית ואלף ל"י נוספות יתקבלו כי הלוואה מבנק טפחות.

אולם עד היום טרם נעשה דבר בתחום זה. „עד שלא נעלה כולנו למשרד-השיכון ונשבות שם שביתת-שבת, לא יכיר אף אחד בזכותנו לחיות בצורה אנושית מתקבלת על הדעת“, אמר מזכיר המושב, אברהם שרעבי.

קנסות עד עורף ביצים. אולם לא רק עורף ילדים יש בבטחה. יש שם גם עורף ביצים. בגלל הקצבת המים הזעומה שמקבל המושב, לא ניתן לפתח בו חקל-אות אינטנסיבית. ענף המשק היחיד המש-תלם בבטחה הוא הלול. אלא שמועצת-הלול אינה מוכנה להכיר בכך.

לפני שנתיים נקנסו מתיישבי בטחה בקנס של 200 אלף ל"י, על שבמקום לייצר ב-משקיהם 600 אלף ביצים, ייצרו 2.8 מיליון ביצים. גם השנה הטילו התרנגולות בבטחה 2 מיליון ביצים יותר מאשר התירה להם מועצת-הלול.

כשעשו השבוע מתיישבי בטחה את מאזן 19 שנות ישיבתם במושב, הסתבר להם כי הם חייבים 3.1 מיליון ל"י למוסדות שונים. כל משפחה בבטחה משועבדת כיום בחובות של 33 אלף ל"י.

„ילדים לא נותנים לנו לגדל; ביצים לא נותנים לתרנגולות שלנו להטיל; חובות יש לנו עד מעל לראש עד שילדינו ונכדינו משועבדים להם“, אומרים מתיישבי בטחה. „אבל הסוכנות אומרת שאנחנו הגענו. ככל לביסוס כלכלי.“

בונקר מעל למים

ללח"העפר, מזדקר לעיני המצרים גג של גדר האבנים, בתחתית התמונה, היא דופן התעלה, שלרגליה אפשר לראות פס של מים. מעל לסף בונקר ישראלי. מימין נראית מיסגרת גדולה.

עליה נמתחו יריעות של יוטה, כדי להסתיר משהו מעיני הצופים המצריים. ברוב התיאורים של החיילים המצריים, כפי שסופרו לעיתונאים זרים, הובלטו בהגזמה רבה תקריות האש שלאחריהן נראות תימרות עשן מן הצד הישראלי בעיקבות ההפגזות המדויקות שלהם.

מקורב על איכותו של הלוחם הישראלי... חיילינו השליכו הרחק מעצמם את המחשבות שדבקו בכמה ראשים, בדבר עליונותו של הצבא הישראלי, כצבא שאי אפשר להביסו, ושחייליו כולם גיבורים דמיוניים. כתב אחר, נציג אלמוציאור, דיווח על שיחה עם "חייל מצטיין". הוא שאל אותו לדעתו על הצלפים הישראליים. תשובת החייל המצטיין: "צלף חייב להיות רגוע ושליט מכוונה נפשית, ובעל חוש ביטחון

את חיילינו בלתי מוכנים. אלא שהמציאות היתה הפוכה: יתרון ההפתעה היה בידינו. יחידות הסיוע והמודיעין לאורך התעלה אספו ידיעות על כל תנועות האוייב, ועל פעילותו האווירית. ידיעות אלה העידו, שהאוייב מתמקד בעמדות התקפה חדשות, מב"ד למעבר המיטלה. האוייב הופתע כאשר ירינו מעל לעמדותיו פצצות תאורה, שחש"פ ואת עמדות היידי של תותחיו ואת השריון שלו. לא נותרה לו ברירה אלא לפתוח

המצרים מתארים את קרב התעלה

באש, שעה לפני המועד שקבע לעצמו. כוחותינו כבר היו בדרגה עליונה של כוננות, והשיבו באש מרוכזת ומדויקת.

★ ★ ★

גם סיפורים של גבורה אישית לא חסרו במכול הכתבות על התעלה. אחד מהם סיפר על צופה מצרי, שתפקידו לספס על עץ גבוה ולצפות משם אחר תנועות הכוחות הישראליים. בסלאנג של צה"ל קוראים לאנשים אלה "קופים". אותו צופה, ששמו לא פורסם, שם לב לעובדה מעניינת: כל פעם שהיה יורד ממקום התצפית שלו לפני תום המישימה, היו הישראלים מבינים את הרמז — "ומת" חבאים במעמקי הבונקרים שלהם". הם ה"בינו, שברגע שהצופה יורד מעמדת התצפית

עילאי. הוא זקוק לאורך רוח, כדי שיצליח לצוד את אויבו. אפילו אם הצלף הינו בעל כושר מיקצועי גבוה, ייכשל בתפקידו — אם אין לו אותן תכונות חיוניות. והרי לצלף הישראלי — ולחייל הישראלי בכלל — בסיני, אין התכונות האלה. הוא עצבני, מודאג, חסר ביטחון..."

★ ★ ★

איך פועל "הצבא המצרי החדש", כפי שמגדירים אותו כל הכתבים? הנה סיפורי תפארות לדוגמה, מתורגם כלשונו מערבית:

התלקחויות השבוע שעבר החלו ביום שלישי, בקרב לילי בינינו לבין האוייב הישראלי. הוא פתח באש ביו בלילה, מתוך הנחה שהסקטיקה הלילית החדשה תתפוס

"לפני ואחרי"
אומרת הכותרת בערבית. החץ מצביע לעבר בית ש"נהרס מפגיעות פגזים שנורו עליידי המצרים, כשעל גגו מתנוסס דגל ישראל. בין הצמחים, בחלק הקדמי של התמונה, נראים מימי התעלה.

פית — מחקרבת התקפה מצרית עליהם. יום אחד עקב "הקוף" אחרי תנועות שריון ישראלי בצד השני של התעלה, דיווח עליהן למפקדו. זה החליט לפתוח באש על המקומות שאותרו עליידי איש-התצפית. כרגיל, הורה לו לירות אל מקום-מיבטחים. אך הפעם סירב האיש. הוא לא רצה לתת אות-אזהרה לישראלים.

התותחים המצריים פתחו באש ותפסו את הישראלים בלתי-מוכנים. אבל צלפים ישראלים ירו ב"קוף" עשרות כדורים, פגזי בו. הוא ניצל ממות "ההודות למסירותם של הרופאים המצריים, שאינם יושבים ב"בונקרים ומחכים שיביאו אליהם פצועים על אלונקות, אלא יוצאים ממש אל עמדות הקרב".

★ ★ ★

סיפורים אלה מיועדים להרמת המוראל של העורף. להרמת המוראל בין החיילים עצמם, בחזית התעלה, באו פעולות הקומנדו הליליות. הצלחתן של פעולות אלה תוארה בפירוט-פרטים לא רק ב"עיתונות, אלא גם בכנסים מיוחדים במוצבים שלאורך התעלה.

דיווח העיתונאי חמדי לוטפי באלמוציאור: "הכל השתנה מאז יוני 1967. לא רק הצבא המצרי הוא צבא חדש. גם הצבא הישראלי איננו כפי שהתעמולה העולמית תיארה אותו".

ולראייה: "כדי להרים את המוראל של חייליהם, נותנים הקצינים הישראליים פקודות לתותחיהם לירות — סתם לירות, ללא כל מטרה וללא כל תיקווה לגרום לנו אבדות. רק כדי לשכנע את חייליהם שצבאם עדיין חזק".

העשן מכגיעות הפגזים שנורו מן הצד המצרי של התעלה

כך הם רואים אותנו

שהתאספו למטה על כל פגיעה שם. רק אחרי שהעץ נפגע בפגיעה ישירה, אילצו אותו החיילים להיכנס למיקלט.

★ ★ ★

לזה הם רק שניים מתוך עשרות קט"צים שהופיעו בשבועיים האחרונים ב"עיתונות המצרית. מאז תום מלחמת-ששת הימים, כימעט שלא פורסם דבר במצרים על הקורה בתעלה. כי כל דיווח משם היה רק מוזכר לתושבי מצרים, שצבא ישראלי חונה בלב ליבה של ארצם — ואין הצבא המצרי עושה דבר נגדו.

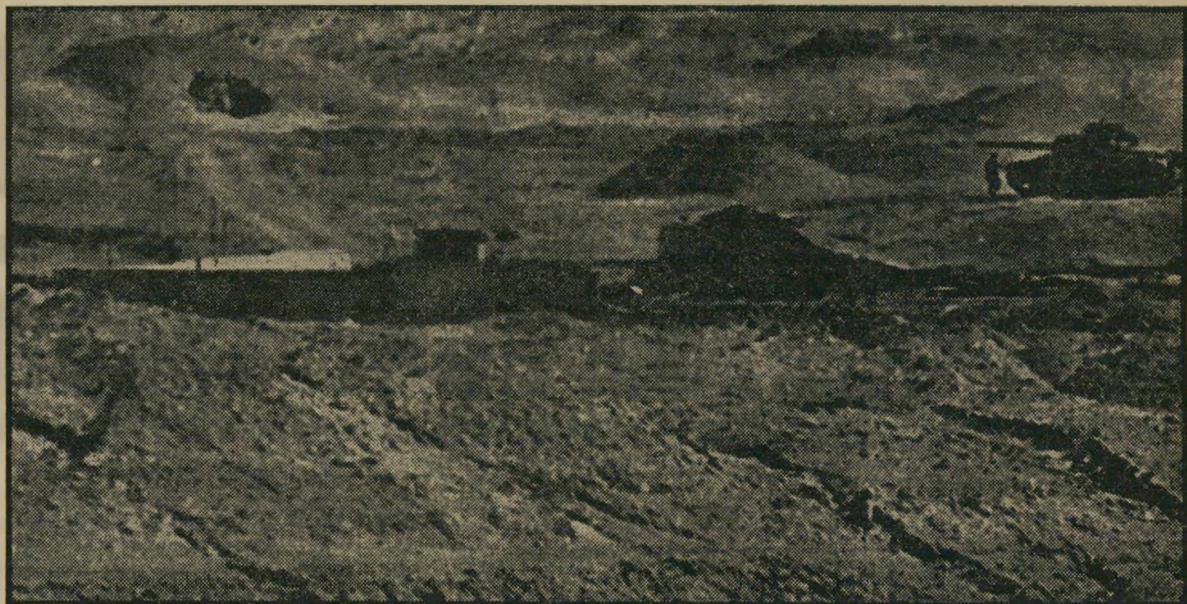
לפתע השתנה הכל. הצבא המצרי הסיע עיתונאים וצלמים מקאהיר, שיהיו נוכחים בעת קרבות-הארטילריה הכבדים — וחשוב עוד יותר: לספר על מעללי יחידות הקר מנדו שחצו התעלה ופגעו ביחידות צה"ל. החייל המצרי תואר לא רק כגבר קשות, יעיל מלא-התלהבות — אלא כלוחם פיקח, שידע להפר את תחבולות הישראלים. בקיר צור: לא רק כוח, כי אם גם מוח.

המסקנה, כפי שקבע אותה כתב אחר טאעה: "חשתי, מתוך פגישות הרבות עם חיילים וקצינים לאורך החזית, שהקרבות וחילופי-האש נתנו לחיילינו אפשרות לעמוד

מצרי, "מחליף רשמים על פגיעה בטנק ישראלי". משמאל: חיילים מסירים רשת-הסוואה מעל מרגמה כבדה, לפני הפתיחה באש. לפי התיאורים, שמחים החיילים המצריים לכל תקרית-אש בתעלה.

"יש צבא חדש!" תמונות המעטות כתבה ב"אחד השבועונים המצריים, מימין נראה צוות של טנק בה מתוארים הקרבות באיזור התעלה.

התקופה המצרית. רחוק יותר, במרכז הגיבעה השמאלית: פתח של בונקר. המצרים מספרים על מיקרים בהם הפתיעו את החיילים הישראלים, ותפסו אותם כשהם בלתי מוכנים כלל לקרב.

הצד הישראלי של התעלה, כפי שצולם מן ה"גדה המערבית. רואים בבירור טנק, ולפניו אחד מאנשי-הצוות הישראליים. מלפנים: מיבנים מן

הטלפון בבונקר צילצל. לא צילצול רגיל, אלא כאילו רצה המכשיר להת"פוצץ מעוצמת ההודעה שהוא עומד להעביר. הקצין הצעיר הרים את השפופרת והאזין לפקודה. הוא הביט בחייליו הדרוכים סביבו ואמר להם: "להסיר את הרשתות!" פני החיילים התלהטו. הם טפחו איש על גב רעהו, וקראו בהתלהבות: "אללה אללה, יא גרוע!" הם קפצו את הצעדים המעטים שהפרידו בין הבונקר לבין עמדות-היירי. לחייהם היו סמוקות, כאילו פגשו את אהוביהם אחרי פרידה ארוכה... אינה עין אוהדת לא תזיל דימעה של גאווה בבנים הגיבורים!

היה לי הכבוד להימצא עם כוחותינו, בעת שהתלקחה האש בחזית סיני. תקפנו את האויב בפירדאן, בקנטרה, ב"פורט-תאופיק ומול סואץ. קשה לתאר את התלהבות התושבים ביישובי הסביבה. הם התאספו מחוץ למיקלטים, כשהם מוקפים ילדים ומוותאים כפיים באושר. השוטרים ואנשי הג"א לא יכלו להשפיע עליהם שי ישבו למיקלטים.

כל פעם שתותחנינו הכבדים ירו על עמדות האויב בגדה המזרחית של התעלה, היו התושבים פורצים בקריאות היד "אללה אכבר!" הם קפצו באוויר, כדי לראות את הלהבות האוכלות את מוצבי האויב, את מתסניו וריכוזי התחמושת שלו. כאשר שותקו התותחים הישראליים, פתחו במחול. פלאח זקן טיפס על עץ, כדי לעקוב אחרי תנועות הישראלים בצד השני, ולדווח לאלה

מעבדה של תעלת סואץ, בצד הישראלי, נראים תימרות

במדינה

העם

על חשבון הבארוני?

מי יהיה היורש?
השאלה הראשונה, כאשר נתקבלה הידיעה על נפילת שארל דה-גול, היתה כמובן: "זה טוב או רע ליהודים?" (ראה הנדון).
השאלה השנייה היתה: מה ומי יבוא במקומו? ואיך זה ישפיע על ישראל?
בנקאי שמנמן. השם שעמד בראש כל הרשימות היה שמו של דורני פומפידו, הבנקאי השמנמן שניהל את ממשלתו של דה-גול תקופה ארוכה.

מדוע דווקא הוא? יש לכך כמה סיבות:
● למעלה משנה הוא נמצא מחוץ לישראל, ולכן פופולרי יותר מאשר המועד מדי הפוטנציאלים של התנועה הגוליסטית.
● לשמאל הצרפתי אין שום מועמד סביר, לפיכך מנדס-פראנס אין סיכויים.
● מיטראן, מנהיג הפדרציה של השמאל, ירד מגדולתו. איש אינו רוצה בפוליטיקאים העלובים של הרפובליקה הרביעית, שסולקו עלידי דה-גול.

● היחסים בין הסוציאליסטים ובין הקומוניסטים מתוחים כיום יותר מתמיד, וקשה להניח שיוכלו לשתף פעולה ביניהם.
● צרפת, שרצתה להיפטר מדה-גול, אינה רוצה להיפטר מן הדה-גולנים.

איש עוקץ. במבט שיטחי, פומפידו הוא מועמד רצוי מאוד לישראל. כי במשך שנים רבות היה מנהל עיסקי משפחת רוטשילד, אדם המקורב ליהודים ולהשפעה יהודית. אולם דווקא בכך יש עוקץ.

כי בצרפת ידוע פומפידו כ"איש של הי רוסשילדים". אם יעלה לשלטון, יצטרך להקפיד שבעתים כדי לא לתת פתחון פה ללעז. לכן ייזהר, בלי ספק, יותר מכל ראש-ממשלה אחר מלעשות מחתה לישראל. במשך הזמן יתרוקף, בוודאי, היחס ה"אנטי-ישראלי" הקיצוני שציין את דה-גול. יתכן והאמבארנו יהיה פחות חמור, ויתב"סל בהדרגה. אך אין לצפות לשינוי ממש.

גם הבארוני לא יוכל להשפיע.

יחסים מרחביים

יעיש מוסא

עיתונאי אמריקאי, שהגיע השבוע לישראל, סיפר סיפור מאלף ביותר, השופך אור על הנעשה עתה במרחב:
אותו עיתונאי שאל את אחד מראשי אירגוני-החבלה, מדוע אינו שולח חוליה לישראל כדי להרוג את משה דיין, לפי שיטתו של סירחאן סירחאן.
מנהיג החבלנים פקח זוג-עיניים. "להרוג אותו? חלילה! הוא דרוש לנו מאוד כדי למנוע שלום כפוי שיחסל אותנו!"

פתאום

הם חשובים

אזרחי ישראל המחוננים בחושים מחודדים יותר הבחינו השבוע בתפנית חדשה ב"הסברה הרשמית": לפתע הכירה הממשלה בקיומם וחשיבותם של הפלסטינים.
בסימפוזיון בקול ישראל, היו המתוכננים תמימי דעים, שאין מוצא מן המלחמה הנוכחית — ללא הידברות עם הפלסטינים. עיתונאי המקורב למימסד כתב, שרק אם יאסיר עראפאת יחתום על התחייבות אפשר להאמין שיימצא פתרון.

ההסבר היה פשוט: אחרי שגם עבדאל-נאצר וגם המלך חוסיין הכריזו בשבועות האחרונים במפורש שהם רוצים שלום — לא "פתרון מדיני", ולא "היטול עקבות התוקפנות", כי אם ממש "שלום" — נותר רק גורם אחד שהמשיך להכריז על כוונתו ללחום בישראל. היו אלה אירגוני-הטרור הפלסטיניים, שדחו את תוכנית שש הנקראת דות של חוסיין ועבדאל-נאצר.

מלישכותיהם של הממונים על ההסברה יצאה ההוראה: להבליט את חלקם של הפלסטינים, להציג אותם כגורם החשוב ביותר בסיכסוך.

אם הגורם החשוב ביותר מסרב לדבר על שלום — איזה ערך יהיה להכרזותיהם של גורמים מישניים כמו נשיא מצרים ומלך ירדן? מי לא יראה שישיראל צודקת, כאשר היא מתעקשת לטעון שהעולם הערבי כשום אופן אינו מוכן לשלום?

ראווה או הכנה למלחמה?

יחידת אנשי קומנדו חת מיכשול מים בעזרת סירת גומי. בסירות-גומי מעין אלה, מצריים מתאמנת בצליי צולחות יחידות הקומאנדו המצריות את התעלה בחסות החשיכה.

מתכוננים לצליחה

להאמין שהם מסוגלים לחצות את התעלה לא רק לשם פשיטות, אלא לשם מלחמה גלוויה על מנת להכריח את צה"ל לסגת. זו היא המשמעות לגבי הצד המצרי. אולם פשיטות הקומאנדו המצרי חייבות להביא להערכת מצב מחודשת גם בצד הישראלי. המצרים יכולים לקצור הצלחות זמניות כשצה"ל נתון במצב אליו לא הור-

מאגזו שלהם הצליחה לחזור ב־20 באפריל מהחזק עבדורם הישג. יומיים אחר-כך, בהתקלות עם מישמר צה"ל בגדה המיוזרחית של התעלה, פגעה פצצת בזוקה בתוך המישמר. כתוצאה מכך נהרגו שלושה חיילי צה"ל, שניים נפצעו, כשאחד מהם מת אחר-כך מפצעיו. חייל נוסף נחטף באותה התקלות על-ידי המצרים.

איורת הדיכאון שהשתררה ברחובות ערי ישראל, ערב יום העצמאות תש"כט, לא היתה רק תוצאה של הידיעות על ההתלקחות הגוברת באזור תעלת סואץ, שבישרה מלחמה קרבה והולכת.
יותר מהידיעות שפורסמו, תרם לאחירה זו גל של שמועות, שהתפשטו בין רבבות החוגגים במהירות מדהימה. עוד לפני ש-

קומאנדו מוכן להתחפרות

גל מעולם — מצב של "זויץ קריג" — מלחמת חפירות. עליונותו של צה"ל היא במלחמה הנגידת, בה ניתן לבטל את יתרון הכמותי של האויב. מצב של הסתגר רות ממושכת בתוך בונקרים ומוצבים לי אורך קו ארוך, אינו רק מצב של התגוננות סבילה, אלא מצב שיש בו סכנת פסיכולוגית. הוא מעניק מראש לאויב את היתרון של האסתה ויכולת התנועה. חדשים, על-מנת לבלום ביעילות את מל-חמת הקומאנדו בה פתחו המצרים.

לפירסום פעולה כזו יש השפעה מוראלית עצומה בצבא המצרי. עצם העובדה שחיילים מצריים מצליחים להתמודד עם חיילי צה"ל ולהביא עימם חטוף לגדה המערבית, פוגעת בדמות החייל הישראלי כסופר-מן. מלבד הערך הראוותני שיש לפשיטות הקומאנדו האלה לגבי חיילי הצבא המצרי, ש להן השלכות נוספות. יחידות הקומאנדו חוצות את התעלה בסירות-גומי, ולדברי מקורות זרים גם בסירות-מנוע שקטות, שי סופקו להם על-ידי הצרפתים. הצלחתם ב-חידות עשויה לשכר את המצרים ולפתותם

מורסמה הודעת דובר צה"ל על ההיתקלות ביחידת קומאנדו מצרית בגדה המיוזרחית של התעלה, בה נהרגו שלושה מחיילי צה"ל ורביעי נחטף, כבר עברה השמועה מפה לי און. היא נוספה לשמועה חסרת-יסוד על פשיטה מצרית, בה נגלו קורבנות רבים. הידיעה הרשמית על התקרית פורסמה ב-11 בלילה, בערב יום-העצמאות. מרבית אזרחי ישראל היו עסוקים אותה שעה בחגיגות, שמעו את ההודעה רק 24 שעות אחר-כך, בסיכום חדשות יום-העצמאות. מאחר שרובם כבר קלטו את השמועות, נוצרה בקרב רבים ההרגשה שמסתירים מהם משהו.

צירוף מיקרים מוזר הוסיף להרגשה זו. ביום-הזיכרון לחללי צה"ל, ערב יום-העצמאות, אות, ביקרו רבבות בחלקות הצבאיות ש-בבתי-הקברות. הם היו עדים שם להלחיות צבאיות של חיילים.

מדיניות הפירסום בצה"ל גורסת אי הוצאת הודעות על נסגעים בתאונות בהן אין מעורב רכב אזרחי ותאונות אחרות שאינן קשורות ישירות בפעילות קרבית. כתוצאה מכך היו רבים שסברו בטעות, כי הם עדים להל-חיות חללים שנפילתם הועלמה מהם.

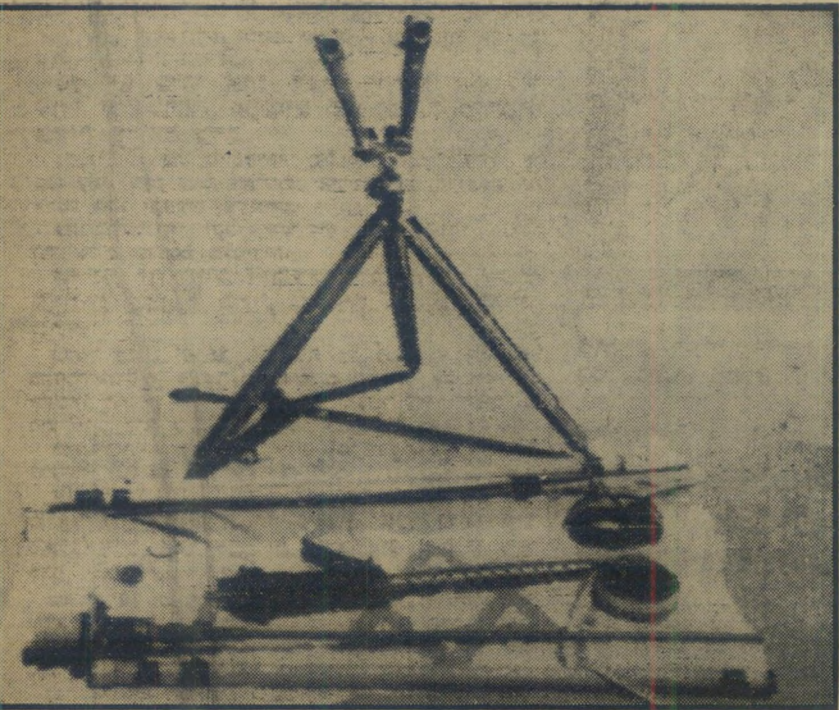
מלחמה בתדמית

הסופרי-מן

אולם למרות שהשמועות בציבור היו מופרכות מעיקרן, הרי מה שהתרחש בתעלת-סואץ סביב יום-העצמאות, היה בו כדי להדאיג.

אחרי שנוכחו לדעת כי הפגזות הארטי-לריה שלהם הן בלתי יעילות לגבי לוחמי צה"ל, המוחפרים לאורך התעלה בעמדות בלתי-פגיעות לאש ארטילרית, נחתו המצרים במלחמת הטרדה של פשיטות קומאנדו רצוף פות, במטרה להגיע למגע עם כוחות צה"ל. בידיעות שהגיעו ממקורות-חוץ נמסר כי שני גדודי קומאנדו נוטלים חלק בפעילות זו. כתב זר שחזר מקאהיר מסר כי נראה שאחד משני גדודי קומאנדו אלה הוא גדוד קומאנדו אלגירי, שחייליו משתתפים בסשי טות מעבר לתעלה.

מבחינתם של המצרים, קצרו פשיטות אלה הצלחה עצומה. עצם העובדה שיחידות קו-

שלל הפשיטה
פריטים אותם הציגו המצרים כשלל שלקחו יחידות הקו-מנדו שלהם בפשיטה על מוצב צה"ל ב־20 באפריל. בתמונה מוצגים דגל ישראלי ועליו משקפת פריסקופית, קנה של מקלע, ושרשרת כדורים.

גדול לצדה-גדול

היחס הזה נבע מניתוח קר ומעמיק של האינטרס הצרפתי. אינטרס זה לא ישתנה עם הסתלקות האיש. **האיש הלך. המדיניות תישאר.** לכן יש להזהיר בפני השימחה והרינה. לעדה דתית, שאין לה מדינה ואין לה מדיניות, מותר לראות את ההיסטוריה כשורה של התנכלויות אישיות, החל בהמן הרשע וכלה בדהגול המנחל. אולם אנו, הישראלים, אומה שיש לה מדינה והמצוה לנהל מדיניות, חייבים להבין כי ביחסים בין מדינות קובעים האינטרסים. שגינות אישיים יכולים להוסיף קצת או לגרוע קצת. אין הם יכולים לשנות גורמים מהותיים. לכן — **יבוא מי שיבוא במקום דהגול, שמד עון פרס שלנו יישאר מובטל. לא יהיה ירחי רבש חדש בין פאריס וירושלים.**

★ ★ ★

ב איזו מידה תשפיע ההפיכה הצרפתית על עניינינו השוטפים?

צרפת היא אחת מארבע המעצמות, הפועלות עתה למען שלום כפוי. דהגול אף התיימר להיות יוזם מיבצע-הארבע, והאמריקאים הניחו לו להשתעשע באשלייה זו.

אולם ליד שולחן-הדיונים של הארבע, צרי פת היא שותפה קטנה מאוד. התייעצויות הארבע אינן אלא הסוואה להכרעה של שתיים. ההחלטות מתקבלות בדיונים של וושינגטון ומוסקבה. הן תועברנה לאישורן של פאריס ולונדון רק למען הסדר הטוב, כדי להכשיר את הקרקע לכפיית הפיתרון באמצע עות מועצת-הביטחון.

במידה שיחול בכלל שינוי, הוא יהיה פסי כולוגי בלבד. אצלנו.

עד כה סברו רבים כי ישראל אינה יכולה לקחת לשום יחס הוגן, מפני שתיים מתוך ארבע המעצמות — ברית המועצות וצרפת — הן אנטי-ישראליות מובהקות. עתה, כשצרפת תדבר מן הסתם בסניגורן יותר סימפאטי, אולי תיחצר בישראל תמונה מאוזנת יותר.

אולם שום ממשלה צרפתית לא תעלה על דעתה לסכן את ההישגים שהשיג דהגול באלג'יריה ובעולם הערבי כולו, ואין בידי ישראל לשלם תמורה כלשהי.

העקיצות של דהגול תיעלמנה. לא ידובר עוד על „עם שתלמנ" אכל הגולנים יישאר.

★ ★ ★

ה צורה בה נפל דהגול מעידה על השינוי שחל בעולם בחודשים האחרונים — שינוי שתהיה לו השפעה מכרעת על גורל ישראל.

איזו רצתה מוסקבה להחזיק את דהגול בשילטון, היא היתה עושה זאת.

בשנים האחרונות היה דהגול השותף העיקרי של ברית-המועצות נגד ארצות-הברית. לכן הצילה מוסקבה את שילטונו כמה וכמה פעמים. עוד במאי האחרון בגדו הקומוניסטים הצרפתיים, בהשראה סובייטית, במהפכת הסטודנטים. הקומוניסטים הצילו או את הגנרל. מדוע לא עשו זאת הפעם? מדוע לא נמנעו כמה מאות אלפי קומוניסטים מהצבעה במישאל-עם — דבר שהיה מבטיח לדהגול את הרוב המוחלט?

מפני שדהגול הפך מיותר. **הוא הפך מיותר, מפני שמוסקבה שוב אינה רואה בווינגטון אויב, אלא כתיכרית.**

אין היא זקוקה עוד לשותפים בגד אמריקה — מפני שאמריקה עצמה הופכת שותפת.

צרפת היא כוח קטן לעומת ארצות-הברית. תמיכתה היתה חשובה לברית-המועצות רק בשעת מאבק, כאשר האמצעים להטרת אמריקה ולפיצול המחנה המערבי.

שירות זה אינו דרוש עוד. ברית-המועצות אינה מעוניינת עוד להטריד את וושינגטון. היא רוצה להגיע עימה, במהירות האפשרית, לשיתוף-פעולה הדוק. והיא משוכנעת כי ממשלת ניכסון רוצה בכך לא פחות ממנה.

מי שעדיין יש לו אשלייה לגבי ציגנות הברית האמריקאית-סובייטית, ולגבי נכונותן ויכולתן של שתי המעצמות לבצע מיבצע של שלום כפוי במרחב — מוטב שית' עורר מיד.

דהגול הוא הקורבן הראשון של המציאות החדשה. גולדיה עלוזה להיות הקורבן הבא. נפילת דהגול לא תפרץ את טבעת-הבידוד המתהדקת סביב ישראל. כי טבעת זו לא גולדה בפאריס, כשם שלא גולדה במוסקבה או בוושינגטון, אלא בירושלים.

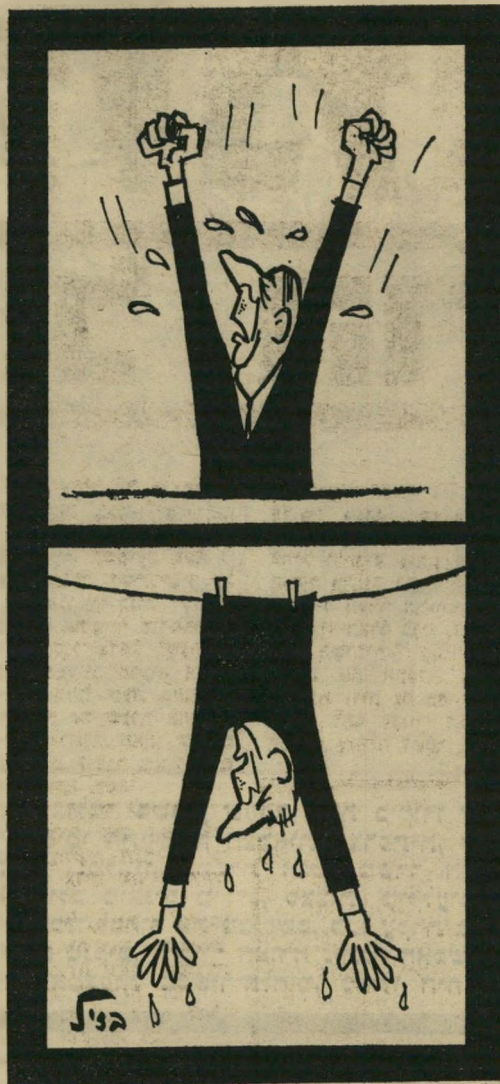
היא נובעת ממחדליה של ממשלת-ישראל — ואלה לא ישתנו.

מלחכי-הפינה של „ארץ-ישראל השלימה", כל המתרפי-סים בפני הצהרונים, כל המומחים ל„יחסי ציבור", כל צידי הכותרות, כל שוחרי נמל-מיבסחים של „ליכוד לאומי"!

הוא הציל את צרפת. יותר מזה — אחרי ששיחרר את צרפת מסכנת השטחים המוחזקים, אחרי שהעניק עצמאות לכל מושבותיה, הוא הקנה לה מעמד עולמי שעלה לאין שיעור על כוחה הממשי.

ואחרי שיישכחו כל גיונותיה, כל התעקשויותיה, כל גילויי הויקנה שהעניבו את מעשיו בשנים האחרונות, כל שירותיו לריאקציה ולשמרנות המיסד, ייוכר דבר אחד:

הוא, הגנרל, החייל המיקצועני, אחד מנביאי מלחמת-הכוכב המודרנית, איש-המלחמה הי-

מובהק, חסיד מליצות „הגדולה הצרפתית" — בכל מיבחן חשוב התייצב בצד השלום.

★ ★ ★

ישראל גרמה תבוסתו, כמובן, ששון ושימחה. שהרי נחשב לשונא-ישראל תרתי משמע. אולם יש בכך עוול לאיש.

הקו הפרו-ערבי של דהגול תאם את האינטרס היסודי של צרפת. עוד בשיא מלחמת אלג'יריה, זמן רב לפני שמישהו חלם על שיבתו של דהגול לשילטון, ניבאנו כי צרפת תיפנה נגדנו ברעע שטחיים מלחמה זו.

אנטי-האיחלת בישראל עוד דחפו את דהגול בכיוון זה בשלב האחרון של המאבק האלג'ירי, כאשר תמכו באויבי נפשו, מרצחי הארואס. אנשים כמו שמעון פרס ומנחם בגין, בקוצר-ראייתם, ולאחר-מכן אבא אבן, ביהירות, הוסיפו גחן אישי ליחסו של דהגול לישראל. אבל עצם

אצלנו זה לא יכול היה לקרות. בהחלט לא. קודם כל, לא היה עולה על דעת איש אצי לנו לערוך מישאל-עם ולתת לציבור להכריע בעניין גורלי, ולא כל שכן בעניין פחות חשוב.

שנית, לא היה עולה על דעת שום ראש-ממשלה ביש-ראל להתפטר, רק מפני שחטרים לו שניים-שלושה אחרי-זים לרוב מוחלט. אצלנו לא זכתה מפלגתו של שום ראש-ממשלה באחוזים שקיבל דהגול במישאל-עם. משה

דין אינו מגיע לאחוזים כאלה אפילו במישאל-דעת-קהל בלתי-מחייבים.

ובעיקר: אצלנו זה לא יכול לקרות, מפני שהציבור הישראלי לא התקומם מעולם נגד שום ממשלה קיימת.

ואילו צרפת, זו שהכל קוננו על מות הר מוקראטיה בה — צרפת קמה ואמרה „לא" לאחד המנהיגים הגדולים של דורנו.

והמנהיג, שכולם אמרו שהוא רודן, דיקטטור, נסוליון הרביעי — העמיד את עצמו, מרצונו, לדון הציבור — באורח דמוקרטי למופת.

לא, זה לא יכול לקרות אצלנו.

★ ★ ★

א היה מי שינצה את שארל דהגול. רק אדם אחד בצרפת היה מסיג לבך: שארל דהגול עצמו.

הוא עשה זאת בהצלחה רבה. כפי שעשה זאת בן-גוריון שלנו.

הוא הכניס לעצמו גול. בלי שום סיבה סבירה. פשוט מתוך התעקשות של זקן.

כמו בן-גוריון, אילו ייחס חשיבות לרפורמה המינהלית ששימשה נושא למישאל-העם — יכול היה להעבירה בנקל, בלי שום מישאל-עם.

כי הרפורמה המוצעת היתה טובה כשלעצמה, ואיש לא לחם בה ברצינות.

אבל דהגול לא היה מעוניין בכך. **הוא רצה שהעם יקום ויגיד: הוא צודק. כשם שבן-גוריון רצה שהעם יצדיק אותו בעניין של מחיבת, שאיש מלבדו לא ייחס לו חשיבות.**

דהגול רצה שהעם יגיד לו: אתה המושיע, אתה האחד-בדור, איננו יכולים לחיות בלעדיך. הוא היה בטוח כי העם ייבהל ויקבל את התכתוב שלו.

וזה נמאס לצרפתים. לכן, אחרי תריסר שנים של אדישות פוליטית, של התפטרות מן האחריות, התעוררה לפתע הדמוקרטיה הצר-פתית ופיטרה את הזקן.

★ ★ ★

יום עגום זה לא יטשטש את גדולתו של האיש בעיני ההיסטוריה. כשם שתעלולי בן-גוריון לא יש-כחו את שעו הגדולה.

פעמיים בדור אחד הציל דהגול את נשי מתה של צרפת. פעמיים מנע ממנה מלחמת-אחים עקובה בדם.

כמנהיג „צרפת החופשית" גאל את הכבוד-העצמי של בני עמו, ועם תום המלחמה איפשר את תקומתה של צרפת ללא זעזועים קיצוניים.

אך ההיסטוריון יקבע שירותו הגדול ביותר לצרפת היה סיום מלחמת אלג'יריה.

שירות זה חייב אומץ-לב רב יותר, תבונה מדינית עמוקה יותר, כישרון טאקטי מזהיר יותר.

כאשר עמדה האומה הצרפתית על עברי פי פחת של מלחמת-אזרחים, כאשר הפאשיסטים השחיתו את סכיניהם, השמאל התכונן להקים באריקיות והצבא עמד לחפוס את השילטון, הוא קיבל לידיו את השילטון.

הפאשיסטים, אנשי „אלג'יריה הצרפתית", היו תומכיו הנלהבים ביותר. הוא עלה בעזרתם.

אך התבונה המפוכחת של גנרל-אינטלקטואל טואל זה איפשרה לו להבין שצרפת זקוקה לאלג'יריה כמו למפתח, שצרפת זקוקה לשי-לום, לא לשטחים.

בשורה של טכסיסים מסובכים, חיסל את אנשי-הסיפוח, דיכא בכוח את תומכיו הנלהבים מאתמול, השליך לכלא את אותם שהעלו אותו לשילטון שהתכוננו עתה לרצחו נפש, והגשים בדם קר את המדיניות הנבונה.

(מה עלובים לעומתו כל המתנחנים הקסנים שלנו, כל

חמה בין אירגוני הטיור הערביים לבין מדינת ישראל מחוץ לגבולות המרחב, ותפ" גע באישים ובמוסדות יהודיים בחו"ל. נציגי תנועות אלה כבר נקטו בצעדים מעשיים ראשונים, תוך התייעצות עם אנשים בישראל.

מנסים לטרפד

את "פורד אסקורט"

המודעות שהתפרסמו לאחרונה בעיתון נות, בהן הוצעו למכירה זכויות על תור לקניית מכונית ה"פורד אסקורט", הנימד כרות על ידי החברה הארץ-ישראלית לאר טומוביליזם, הן, לדעת החברה, כרוב המיק"רים, פיקטיביות.

מנהלי חברת א"י לאוטומובילים סבורים, כי מאחורי המודעות מסתתרים גורמים שבכוחם ליצור רושם כאילו ההגנה הניתנת לפורד אסקורט היא גבוהה מדי, והי רוצים ללחוץ בצורה זו על גורמים ממשלתיים, כדי שאלה יסדרו וימנעו ספקולציות, שכביכול קיימות לגבי מכירת האסקורט.

אחד הצעדים שנק"טח חב' א"י לאוטומוביליים למניעת המיס"חר בזכויות לתור, הוא לא להסכים לביקשת קונה של ה"אסקורט" לרשום את המכונית על שם אחר. לשם כך נקבע כי תעודת האחריות מטעם בית-החרושת, כוחה יפה רק לגבי המזמין.

היטלים

למימו

מחקר

תעשיית

בעיקבות סגירת התאחדות בעלי-התעשייה לקביעת הי"טל חלנטרי על ענפים בהם דרוש מחקר תעשייתי, עובד זה במשרד המיסחר והמצי"ה הצעת-חוק, לפיה הי"טל פוך תשלום זה — חובה.

כל מיסעל, בענפים שעליהם יוחלט, ישי"טל אחוז מסוים מ"הכנסותיו והכסף ישי"טל לקידום המחקר באותו ענף.

נראה שהראשון בתור יהיה ענף הטקסטיל, עליו יוטל ההיטל שייקרא: "היטל יישום למען קידום מחקר תעשייתי". לשם קביעת ההיטל יהיה צורך לשנות חלק מתקנות שעת חירום תשלומי חובה.

הנשק הצרפתי והלקוחות הערביים

תמונה זו צולמה בשבוע שעבר, בעת ביקורו של השו"ך של מוויית, באחד מבסיסי התעשייה הצבאית הצרפתית, ליד פאריס. רואים בה את השו"ך ומלוויו, בחברת אנשי משרד החגנה הצרפתי, כשעל השולחן מולם מוצגים טילים, פצצות, מיקלעים ונשק קל. האורחים הערביים יכלו לבחור את מבוקשם, כמו עקרת-בית בסופרמרקט. הוצגו בפניהם גם טנקים, ולשו"ך האורח ניתנה האפשרות לסקר על תימרוני הטנקים באמצעות מכשיר-אלחוט, כאילו היה מפקד יחידת שריון.

את החלל הריק שהותיר אחריו חושי, נכנס אלמוגי יותר ויותר לפעילות חיסאית. השבוע העביר הודעה פנימית לראשי משרד-העבודה, כי מעתה ייעדד יומיים בשבוע — ימי חמישישישי — ממשרד העבודה. היוםיים יוקדשו לפעילות בחיפה. סיבה אפשרית לשינוי גישתו: אין כל ביטחון, כי בהיערכות שלאחר הבחירות הבאות, ימשיך לכהן כשר-העבודה. לכן כדאי לו לבצר את בסיס-הכוח שלו בצפון.

מישמרות-בטחון

יהודיים באירופה

תנועות נוער יהודיות באירופה — ציוניות ולא-ציוניות — החלו מארגנות מישמרות-ביטחון לשמירה על מוסדות הקהילות שלהן. רוחפת אותן הדאגה, שמא תגלוש המלי

יהודי אמריקה

וארבע המעצמות

צפוי קרע מתרחב בין נציגי ישראל לבין מנהיגים ידועים של היהדות בארצות-הברית. הרקע: הסתייגותם של מנהיגים אלה מן העמדה הנוקשה של משרד החוץ נגד התערבות ארבע המעצמות בסיכסוך הישראלי-ערבי. למנהיגים אלה נראה, כי עלידי כך מפגינה ישראל זילזול בדעת-הקהל העולמית, ופוגעת בדמותה כמדינה שוחרת-שלום.

הקרע הסנסציוני הראשון בא בעיקבות פירסום מאמר מאת סיליס קלוצניק, לשעבר נשיא מועדון הנשיאים של האירגונים היהודיים בארצות-הברית, בו צידד בפ"י רוש בהתערבות ארבע המעצמות. לעמדה זו הצטרף לאחרונה גם נשיא הקונגרס היהודי העולמי, ד"ר נחום גולדמן.

נוסף לאנשים מסוג זה, המקורבים למיסד היש"ראלי, נוקטים חוגים יהודיים אחרים — בעיקר השמא"לנים — עמדה ביקורתית ביותר כלפי מדינותה של ישראל.

תופעה זו מראיגה את משרד החוץ הישי"ראלי, שאינו יודע אם יוכל לסמוך על מלוא ההשפעה היהודית, כאשר יצטרך לפתוח במערכה נגד החלטות ארבע המעצמות. במערכה זו תהיה חשיבות מכרעת לדעת הקהל האמריקאית הכללית, וללא התייצב"בותם הכלתי-מסוייגת של הגורמים היהודיים — תהיה יד ההפכרה הישראלית על התחתונה.

רגיעה בחזית

גולדה-דיין

תימשך הרגיעה הזמנית במאבק הפנימי על ראשות הממשלה בישראל. גולדה מאיר תמשיך לבצר את מע"דה, בעוד שההערכה המקובלת בצמרת מע"י היא שהמסע להכתרת משה דיין ימשיך לאבד מתנופתו. צפויים אפילו צעדים של ידידות מוסגנת מצד גולדה מאיר לעבר משה דיין.

המנגנון נשאר

של גולדה

התפתחות שכדאי מאוד לעקוב אחריה: החרפת ההת"מודות הסמוייה בין שרה-האצור, המיסחר והתעשייה זאב שרף, לבין מזכ"ר מע"י פינחס ספיר.

גולדה מאיר, העושה הכל כדי לחזק את מעמדה של ידידה שרף, תנסה למנוע עימות ישיר בינה לבין ספיר. אולם מקורביו של המזכ"ר הכללי חוזים אפשרות של קרע בין השניים, ואף מהרהרים בקול רם כי "מנגנון המפלגה הוא עדיין של גולדה. ספיר ירש אותו ממנה ולא הכנים בו שינויים."

נסיון ראשון להחריף את המצב בין גולדה וספיר נעשה השבוע על-ידי דויד בן-גוריון, שהילל את שרף ואמר שהוא בהחלט יכול להיות ראש-ממשלה.

מיברק לנשיא:

נא לחזור הביתה

פרס בלתי-יודוע על מסעו של נשיא המדינה לארצות-הברית, כדי להשתתף בלחיתו של הנגראל אייזנהאור:

(המשך מעמוד 11)

ניתן לנו אלא לשוב למלון. הסתבר כי אל-על ביצעה טיסה זו במטוס ליברי חכור.

✱ **יום שני 17 בפברואר.** אותו מקום, אבל לא אותה שעה. הפעם באנו ב-11.30 בבוקר, בכוחה לתקוף את המטוס שיצא ב-12.00 ללונדון. אבל כשהגענו, הספקנו לראות את המטוס ממריא. הוא פשוט הקדים את מועד ההמראה.

כי האויב ערמומי, וכל הזמן מחליף את מועדי ההמראה של מטוסיו. ואילו טיסת אחרי-הצהריים, אשר המתנו לה בלתי ברירה, בוצעה עלידי המטוס הליברי שי נשאר מאחול.

אמינה הפסירה: „איוה מול יש למטוס הזה! אבל כמה זמן יצליח להתחמק מ-איתנו?”

✱ **יום שלישי 18 בפברואר.** הבואינג הישראלי נוחת בציריך ב-11 בבוקר, וממשיך את דרכו ללונדון. הוא חוזר ב-3.30 אחרי-הצהריים, ואחרי חנייה של 40 דקות ממריא תורה לתלאביב. בדרך כלל נידחה מועד ההמראה בשעה או שתיים, כפי שכבר למדנו.

עמדות

ירי

המפקד החליט לתקוף את המטוס בדרכו חזרה לתלאביב, כאשר הוא פחות או יותר ריק, ונמצאים בו אנשי הצוות שהם אנשי-צבא וכמה אישים ממ-שלתיים וקצינים ישראלים, המרכיבים ב-חודשים האחרונים לסוס לחו"ל.

ובכן, בשעה 4 אחרי-הצהריים כבר עמדנו במקומנו, מסתתרים מאחורי ערימות השלג. בינינו לבין מסלול מספר 28 הפרידו 70-מטר בלבד.

המפקד בוק במישקפת את המטוס הישראלי, וידא שאומנם מצויין הכוכב המשושה על הזנב, והודיע לנו: „זהו זה. הפעם לא יתחמק. ברגע שיתחיל לנוע יקח כל אחד את נישקו ויתפוס את עמדת היירי שנקבעה. ברגע שהמטוס יגיע מולנו — נפתח באש.”

הוא פנה לידידתו אמינה: „אם אפול, יש לי בקשה אליך: שתקראי את תפילת האשכבה. אם תפילי את — אעשה לך זאת אני.”

רימונים

ופצצות

✱ **שעה התקרבה ל-5.** החל להחשיך. ב-5.30 החל המטוס לנוע. הוצאנו את הג'ק ותפשנו את עמדותינו. המפקד ואבו אל-היג'ה עמדו באגפים, ובידי כל אחד מיקלע קלשניקוב. באמצע עמדו אמינה וחבור ואיבריהם תאופיק, ובידיהם רימונים ופצצות-מדמעות. כעבור ארבע דקות עמד ה'מטוס מולנו — ופתחנו עליו באש. ריכוזנו את האש על תא הטייס. אמינה ותאופיק הטילו שלושה רימונים, שאחד מהם התפוצץ הרחק מן המטוס.

מישהו מתוך המטוס ניפץ זוגית של אחד החלונות ופתח באש תת-מיקלע לעבר רנו. המטוס בינתיים נעצר, ואפשר היה לראות את עוזר-הטייס מתפתל על כיסאו מכאבים.

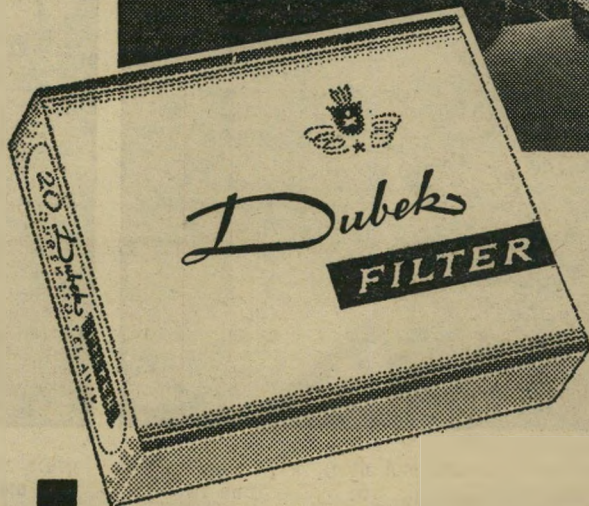
עברו ארבע דקות עד שהופיעו שמונה כבאים מקומיים במכונית, וקראו לנו ל-הפסיק את האש. בידיהם אותנו לנו לזרוק את נשקנו. עשינו כבקשתם, הפסקנו את האש ומסרנו את נשקנו לידיהם. באותה שנייה התפרץ דרך פתח החירום, אותו גוסע שירה עלינו מקורם, כשהוא רק לכי חץ הגורד ויורה עלינו. הוא פגע בעבדול-מוחסי-חסן, שנפל על השלג. כתם אדום התרחב מתחתיו. מכבי-האש זינקו לעבר הישראלי, שניסה להמשיך ולירות אחרי שי כבר מסרנו את נשקנו. הם התגברו על התנגדותו, הוציאו את אקדחו מידו והרי-חיקו אותו מן המקום.

ברגע שנפגע המפקד רצה אליו אמינה. היא כרעה ברכ לידו ולחשה באוזניו את תפילת האשכבה. אחר כך נשקה לו על מיצחו, קמה והתייצבה בפני אנשי-הביטחון השווייציים. בכיסנו ובתיק הם מצאו את הכרזות המופנים לאזרחי שווייץ — ופקדי-התקרב מטעם המפקדה העליונה שלנו.

בשבועה...

בשעות הכנאי...

דובק - תחיד

תחיד
דובק
פילטר

תא'א טובה - תא'א אהנה

מיסמך זה מחייב מחשבה - ומסקנות!

שלושת הטרוריסטים כשבתם ככלא השווייצרי, והוברח לשבועון חמצרי „אלימוצאור". מקריאתו מסתבר, כי הטרוריסטים עשו שגיאות רבות, וכי שש התקפות קודמות שתיכננו - בוטלו! נשאלת השאלה: איך לא גילו אותם אנשיהבטחון השווייצרים, או אנשיהבטחון של „אליעל", המופקדים בשרהיהתעופה, במשך כל אותם ימים של מיזמוזים ובזיונות?

איך בוצעה ההתקפה הרצחנית על מטוס „אליעל" בציריך? התמונה המקובלת עד כה: חוליית טרוריסטים ארבה ליד מסלול ההמראה - וברגע שהתקרב המטוס פתחה עליו באש. כלומר: מובצע מתוכנן היטב, שבוצע בדיוקנות וכיעילות רצחנית. בעמודים אלה מפרסם „העולם הזה" מיסמך המצייר תמונה שונה לגמרי. הוא חובר בידי

עיווריון בציריך!

מטוס

חכור

התפתח ויכוח חם בינינו, ואמינה הרימה קולה. תוך כך הגיע המטוס מולנו ואחר-כך התרומם באחיר. איש האלחוט שהיה במקום כל אותו זמן התבונן במטוס הממריא, עבר אחר-כך את גדר הברזל כי קפיצה, והתרחק לכיוון בית הנתיבות. גם אנחנו מיהרנו להסתלק חזרה למלון.

★ שישי ושבת 14-15 בפברואר. לא יצאנו מהמלון, כי זהו יום השבתון של מטוסי אליעל. ביומיים אלה אינם פוקדים את ציריך.

שאלנו את עבד-אלימוצאור מדוע ביטל את ההתקפה אתמול, והוא ענה: „היו תופסים אותנו עם נשקנו לפני שהיינו מצליחים ל- בצע את ההתקפה. ענינו של איש האלחוט לא עזבו אותנו, והוא בלי ספק הודיע על נוכחותנו. אילו היינו מוציאים את הנשק, היו אנשיהבטחון מספיקים להגיע אלינו לפני שהמריא המטוס. באתונה לקח למשי- טרה היחנית ארבע דקות כדי להגיע למי- קום היריות, המשטרה השווייצית היתה מגיעה אלינו תוך 2 דקות, והיתה מזהירה גם את המטוס שלא יתקרב.

„אני גם רוצה להזכיר לכם שבאנו לכאן לתקוף את המטוס הישראלי, ולבקש על כך סליחה מאזרחי שחייק. תפיסתנו לפני

מגדאחור היה קשה במיוחד, והחמיר בהדרגה. שלג כבד ירד, ורוחות סערה שר- קו וחתכו את פנינו החשופות.

תנועת המטוסים התמעטה, ולבסוף פסקה כליל. השלג נערם על המסלולים במהירות רבה מזו שבה יכלו העובדים לסלקו הציר- דה. עד שנמל התעופה נסגר לתנועה, ומי- טוס האוייב לא נחת בו באותו יום.

★ יום חמישי 13 בפברואר. המי- פקד שלח את החבר איברהים תאופיק לני- מל-התעופה בשעות הבוקר, לחדא אם אין שינויים בלוח-הזמנים. איברהים חזר והודיע שההמראה קבועה לשעה 4.20. במקום אתריהצהריים כבר ניצבנו בעמדתנו, במקום שכבר התרגלנו אליו. המתנו והמתנו, אבל המטוס לא ניתק ממקומו. כפי שקרה ביום השני, איחר גם הפעם המטוס להמריא. אבל החלטנו שהיום אנחנו תוקפים אותו. „אפילו

המפקד החליט לנצל את היום ללימוד מדוק דק של התנועה בנמל-התעופה, ובשינון לוח- הזמנים של נחיתות והמראות מטוסי האוייב. הוא יצא לנמל-התעופה ב-10 בבוקר, צעד למעלה מחמישה קילומטרים בשדה ה- מושלג עד לרחבת התצפית, וחזר אל אולם ההמתנה. הוא התיישב על כורסה במירפסת- התצפית, שממנה ניתן לראות את תנועת המטוסים.

משם עקב אחר הנעשה עם מטוס האוייב שהגיע בשעה 12.30 בצהריים, וענינו לא עזבו את המטוס עד אשר המריא בשעה 1.20. הוא לא עזב את מקומו אלא אחרי שנחת מטוס האוייב בדרכו חזרה לתל- אביב בשעה 3.15, והמריא שוב בשעה 5.55 אחר-צהריים. וזאת למרות שמועד ההמרא- אה הקבוע היה 4.20.

★ יום רביעי 12 בפברואר. מועד

ניותיהם, וחזרו לאורות העיר. השעה כבר היתה 6.15 בערב. חושך מלא ירד. הכפור והקור חתכו את בשרנו. ואז פקד המפקד המנוח עבד-אלימוצאור חסן להבי- נים את המיוזדה חזרה למכונית ולחזור למלון.

פנינו לאחור, צעדנו כמה צעדים בכיוון היציאה מרחבת התצפית - ואז נראה מטוס האוייב מתקדם במהירות לאורך המסלול.

זוג

נאהבים

המפקד הביט על המטוס המתרומם, ליד חרק בשינוי וקילל עצמו על שלא היתה לו סבלנות לחכות כמה דקות. ואילו אנחנו התבוננו בצער ובעוגמת-נפש במטוס הני- שא בשמים. עד שחברתנו אמינה עוררה

מתקדם מטוס-סילון אל נקודת ההמראה. בניגוד למה שפורסם, מסתבר כי חסן - שהוצג כארוסה של אמינה - היה נשוי ואב לשבעה ילדים. מסתבר עוד, כי תמונות אלה לא צולמו ביום ההתקפה, אלא שבמשך שבוע שלם היו הארבעה בנקודות-המארב, ואיש לא חדש בהסו

מעשה לא היתה מקדמת אף אחת משתי מסרות אלה.

★ יום ראשון 16 בפברואר. שוב עמדנו במקום התצפית. המפקד לקח את המישיקפת והתבונן במטוס, שחנה מול הבניין הראשי. אחר-כך העביר את המישי- קפת לחברו ואמר: „הסתכל... תביט... זה מטוס ליבריי". איברהים אישר זאת, ולא (המשך בעמוד 12)

אם נצטרך לחכות עד חצות, כפי שאמרה אמינה.

בשעה שעבד-אלימוצאור ואיברהים טיילו הלך וחזור, ישבו אמינה ואבו אליהיגיה ליד הנשק, משוחחים כאילו היו זוג מת- בודד, וכל הזמן עקבו אחר המטוס. כאשר החל סוף-סוף המטוס לנוע לכיוון המארב שלנו, קראו אמינה ואבו אליהיגיה: „המטוס... המטוס מגיע!". רצנו אליהם. באותה שנייה ממש הופיע

ארבעת אנשי החוליה הספיקו להסתובב ולצלם ליד מסלול-ההמראה. בתמונה מימין נראים עבד- אלימוצאור חסן ומוחמד אבו אליהיגיה. ואילו בתמונה משמאל נראית אמינה דחבור, כשברקע

ההמראה של מטוס האוייב לתל-אביב, כפי שגרשם על לוח מודעות טלוויזיוני של הש- דה, הוא 4.20. תפשונו עמדה מאחורי ערי- מות השלג, ליד הגדר של מסלול מספר 28. שניים מאיתנו - עבד-אלימוצאור וידי- דתו אמינה, טיילו להם כזוג נאהבים. שני- נו הנותרים, איברהים תאופיק ומוחמד אבו אליהיגיה, התיישבו על ספסל עץ צמוד לגדר, הפונה לכיוון נמל-התעופה, ועקבנו אחר נחיתת והמראת המטוסים.

אבל לפני כן...

אוננו מחלומותינו ומן הצער, ואמרה לי- מפקד: „זה המזל שלו. אולי ידע שאנחנו עוקבים אחריו ומשתוקקים אליו, אבל הוא דווקא לא רוצה לראות אותנו." צחקנו וחזר- נו למלון.

וכך הסתיים יום מלא מתח וציפייה - והופעת השלל אחרי שאספנו את הרשתות.

★ יום שלישי 11 בפברואר.

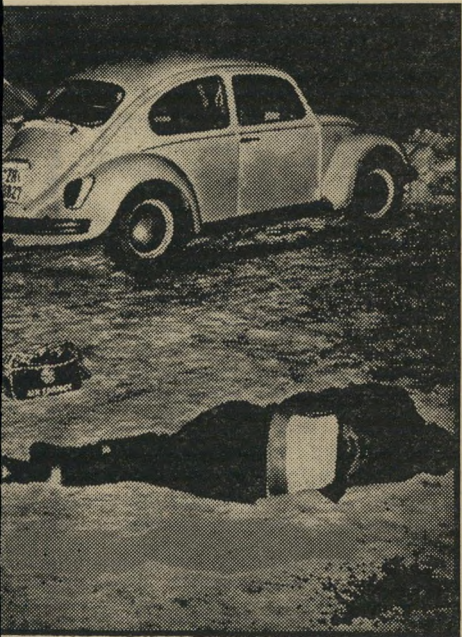
★ יום שני 10 בפברואר. יצאנו ב-9 בבוקר לנמל-התעופה לסייר את העמ' שהשקבעה לתקיפת מטוס האוייב. משם חזרנו לרחוב לאונרד, בקירבת תחנת הרכבת, בו שוכן מלון לאונרד, בסיס-הפעולה שלנו.

השעה שנקבעה לתקיפת המטוס היתה 4.20. אחריהצהריים, לפי השעון המקומי — הוא מועד המראת מטוס אל-על באותו יום. חזרנו אחריהצהריים למקום שממנו קבענו לבצע את ההתקפה. זוהי נקודת-תצפית לתיירים, בסמוך למסלול-ההמראה מספר 28 בנמל-התעופה הבינלאומי הגדול. מסלול זה מתחיל מול בניין בית התיבות, פונה שמאלה ושוב שמאלה. המטוס מתקדם לאור ה-1 המסלול עד לתחנת השנייה, שם הוא מאיץ לרגע קט, מגביר את עוצמת מנועיו ומזנק לשמים. בנקודה המדויקת הזאת של הזינוק נמצא מיגרש, בו עומדים מבקרים כדי לראות את המטוס לפני המראתו. המיפקדה קבעה אותו כמקום המתאים לפעולה. עזרה לבחירה זו העובדה, שכימעט כל יתר איזורי נמל-התעופה היו תחת שמירה קפדנית ושל המשטרה השווייצית, ובמיוחד מסביב לנקודות-החנייה של המטוסים הישראליים על הקרקע. שמירה זו הוטלה למחרת ההתקפה על הבואינג הישראלי באי-חונה, ב-26 בדצמבר שעבר.

מוכנים

לפעולה

ע' מדנו בשלגים, מאחורי גדר-הבר-זל הנמוכה, המפרידה בין מיגרש התצפית לבין מסלול-ההמראה. נשקנו היה ארוז בתוך מיוזודה בינונית, עשויה מעור צהוב.

כך זה נגמר —

גופתו של מפקד הי חוליה, עבד-אל-מוחסן חסן, מוטלת על ה-1 שלג. הוא הצטווה לנסוע לצידו מכונית. בה ריכוז את מגבית החזית לשיחורור פלסטין.

הסתרנו אותה בתוך אחת מערימות השלג שהוערמו בצד.

מכיוון שהקדמנו לבוא, ניצלנו את הזמן עד להמראה כדי להתקרב, לאורך הגדר, עד למקום חנייתו של מטוס האוייב. כל הזמן התנהגנו כאילו אנו מתפעלים ממראה המטוסים הנוחתים והממריאים; אבל השעה 4.20 חברה חסרת-דאגות, שבאה לבלות בצורה זו את שעות אחר-הצהריים.

מיספר דקות לפני המועד שנקבע להמראת מטוס האוייב חזרנו אל נקודת-התצפית, מוכנים לפעולה. מוחמד אבו אלי-הי-גיה, הוציא את המיוזודה מתוך השלג, רכן מעליה כדי להוציא את הנשק ולחלקו לנו. הוא חיכה לרגע בו יתחיל המטוס לנוע, כדי להוציא את הנשק. אבל השעה 4.20 חלפה והמטוס לא זו. עברו דקות ארוכות, והמטוס נשאר במקומו.

ההתרגשות שככה. השלג נפל ביתר עז, ואור היום נמוג. השניות חללו באיטיות. האנשים המעטים שהיו ברחבה הסתלקו, ונשארו לבדנו. אחרוני הנאהבים שבאו לכאן להתבודד גמרו להתנשק בתוך מכו-

מימצאי ועדת-החקירה של חיל-הים. אין הגיעה הצוללת כה קרוב לחופי מצריים, בזמן שהיו לה הוראות להפליג ישר לארץ? בהפלגות כאלה יש נתיבי-הפלגה מוגדר היטב, ובפרט סמוך לחופי אויב. סטייה של שש עד עשר מעלות מהנתיב שנקבע לה אינה סבירה, אלא אם חלה תקלה חמורה במערכת הנייט, שאיש לא שם אליה לב. דבר זה כמעט אינו יכול לקרות, כי משווים בכל מישמרת את קריאת המצפן הגיירי-סופי עם המצפן המגנטי.

מה היתה סיבת הטביעה? קשה לשער שהצוללת היתה מותקפת מבלי שאיזשהו מקור מודיעיני יגלה את עובדת ההתקפה. קשה גם להפצין צוללת, בלא ש-י-ישאר ממנה זכר שיצוף על פני המים. כל פיצוץ היה מותיר כתם שמן כה גדול, ו-1 חפצים צפים, שקשה היה לטעות בהם.

האם בזמן האסון היתה הצוללת על פני המים, בצלילה או בצלילה בעזרת שנוקל?

אילו קרתה התקלה בשעת שיט על פני השטח — סביר היה להניח שמשוה יצוף על פני המים, ולוא רק חגורת-הצללה של מישורה.

סתם צלילה — אין כמעט אפשרות כזו, אלא אם עשתה הצוללת אימוני-צלילה ב-1 דרך. המהירות בצלילה היא כה איטית לצור-ללת מסוג זה, שאין מפליגים בצלילה אלא לצורך מיבצעי.

שיט בשנוקל — סביר בהחלט. מהירות הצוללת במצב זה די גבוהה, ואפשרות גילוייה על-ידי כוחות עוינים קטנה בהרבה. מצב זה הוא גם המסוכן ביותר להפלגה, כי השנוקל — צינור פתוח המכניס ישירות כמיות-אחרי ענקיות לתוך חדר המכונות — יכול להישבר. השסתום האוטומטי בדאשו, שתפקידו לסתום את הצינור כאשר גל מכסה את קצה הצינור, או כאשר הגאי העומק מתרשל בתפקידו, יכול גם להתקלקל, ואז חלה פריצת-מים ענקית לצוללת. קיים אומנם שסתום ביטחון לתיפעול מהיר, אך הפעלתו תלויה בגורם האנושי.

ס' יבות אפשריות נוספות לטביעת דקר הן: קצר חשמלי ושריפה, שכתור-צאה ממנה נגמר החמצן במהירות; חדרת מים למצברים ויצירת גאז כלור; או פתיחה מקרית של אחד מפתחי-הגוף, כמו צינור טורפדו או אחד השסתומים (בתי-שימוש וכו').

אפשרות זו של תקלה טכנית קיימת תמיד בכל צוללת, ובפרט בכלי שזה עתה גמר שיפוץ במספנה, לא הספיק להתאמן — ו-1 לאור הספקות החמורים לגבי טיב השיפוץ שנערך באנגליה.

על סמך מימצאים אלה הגיע חיל-הים ל-1 מסקנה להפסיק את כל החיפושים אחרי ה-1 צוללת האבודה. הנימוק הרשמי: אין טעם בחיפושים בשטח המשתרע על פני 1850 מיל מרובעים, שרובם נמצאים בתחום המים הטריטוריאליים של מצריים. לדוגמא הביא מפקד חיל-הים את טחחי החיפושים אחרי הצוללות האחרות שטבעו לפני שנה. החי-1 פושים אחרי הצוללת הצרפתית מיגר, טען, נערכו ברדיוס של 3 מיל. החיפושים אחר הצוללת האטומית האמריקאית הסקורפיון נערכו, לדברי בוצר, בשטח של 144 מיל, וזהי קביעה מוטעית. הסקורפיון נמצאה במרחק של 300 מיל מהנקודה האחרונה בה היה ידוע כמקום הימצאה; כלומר, לפחות ב-1 רדיוס של 300 מיל — שטח הגדול פי כמה מהשטח המשוער בו נמצאת דקר. הסקורפיון נמצאה לבסוף בעומק של 10 אלפים רגל, עומק הגדול פי עשרה מהעומק המשוער בו נמצאת דקר.

כך, שמכחינה טכנית, ניתן לחפש אחר דקר באיזור בו מניחים כי אבדה, בתנאי שהמצרים יתירו את החיפושים במימיהם. אלא שחיפוש כזה עלול להימשך חודשים ושנים ולעלות מיליוני ל"י, ללא כל בטחון שאם ייזהר את מקום טביעתה של הצוללת תהיה איזו אפשרות לחלצה. בלי הציור ה-1 מיוחד (ראה מיסגור) הדרוש למטרה זו.

תעלומת מקומה של הצוללת האבודה פוע-1 נהא אולי, כפי שמניחים המדענים. תעלומת טביעתה של דקר עדיין קיימת. ייתכן שהיא הצוץ ותתעורר שוב באחד הימים ותתבע פתרונות. אולם גם אם תימצאנה סיבות אובדנה של דקר הן לא תחזרנה לחיים את אנשי צחתה, הקבורים יחד עימה, מול ה-1 דלתה של הנילה.

שלם נחות

קבל יותר!

נהג, לפני חידוש ביטוח הרכב בקש מסוכן הביטוח שלך שיציג בפניך את תנאי פוליסת בטוח רכב של "יובל". פוליסה זו נותנת לך כיסוי רחב שאין כמוהו בפוליסות אחרות.

פוליסת ה"בונוס הכפול"

היא הפוליסה לנהג הטוב

יובל נותן יותר!

לקבלת הסבר או יעוץ. פנה לסוכן הביטוח שלך או אל:

יובל
חברת הביטוח לישראל בע"מ

ירושלים

תל-אביב

רח' קרן היסוד 27
טלפון 21089. 25971-2-3
ח.ד. 1485

רח' לבונטין 32-30
טלפון 611491-2-3
ח.ד. 326

או למשרדי "החומה" חברה לבטוח בע"מ

תל-אביב - רח' הרצל 14 טלפון 59647

חיפה - רח' הבנקים 3 טלפון 526122

ירושלים - רח' הסודר 2 טלפון 28186

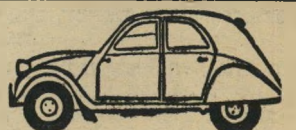
זוגות צעירים!

מודעה זו תעניין אותכם, מבצע ירח הדבש בעיצומו מלון פרנק בנהריה החדש והמשוכלל על שפת הים לשרותכם

הזמנות לפנות: ת.ד. 58 או טלפונית — טלפון 920278-04

CITROEN 2 CV

צ'יסדואן 2 שבו

הופ עברנו!!

כתבתנו החדשה:

תל-אביב רח' מברסקי 6 פינת רח' בית אלפא
חיבור הטלפון טרם הושלם!

מ. רביד

חלקי חילוף ואביזרים למכוניות

היכן מונחת „דקר“?

או כתוצאה מהפצת-עומק, כאשר הצוללת נחבלת קשה - יכול לגלות את מקום הצור ללת ברגע בלתי-רצוי. למשל: תוך כדי קרב או מירדף. לכן חייב השיחרור להיעשות בכוונה מבפנים, וקשה להאמין שהמצוף סתם ככה נחלץ לו בלי להתעקם או להיפגע קשות.

אשר לאנטנה השבורה, זהו סרט חסר-משמעות כמעט. האנטנה יכולה להישבר בזמן הגיע המצוף לחוף, מחמת חבלות בסלעי החוף או בקרקע הים.

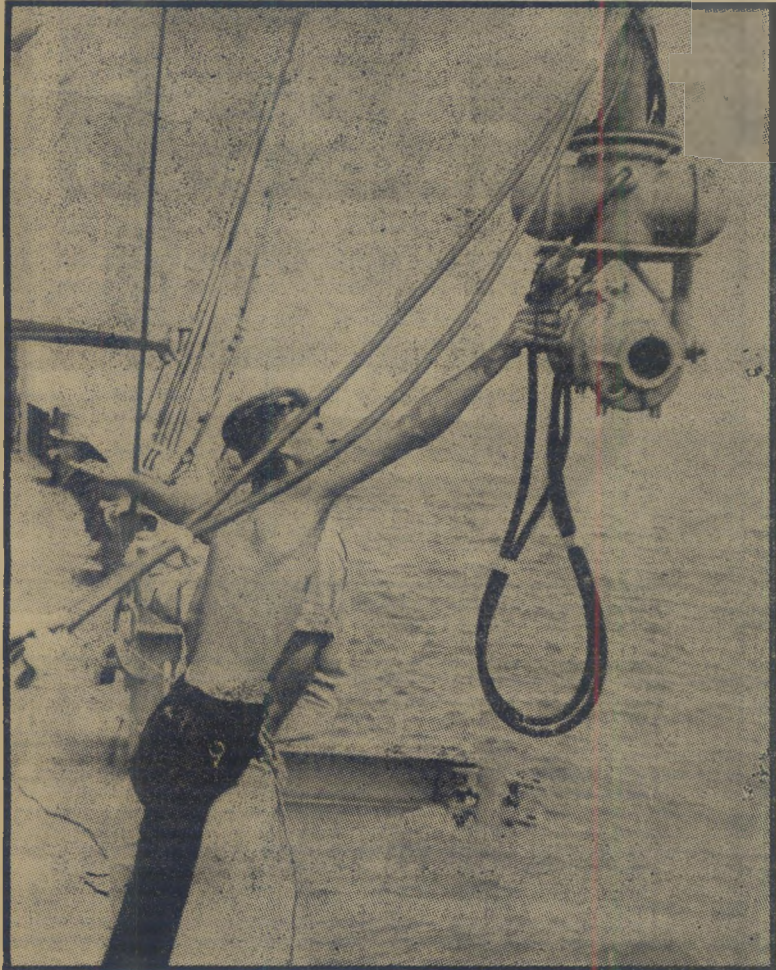
איפה

„דקר“?

ב יורר שהמשרד פעל, וכך גם קבעה ההעדה, אך בהיות המצוף שקוע, לא היתה אפשרות לקלוט את השידורים. אלא שדבר זה אינו מסביר את פשר השידורים שנלקטו בזמנו, כאשר טבעה הצוללת.

איך בכל זאת השתחרר המצוף והגיע ל-חוף?

העובדה שהכבל נקרע הדרגתית - סיבאחר סיב - מאשרת את ההנחה, שלאחר שוחרר (או השתחרר) נתקל בגוף הצוללת,

איש צי ארצות-הברית מעלה מצלמת טלוויזיה תת-ימית במנוף. במצלמה מותקנים מנועים, המאפשרים לחוקר על פני השטח להפנות את הכיוונים מתחת למים.

או הסתכך באחד הפריסקופים או האנטנות, וזירמי הים שטילטלו אותו קרעו לאט-לאט את הכבל.

העומק, שנבקע לפי החיות שעל המצוף, מצביע על מדי-היבשת, או הירידה ממדי-היבשת - שעומקו המקסימלי 200-300 מטר - כעל מקום-המצאה המשוער של הצוללת. בחוף הדרומי של הים-התיכון, פירוש הדבר 30-60 מייל מהחוף.

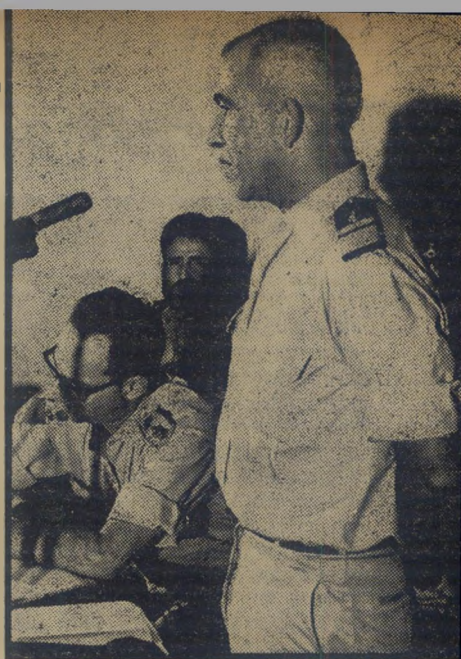
זהו המימצא הברור ביותר, כי הים מלא בבעלי-חיים ועזרים, המתיישרים על כל גוף זר ומתחילים להתרבות. לכל עומק בעלי-חיים מסוגים מוגדרים היטב.

יש גם שאלות, שאין עליהן תשובה ב- (חמש בעמוד 10)

השריד

היחירי

המצוף, ששניים כמותו נמצאים על סיפון כל צוללת, מורכב מגוף חלול, שבתוכו גליל אסון-למים המכיל מצברים, משרד אוטומטי הפועל בגל-מצוקה בינלאומי, ופנס-איתות מהבהב אס.א.א. המשרד שולח את אות-הזהרה של הצוללת והמילים „צוללת במצור קה“ עד שהסוללות מתרוקנות. הפנס מהב-הב כדי למשוך תשומת-לב, ואפשר לראותו על פני הים עד מרחק של עשרה קילומטרים. על המצוף „עיני חתול“ של זכוכית להחזרת אור, ושלטים המבקשים מכל מוצא המצוף להודיע למשרד, צבא או צי הקרובים. ה-משרד פועל ברגע שיחרור המצוף מן הצור-ללת, כאשר תורן האנטנה, המקופל בדרך-כלל, מזדקר אל-על בכוח קפיץ ומפעיל על-ידי כך את המפסק החשמלי של המצוף.

המפקד מודיע

אלוף אבי מודיע על מימצא ועדת-החקירה, ועל החלטת חיל-הים להפסיק את כל החיפושים.

פנים עצובות. גב כפוף במיקצת. אדם שהחיים התאכזרו אליו. כך נראה האיש, שניגש ביום החמישי האחרון בבית סוקולוב בתל-אביב אל מפקד חיל-הים הישראלי, ה-אלוף אברהם בוצר.

„מדוע אינכם עונים על המכתבים? מדוע אינכם בקשר איתנו?“

האלוף שתק. מה שהיה לו לומר, סיפר דקות ספורות קודם לכן לעיתונאים שזומנו למסיבת-עיתונאים על הנושא: מימצא ועדת-החקירה בפרשת המצוף של הצוללת דקר, שהתגלה לפני כחודשיים בחוף חאן-יונס. ועדת-החקירה הוקמה על-ידי חיל-הים, מיד אחרי מציאת מצוף-ההצלה של דקר. היא הורכבה מקצין בכיר של החיל, שני מדענים מהטכניון, ומדען מהתחנה לחקר הדיג של משרד החקלאות.

תפקידה של ההעדה היה לבדוק את ה-מצוף, לנסות למצוא דרכו פרים על המקום בו טבעה הצוללת.

מה סיפר המטוס

בכל צוללת קיימים שני מצופי-הצלה (ראה מיטגרת). הם צמודים לגופה של הצוללת, בתוך שקעים בסיפון, ומחוברים אליה בכבל-פלדה דק וגמיש, באורך 600 רגל (כמאתיים מטר), הנמצא על תוף מתחת לבית המצוף. המצופים משתחררים מתוך הצוללת הטבועה על-ידי סיבוב ידית פני-מית, ותפקידם להזעיק עזרה למקום טביעתה של הצוללת.

הצורך במצופים כאלו נתגלה כאשר טבעה הצוללת הבריטית טרוקילנט, לפני כ-15 שנה, במבואות התמזה. האנשים נחלצו אומנם מ-הצוללת (בעומק לא רב), הצליחו להגיע אל שני המים, אך רובם נסחטו ואבדו בגלים הקרים בים הסוער. איש לא ידע בעוד מועד שהצוללת טבעה - ולכן לא חשו מצילים

למקום-הטביעה. העובדות כפי שנתגלו לחעדה הישראלית הן:

- המצוף נמצא בחוף חאן-יונס.
- גוף המצוף שלם.
- האנטנה שבורה.
- המצברים ריקים, זאת אומרת - ה-משרד פעל והמנועה היבהבה.
- כבל-הקישור קרוע סמוך לגוף ה-מצוף; הקרע הדרגתי.
- לפי בעלי-החיים על המצוף, שהה ה-מצוף בעומק 200-400 מטר, במשך רוב התקופה מאז נעלמה הצוללת.
- לפי בעלי החיים שלא נמצאו עליו - לא שהה המצוף על פני המים יותר משבוע-שבועיים.
- תוצאות אלה הביאו את ההעדה למס-קנות הבאות:
- מקום מציאת המצוף מצביע על היסתפו אל חוף חאן-יונס, מדרום. הזרמים באזור זה של הים-התיכון הם מדרום ל-צפון.
- עובדות היות המצוף שלם מפחיתה ב-מיקצת את האפשרות שהצוללת הותקפה.

השתחרר

מעצמו

לפי טענת מפקד חיל-הים, לא שוחרר המצוף מבפנים, אלא השתחרר לבדו. זו הטענה המזוהה היחידה, שגילתה אל מסקנות ועדת-החקירה.

מצוף כזה בנוי בצורה, ששיחרור מיקרי שלו - כמעט בלתי-אפשרי. כי שיחרור מיקרי - בגלל טלטלות עזות של ים סוער,

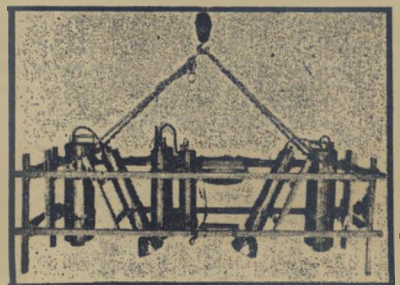
כדי לגלות צוללת אבודה בעומק רב, כאשר גזירי-החיפושים היא רחבה במיד-חד, כמו במיקרה של „דקר“, יש צורך להסתייע במספר רב של מכשירים משוכ-ללים ביותר, ובספינות-מחקר מהסוג ה-מצוי כיום רק בידי ארצות-הברית, ואולי גם ברית-המועצות.

ספינות אלו צריכות להיות מסוגלות לשחות בים זמן רב, לבצע סריקה מדו-ייקת של כל גזירי-החיפוש, בעזרת מכ-שירים אלקטרוניים.

למטרות ניווט, צריך להשתמש בתח-נות-רדיו מיוחדות על החוף הקרוב ביו-תר. במיקרה זה - מצריים.

בזמן החיפוש שולחות הספינות קר-ניים על-קוליות, מנסות לזהות בעזרת מיתקני סונאר משוכללים כל חד חשוד מקרקע חים. ברגע שמתגלה חד כזה - ויש חשד שהוא מוחזר על-ידי גוף מתכתי - מורידים למים מצלמות טלוויזיה או

המכשירים שאין לנו

החידוש האחרון

המצלמה שגילתה את הצוללת האטומית סקורפיון, שטבעה כחודשיים אחרי דקר. המיתקן נגרר לאורך קרקע הים, מצלם 4000 תמונות - שתי תמונות בדקה - בעזרת מבזק אלקטרוני.

בעזם

(המשך מעמוד 7)

אלף שוטרים מסתערים במיבנה צבאי, צורחים כמו אינדיאנים פראים, כדי להטיל אימה על החושבים, ואחר כך להכותם!

היא ערכה את מאונן-השלטון של בעלי-השררה השמרניים, סיכמה לקול דממה דקה: "אינני יודעת אם אפשר יהיה לשים קץ לטראגדיה."

מלחמת השמורות. זוהי טראגדיה של מיעוט גדול (שליש מבין אוכלוסייה של מיליון וחצי), נחשל ומדוכא. לקאטולים באיר-לנד הצפונית * אין ייצוג הוגן במוסדות השלטון המקומי. על-פי שיטה מחוכמת של בחירות אזוריות, נשללת מהם הזכות ה"ישראלית" של קול לכל תושב.

המימסד השמרני מנצל את האיבה הבין-דתית, כדי להנציח את הפיגור של המוני הקאטולים, הדחוסים בשכונות-עוני משלהם. הוא מנופף בדגל של שיעור-הילודה הגבוה של הקאטולים, כדי להצדיק את שלילת זכות-ההצבעה מהם.

ברנאדט דחלין, בעצמה בת למשפחה קאטולית ענייה, החלה את פעילותה הפוליטית בגיל צעיר. לפני חצי שנה, בהיותה סטודנטית לסת' לפסיכולוגיה, התייצבה בראש תנועת הסטודנטים לשיח-זכויות. סביב תנועה זו התלכדו יתר האירגונים הקאטוליים, וכאשר נפטר אחד מ-12 הח"כים המייצגים את אולסטר בבית-הנבחרים בלונדון — החליטה ברנאדט להציג את מועמדותה. מולה הת-ייצבה אלמנתו של הח"כ שנפטר — עובדה שהוביקה למערכת-הבחירות את הכינוי "מל-חמת השמורות".

מתנגדיה פוצצו את איסוף-ההצבעות, רגמו אותה באבנים. אבל היא גם הצליחה להלהיב לפחות חלק מן הפועלים הפרוטסטנטיים — וזה הספיק להעניק לה נצחון מכריע.

"אני מגיעה להסטימינסטר כמו בת-איכרים לביתם של האדונים... אינני אלא משרתת של העם אשר בחר בי", הצהירה בבית הנבחרים, שכיהנה אותה מייד "ואן דארק האירית".

ארצות-הברית

דימונו של

מוסולוני לרומל

אם זה היה קורה בארץ, היתה חברת לייזר פרודוקטס מכנה את הדגם החדש של מעילי עור לגברים דיון או ביג. אבל מאחר וחברת לייזר פרודוקטס יושבת בי-שיקאגו שבמדינת אוהיו, היא כינתה את המעיל שלה בשם מוסוליני.

יריבתה, חברת טייגר ביי, לא סיגרה הרבה אחריה. לא עברו עשרה ימים, וכבר יכלו אזרחי שיקאגו לרכוש מעיל מדגם דומה, שכונה רומל.

לייזר פרודוקטס ראתה במעיל של מתחרתה העתקה של סימלה המיסתורית, בהיות שמו מזכיר את זה שלה. היא תבעה את טייגר ביי לדיון, ולאחר שבית-המשפט העליון בואהיו דחה את התביעה, היא עירערה על-כך לבית-הדין הפדרלי של ארצות-הברית.

על דוכן-העדים עלו עשרות עדים — פסיכולוגים, סוציולוגים, חוקרי דעת-קהל, פירסומאים וצרכנים. בתום מיצעת העדים, לאחר שלוש ישיבות, קבע בית-הדין כי אין רומל דומה למוסוליני, כפי שאין נפר-ליאון דומה לברנאדטוס.

אופנה

כמו אדם

הראשון

זה היה חייב לבוא — וזה יבוא בשבוע הבא: תצוגת-האופנה הראשונה של בגדי גברים בלבד, מעשידיהם של גדולי מתכנני האופנה בעולם.

ההזדמנות: פסטיבל שייקספיר בניו-יורק. יציגו את יצירותיהם איב סטילרן, קוראדו, סייר קארון ועוד 47 אחרים. גברים יציעו במעילי מקסי (עם חגורה בגב), בחולצות קטיפה אדומות (מעל למכנסיים) — ואפילו בלבוש של אדם הראשון, בתוספת המון שרשרות וחרוזים.

* הנקראת אולסטר מאז חולק האי ב-1921 בין המחוז האוטונומי הבריטי לבין הרפובליקה של אירלנד בדרום.

גבר מתגלח תמיד עבור שניים!

חשוב גם עליה התגלח ב"אדיסון"

כי "אדיסון" הוא סכין הגלוח המגלח למשעי

ומקנה לך הופעה הדורה ורעננה.

"אדיסון" הסכין המלטף את פניך

"אדיסון" נבחר במשאל העם לשנת 1969

כסכין הגלוח המוכחר.

"אדיסון" מגלח יותר מכל סכין אחר.

צילום: משה-הרמל

קול

חיש-קל ובהצלחה בטוחה

(8-8 שיעורים של שעתיים)

ילמד כל אחד — לכל מטרה —

קצרנות

עברית ו/או אנגלית

ב-אולפן גרג (בר-קמא).

תל-אביב: גורדון 5, טל. 236209

ירושלים: מפקדי, בצלאל 18

חיפה: במעלה, שמריהו לווין 30

קורסים חדשים השבוע!

הופיע

רבי-המכר העולמי

הקוף העירום

להשיג בחנויות הספרים

ביה"ס המרכזי ללמוד נהיגה "שמחי"

מציע לך:

- * תנאים נוחים ונהיגה בשיטה קלה
- * לימוד במסלול הטסט מהשעור הראשון
- * לימוד תאוריה חינם
- * 50% מאגרת הרשיון על חשבון ביה"ס.

בביה"ס לנהיגה "שמחי"

רח' שנקר 63, תולון.

בעולם

איטליה

רומא
וירושלים

כאשר ישראלי מעז להתלונן, כי חיי האישות שלו הופקרו לשלטונם הבלעדי של הרבנים, משיבים לו חסידי הכפיה הדתית: "ואיך זה באיטליה? שם אי אפשר בכלל ל- התגרש!"

השבוע נראה, כי טענה זו תחוסל בקרוב: ועדת החוק והמשפט של בית-הנבחרים הי- איטלקי אישרה הצעת-חוק להחיר גירושין. ההצעה, שהועלתה לפני שלוש שנים, נק- ברה בכל מיני תירוצים. עתה, אחרי אישורה בחקרה, תועבר לאישורה של המליאה. שם צפוי לה רוב, בתמיכת הסוציאליסטים וה- רפובליקאים — שהתלכדו נגד שותפתם ה- גדולה בקואליציה, המפלגה הנוצרית-הדמוק- ראטית.

מה עורר את הוועדה מתרדמתה הארוכה? היתה זו הודעה של קונגרס הבישופים הי- איטלקיים, שהתכנס ברומא השבוע, והחליט כי יש להמשיך באיסור הגירושין. חברי

ח"כ דוודין
צורחים כמו אינדיאנים!

ועדת בית-הנבחרים ראו בכך התערבות בי- ענייניהם, ניערו את האבק מהצעת-החוק כדי לתת תוקף מחודש להפרדת הדת מ- המדינה.

אולסטר

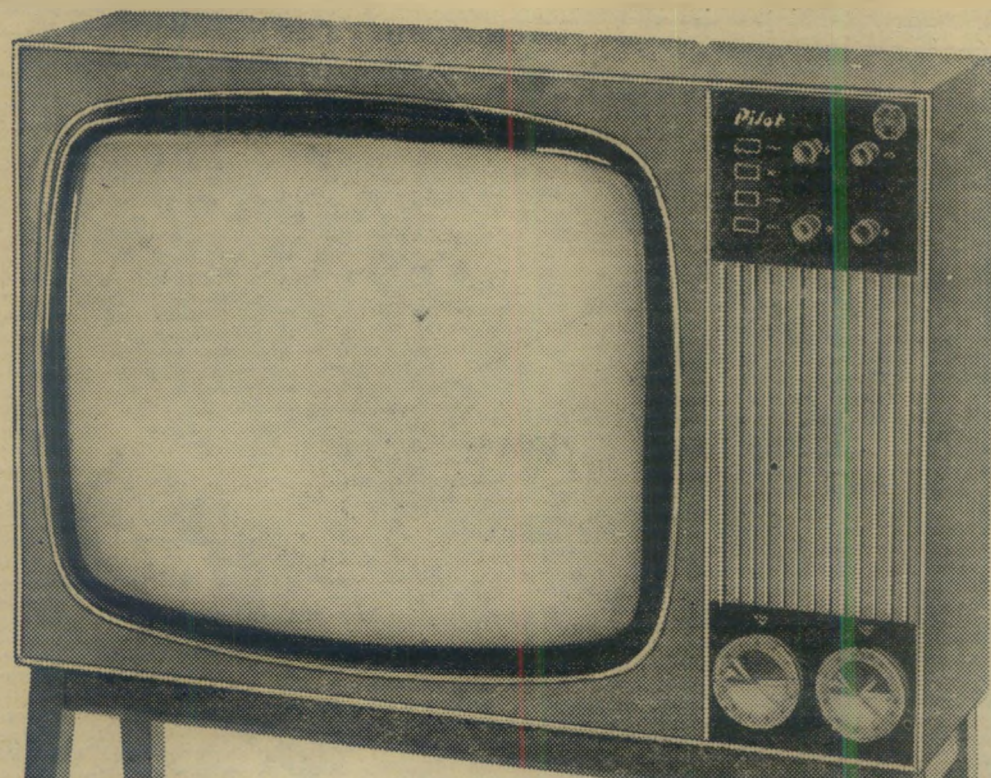
ז'אן דארק
האירית

ברנאדט דחלין חגגה את יום-הולדתה ה-22 כפי ששום אשה לא עשתה זאת לפני: היא נאמה את נאומו-הבכורה שלה בבית-הנבחרים הבריטי.

הבית, שציפה להופעתה של הח"כ מאיר- לנד הצפוני, היה מלא. הנבחרים, שהוסי- רדו ממהומות-הדמים בין קאתולים ופרו- טסטנטים בערי אירלנד, ציפו בדריכות לדב- ריה של הצעירה נמוכת-הקומה (1.52 מטר), בעלת העיניים הכחולות-אפורות והשיער ה- חום הגולש על כתפיה. כי היא נבחרה, שבועיים קודם-לכן, כמועמדת של החזית הקאתולית המתקוממת.

לפניה על דוכן הנואמים עמד נציג אחר של אירלנד: רוברט ציסטר-קלארק, בן הי- אצולה השמרנית, שנגדה התקוממה ברנאדט. בניב אוכספורדי תיאר את מראה העיר לונד- דונדרי, אחרי ליל-הפרעות של השבוע ש- עבר, בו נסעו למעלה ממאתיים איש. הוא דיבר שטויות! "כאשר יגשש ברנאדט אל דוכן הנואמים, הושיט לה הויר- יד גינטלמנית. נשק אותה! נשק אותה!" צעקו הח"כים. הויר פנה אל הבית הצהלה: "אינני מרשה לבית לקנא!" אבל ברנע שברנאדט פצחה סה — הש- תתק הבית. "הקשבתי לדברי קודמי, שתחה. הוא דיבר שטויות!"

גם היא היתה בלונדונדרי בליל-הדמים. אבל לא כדי לסקור מלמעלה את המצב הי- עגום. "עזרתי להקים באריקאדות. ראיתי (המשך בעמוד 8)

352C
דגם

פילוט 1969

זכור את העיקר: השרות המעולה של פילוט
יבטיח לך הנאה מתמדת ממקלטך
* חלקי חילוף לזמן בלתי מוגבל

פילוט עדיף - בשרות ובט"ב!

חופיע

בחוצאה עממית, ספרו של
סאלבדור דאלי
"יומנו של גאון"
לחשיג בכל חנויות הספרים
חמחיר 4.30 ל"י

כריכות העולם הזה

קוראים המעוניינים לברוך את גליונות "העולם הזה" של שנת 1968, יכולים להביא את הגליונות שברשותם, למערכת "העולם הזה", רחוב קרליבך 12, תל-אביב, החל מיום ראשון ה-4.5.69.

הקוראים יקבלו במקום, תמורת 10 ל"י, כרך חדש מוכן.

עבור כל גליון חסר יש לשלם 1.30 ל"י.

מכתבים

(המשך מעמוד 5)

נוראל מדגמרק (העולם הזה 1649):

כנראה שהמגן-דוד מעצבן את חבריה-מועדון. סוף-סוף אתה משתתף בתחרויות מטעם המועדון ולא מטעם המפלגה הדתית לאומית.

אם אתה חושב שהמגן-דוד יביא לך מזל, אין שום סיבה שלא תצייר אותו בצד הימני של הכובע או יותר טוב על המושב, זה ירחיק אותך קדימה יותר מהר.

ישראל רוזנברג, גבעתיים

חיפוש

קרובים

אני רוצה לבקש את עזרתכם. יש לי מכר אשר ביקש ממני לעזור לו לחפש את קרוביו בארץ.

מצורפת תמונה, בתקווה שקרוביו יתקלו בה, ויוצרי הקשר.

שמו מהבית — איציק סלודובסקי.

שמו הנכחי — ארמון סלון.

הוא גר עכשיו בלוס אנג'לס.

מחפש את בני דודיו ששמותיהם:

משה סלודובסקי ו-

לאון-אריה סלודובסקי, סקי, שניהם מטבי

ריה; ואת שמעון סלודובסקי — מהנדס בניין מתל-אביב.

כולם נולדו בלודג.

כתובתו הנוכחית: Ervin Sloan, 620 N. Kilaea Dr., Los Angeles, Calif., 900-48, U.S.A.

סלון

רעה; ואת שמעון סלודובסקי — מהנדס בניין מתל-אביב.

כולם נולדו בלודג.

כתובתו הנוכחית: Ervin Sloan, 620 N. Kilaea Dr., Los Angeles, Calif., 900-48, U.S.A.

רעה; ואת שמעון סלודובסקי — מהנדס בניין מתל-אביב.

יוזמת

שלום

הארץ יקרה לכולנו, לכל צאצאי אבר-הס אבינו. הבה נכבד את רגשות ירי-בינו כמו שכתוב בתורה: "ואהבת לרעך כמוך". כמו שאנו אוהבים את הארץ הזאת — בייחוד שהיא שלימה וטובה וקרני-השמש והנהלים והציפורים עוברות בה מן החרמון עד המדבר ומן המדבר עד הים, ללא גבולות חוצצים באמצע — כך גם הם, הירי-ביס, אחינו בני-אברהם, אוהבים אותה. הבה נחפש דרך אין להוסיף לחיות עם אהבתנו זו מבלי לקצץ איש ב-אהבת אחיו, איש בידי אחיו, איש ב-הבה נחפש מה ניתן לעשות בעזרת רוחב-לב.

נחיל מעצמנו: ייקל למנצחים בקרב להיות רחב-לב בייחסם אל המנוצחים, למה לא לכבד את זכותם של תושבי-הארץ מימי סלאח-אל-דין לפחות — לאהוב את הארץ שבה נולדו?

יש לשער שרוב העם היושב בישראל לא נותר לי אלא להוסיף בהצלחה.

איכמה פרדל, לוס אנג'לס

דעוירים

שבינינו

מצורף אחד משירי הפוליטיים, המופנה לצעירים שבינינו:

צעירי / האם נגזר דינך / היות קורבן / שבת-דור? / ומרירותך אלי יתן תוצמת / כלגל שיוכל מחר / אל הטיבחה? עיניך פקח. / בדרועותיך קסוף את פטריות-הרעל / מטביב / עד אם תזקין / תאמר: רק כן!

איגרת זו, אליך היא נכתבת / מבן דורך נכלם / על עוולות-שילטון רע, / יש

מכתב השבוע

מוכן להכיר באהבתו ובזכויותיו של העם הערבי היושב כאן — בתנאי שלא יפריעו לתקומת ישראל כאן.

וכאן יש לפנות אל רוחב ליבו של העם הערבי. כמו שייקל למנצח לגלות רוחב-לב אל המנוצח בהכרת זכויותיו ובכיבוד כאבו על אבדותיו — כן ייקל לבעל ארצות רבות ורחבות לגלות רוחב-לב בהכרת זכותו של עם קטן שיד הגורל התאכזרה אליו וזרקה אותו מהארץ שבה נוצר ושאלה שב אחרי נסיון בן אלפיים שנה לחיות בארצות אחרות.

בהנחה שבתוך העמים הערביים, כו-לל זה החי בארץ זו — יש מיושבי דעת המוכנים להכיר בזכותו של עם ישראל לקומם הריסותיו כאן, ומתוך הנחה וידיעה שבתוך עם ישראל היושב כאן יש רבים, וביניהם המשמיעים את קולם ברמה, המכירים במלוא זכויותיהם של הערבים החיים כאן — פונה מכתב זה אל שני הצדדים לעשות ל-שיכון השינאה ההדדית.

אשר נומע, בית-דית

להשיב — נקם!

ערן רוזנברג, קיבוץ חצור

המצב

ב"מלכ"י" (המשך)

בקשר לתלונתה של הגב' ברקוביץ' (העורף 1648), המתאר את מצבו הירוד של בית-זקנים בחיפה, הנני להודיעכם ש-בית-זקנים זה אינו שייך למלכ"י. עד כמה שלנו ידוע המוסד הנ"ל הינו מוסד צדקה הנתמך על-ידי נדבנים פרטיים.

מלכ"י פועל בישראל כבר 20 שנה ומש-מש דוגמה למופת למוסדות דומים, לא רק בארץ אלא גם בחו"ל.

רוברט גרי, מנהל המחלקה ליחסי-ציבור, תל-אביב

תחרות

צילומים

תמונה זו צילמתי בגן-העצמאות בתל-אביב. אני נותן לכם את הבחירה בין שתי כות-

תמונת השבוע

רות: הישראלי האומלל, או אזרחים תומכי ספיר. נאור זידמן, תל-אביב

● תמונת השבוע מזכה את הקורא נאור זידמן בפרס 10 ל"י.

קוראים השוחדים מכתבים, מתבקשים לנסח אותם בקצרה. עדיפות תינתן ל-מכתבים קצרים.

זכות קדימה תינתן למכתביהם של קוראים המצריפים תצלומיהם למכתבים.

ה ש ב ו ע
ב כ ו ר ה א ר צ י ת

סינרמה
בשעות: 6.45-9.30

גרגורי פק * עומר שריף
זהב מק'נה

MACKENNA'S GOLD

קמילה ספארב • ג'ולי ניומר • טלי סאבאלס • ליי ג'י קוב
אנטוני קוויל • אדוארד ג. רובינסון • אלי ואלאך

עוד ענק מקולומביה

בהפקת: קרל פורמן ודימיטרי טיומוקין ובכיכוי של ג'י. ליי טומפסון

המסיקה: קווינס ג'ונס

פולומביה

צולם בסרט "מ" טכניקולור

מיר

זוגות נישאים!

לרשותכם מבחר עשיר של כיריים ותנורים חדישים ומשוכללים, מותאמים לטעמכם האישי, לכל גודל מטבח, לכל תקציב. "בזז" מעניקה לכל הזוגות הנישאים הנחות מיוחדות בקניית כיריים ותנורים.

איכות מעולה, שרות יעיל ואספקה

דייקנית מוכיחים כי

בזז יכולים לסמוך

בוינג-ליניאל

מכתבים

(המשך מעמוד 3)

במטרות צבאיות ונלחמים בחיילים, ועונש מוות לרוצחי אזרחים חסרי הגנה.

כך תבוא על סיפוקה טענתם העיקרית של שוללי עונש המוות והיא, כי משדעו המחבלים שצפוי להם מוות בתלייה, ילחמו עד טיפת דמם האחרונה, לא יסגירו עצמם ולא "יזמרו" כפי שהם עושים עכשיו.

ד"ר אברהם חרמוני, סביון

זה

פוטומונטז' זה?

קראתי את המאמר על הגשים השובות בשכם (העולם הזה 1649), והתמרמרתי על הצורה שבה הבעתם את הדבר. האם גבורתם של הערבים מתבטאת ב-

הפגזות ובפגיעה ב- תינוקות ובאזרחים? הרי האוכלוסייה בשטחים מגינה על המחבלים, כי אחרת לא היו מצליחים ל- עשות מה שהם עו- שים.

העם על השילטר נות לבקש מאת ה- ערבים הנמצאים תחת כיבוש את דע- תם והצעתם לדרך שבה יחקרו את ה- חשודים?

בושה שעיתון המוסק בארץ יגנה התנה- גות מוסתית של כוחות הביטחון, ויעלה על נס את ההפגנות — ולו בצורה עקיפה.

האם אתם מאמינים לסיפורה של הילדה בת ה-9, שאת תצלומה הופסתם, שהיילים אכן נספלו אליה, או אולי זהו שו ב פוטר- מנטז' שלכם?

צבי כהן, עכו

תמונתה של הילדה רפא אל-שחשיר, החשודה עלידי הקורא צבי כהן כפוטומנ- טז', עם סימני המכות ליד העין ובשפתיים — מראה מצב עובדתי, לא מבוים.

תמיד רצו לזרוק

אותנו לים!

בחיכות האינסופי על יחסנו לערבים, אני רוצה רק להזכיר לחוליה שלום הברונים שטרומפלדור וברנר נרצחו זמן רב לפני מלחמת ששת הימים...

היה זה בימים שטרם ישבנו בסיני, בגדה ובגולן, הצטמצמו בתל-אביב הקטנה וב- פתח-תקוה, אך הרוצחים שאפו לזרוק או- תנו לים אפילו משם.

עובדה זו בלבד צריכה להספיק כדי לה- עיר את חולמי השלום מתרדמתם המתוקה.

חנן גורדנרט, חולון

אני לא

פלייבוי!

השאלון "איוה מין אישה תהיי לבעלך?" (העולם הזה 1650) חובר אולי עלידי מלך- מדים גדולים, אבל איננו נכון בכלל.

עניתי על "שא- לות לגבר", ומה יצא לי? "אתה הי- גך הפלייבוי ששמו הולך לפניו, שכל התחזיקות המפורס- מות כבר עברו תחת ידך".

איוה שטויות! אני בכלל לא פליי- בוי, כראם שדם סולידי ושקט, ו- בכלל אין לי שום קשר לחתוכות.

כדי להסביר את עצמי יותר טוב, יהיה עלי לתת "וידוי של הומי" (העולם הזה 1650), ואת זה אינני מוכן לעשות עדיין.

מיכאל צופי, חיפה

מקום

המוגדר

ברצוני להגיב על מכתבו של אברהם (המשך מעמוד 6)

דווקא בקיץ

לאילת

כן, דווקא בקיץ באילת
בוא להינפש דווקא בעונה
בה תקבל את מיטב השרות.
אל תדאג, החום אינו נורא
כל כך, והיובש ימנע ממך
להזיע.
יס כה שקט ורוגע כמו ים
סוף לא תמצא לכל אורכו
של הים התיכון.

ארקיע

קווי תעופה בישראל בע"מ

כרטיס דרך / ספור"י ויטהוף

פקידות כללית
בירושלים

NATIONAL (I.B.M.)
כתיבה במכונה — חודש!
פנקסנות, קצרנות:

ביח"ס "הפקיד", י. פורמן,
בצלאל 18, ירושלים

חליכות הריון
נשים אוהבות
תנאים
ת"א שדר' מסדיק 19
אולבוס 62 25 19 12

אין כאן
יש לי
SONY
רשמי קול-טלוויזיות-טרנזיסטורים
תערוכות סטראופוניות

חשוב למנהלי משרדים
וכתבניות!

מחק הפלא למכונת הכתיבה המ- חק את האורייגנל יההעתק. חסוך בזמן וכסף, תוך שניה ב- יכולתך למחוק כל אות או מילה יחד עם ההעתק. הזמן סט ענק המכיל 288 יחידות במחיר 19.20 ל"י בלבד, וחסוך על- ידי כך 40% באופן ממשי. סוכנונו ישמח לבקרך ולהדגים ללא כל התחייבות. "לובקס" — ת.ד. 6031, טל. 441692, תל-אביב.

למכירה
פיאט 2300

יד ראשונה במצב טוב.
למורה דרך ותיד
ללא מיסים.

פרטים: בת.ד. 250 טבריה.

SI VOUS
AIMEZ CA
VOTEZ **OUI!**

„אם אתה אוהב זאת כך – הצביע כן!“

... הציונים האלה השתלטו על כל הצבא הצרפתי... ב-
סדר, פעולת-תגמול!
דהימרוויל: הוד מעלתו...
הגנרל: אני אלמד אותם! להטיל עליהם מייד אמבארקו
הם לא יקבלו יותר נגרל דה'גולו

העולם הבא

דהימרוויל: עשרה מיליון...
הגנרל: מצויין, אמרתי לך ש...
דהימרוויל: כן, אבל...
הגנרל: עוד לא למדת לשחק כשאני מדבר?
דהימרוויל: יש סעות בחישוב!
הגנרל: לא חשוב, העיקר שאמרנו „כן“!
דהימרוויל: לא... בחישוב שלך.

מחזה השבוע:
אדייה, שארלו!

(קולומבייה-דיואגליה, משכנו הכפרי של דה'גול. יום א',
24.00. נכנס ראשי-הממשלה, קוב דהימרוויל):

הגנרל: איך אתה מעז? !
דהימרוויל: 11 מיליון אמרו „לא“!
הגנרל: זה מצחיק. אולי הם לא הבינו למי הם אומרים „לא“? הסבירו להם מה קרה לאחרונים שאמרנו לי „לא“, הישראלים האלה?
דהימרוויל: ניסו הכל, אבל העם הצרפתי...
הגנרל: תעזוב אותי, זה גם עם שתלטני וקשה-עורף

דהימרוויל: הוד מעלתו...
הגנרל: אה, זה אתה דביל קטן שלי...
דהימרוויל: הוד מעלתו... אני רוצה לבשר לו...
הגנרל: מה אתה כבר יכול להגיד לי שאני לא יודע?
דהימרוויל: חשבת... אולי כדאי... בכל זאת נערך היום מישאל...
הגנרל: אה, העניין הזה, שכחתי. כמה אמרו „כן“?

יחי האחד במאו!

הרעה נפתחה מבית התעד הפועל של ההסתדרות. התעדה המרכזת החליטה שב-1969 אין עוד טעם לחגוג את האחד במאי. אין יותר סולידאריות עם פועלי העולם. פועלי העולם תומכים בפלסטינאים. והפועלים שעזרו נשארו בארץ הם הפלסטינאים מהשטחים. הם צודקים! איך לא חשבנו על זה מקודם! צעק החבר ברזניניב בקרמלין, כשהביאו לו את הידיעה המרעושה, „לבטל מיד את מיצעד הצבא-האדום בכיכר האדומה!“ הלאה כבר פעל הכל בתגובת שרשרת. בפולין שרפו את הדגלים האדומים. בהונגריה החלו לשחק פפריקה כחולה. בצ'כיה הכריזו על האחד במאי כעל יום אבל לאומי. המקום היחיד שבו המשיכו לחגוג את האחד במאי היה סין העממית. „אין לנו שום כוונה להזהרות עם הרביזיוניסטים ממוסקבה“, אמר היורש לין פיאו, „אבל זהו חגו של היושבראש, חג האחד במאו!“

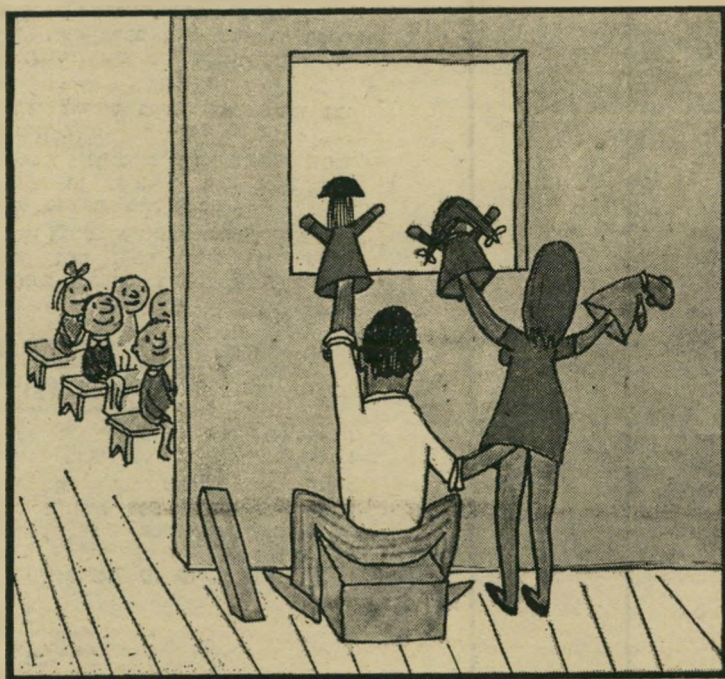
יום העצמאות ה-22 של מדינת-ישראל נחוג בחמישי במאו.

מאגדות הספורט העברי

בדיוק יהיו כולם בארוחת-הצהריים, הודיע כספי לכדורגלנים. בשעה שתיים ירדו כל השחקנים והתיישבו ליד השולחנות. מלבד בלם הקבוצה והנבחרת, צבי רוזן. רק כשכל הקבוצה סיימה לטעום, ירד צבי רוזן, מצוחצח ומגולח, לחדר האוכל. „איך אתה לא מתבייש להפך הוראות ול-“ אחר בצורה כזאת! צעק עליו כספי, „אני לא מוכן לסבול איחוריס!“

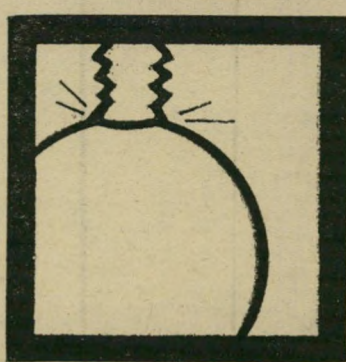
„אתה תשתוק!“, השיב רוזן. „אתה איחרת פעם חצי שעה וכל בית צי'ים הלך.“

אריאל כספי היה מפקד מכבי-האש של תל-אביב, כשנשרף בניין צי'ים והכבאים לא יכלו להושיע. מאז הפסיק כספי להתעסק באש ומתמסר רק לספורט. הוא היה ראש משלחת קבוצת הכדורגל של מכבי תל-אביב, שיצאה למישחקי גביע אסיה בבאנ' קוק, שם זכתה בגביע לאלופות. בדרך חזרה הביתה, שהתה הקבוצה ב' מלון ברומא. „אני רוצה שבשעה שתיים

באלונים

קשקשת

ישראלית וזו שחזרה
למדינת ישראל, וזו שחזרה

למדינת ישראל, וזו שחזרה
למדינת ישראל, וזו שחזרה

גולדסטאר להנאה הפקה להגדלה

3 טרנזיסטורים ליום

יוגורלו בין אלה הנהנים מבירה גולדסטאר

גולדסטאר — בירה אמיתית, המיוצרת לפי נסיון וידע עולמיים — היא בירה באיכות בינלאומית אשר כבשה הודות לטיבה וטעמה המעולים את אוהבי הבירה בישראל וברחבי העולם.

וכך תעשו: איספו 5 פקקי בירה גולדסטאר, השלימו את הסיסמה: תנו לגבר... ושלחו בציון שם וכתובת לתיבת דאר 7095 תל-אביב עבור מבצע גולדסטאר. בין השולחים יוגורלו 3 טרנזיסטורים ליום (פרט לימי ו').

ההגרלה הראשונה נערכה. הודעות נשלחו לזוכים.

**תנו לגבר גולדסטאר
ולמשפחה טרנזיסטורים**

האם ישנם בעיני חברה קדישה, או אולי הדת היהודית, שני סוגי מתים, או שתי דרגות פטירה?
לדעתי, על נציגי העם בכנסת לפעול ל-
בירור מצב בלתינסבל זה, ולשים קץ ל-
שליטתם של אנשים כאלה ברגשות הציבור!
יונתן ברלב, חיפה

או?

או?

הכתבה שלכם, "איך תיראה ישראל ביים
העצמאות 1990?" (העולם הזה 1651),
מעוררת למחשבה עמוקה. בייחוד הקטעים

על משה דיין, ה-
מראים את שתי ה-
ברירות שיש למדי-
נה שלנו.

אני חושבת שב-
שאלה יסודית זו,
של יחסינו עם שכ-
נינו במרחב, אין
הרבה ברירות.

זה באמת או
שלום, שיביא לשי-
גשג ולפריחה; או
מלחמה, שתגרום

להרס ולחורבן.
ומדובר גם בנו,

היהודים בארץ וגם בשכנינו הערבים.
הלוחאי וה"או" הראשון שלכם יתגשם!

דבורה סופר, פתח-תקווה

חופשיהדיבור,

אבל...

בהעולם הזה 1648 מצאתי חומר חשוב,
אקטואלי וזועק לשמיים, והמוכיח יחס
אנושי ומוסרי של אורי אבנרי למצבם ול-
גורלם של ערביי ישראל. אולם באותו
גיליון, נדפס מכתב נבזה של אחד הקור-
אים, המהווה שיא של שקר והשמצת ער-
בים.

היתכן להדפיס בעיתון ראוי לשמו דב-
רים כגון אלה:

"מתברר שהגברים היחידים בין לוחמי
המחתרת הן נשים" (מתוך מכתבו של
מיכאל פלשקס, מתל-אביב).

איפה החוש העיתונאי, האסתטי והציבורי
שלכם? האם חופשיהדיבור צריך לגבול
בהפקרות ובהסתה פרוצה נגד הערבים?
אליעזר פומרנק, נהריה

מה יהיה עם

הי' כמאי?

ובכן, מה דעתכם על המהדורה החדשה
של הי' כמאי? חצי-חצי לקראת הביטול!
אני מוכן להמר שבקרוב מאוד תופיע
צלחת מעופפת חדשה בשמי כדור-הארץ:
את המע-י יעיפו אפילו מהאינטרנציונל ה-
ימני.

משה פ. כרמי, ראשון-לציון

לא

בסדר!

באמת אני לא מכינה אותכם!
אני מוכנה לקבל את זה שיש לעיתון
שלכם חלק רציני

וחלק קל. אני אפ-
לו מוכנה לקבל
עירום בחלק הקל.
מי שזה לא מעניין
אותו, לא צריך
להמשיך ולדפדף ב-
עיתון, אחרי שהוא
גומר את החלק ה-
רציני.

אבל לצרף למי
אמר כליכך רציני,
כמו דתחיות שלכם
ליום העצמאות ב-
עוד 21 שנה, תמו-

נה של בחורה חשופת-חזה, במסווה של
אופנת העתיד, זה באמת לא בסדר!

רינה שמואדי, חיפה

צורות-ענישה

חבלנים

בעיקבות הפולמוס החריף בין מחייבי
עונש-מוות לחבלנים ובין השוללים אותו,
צץ בי רעיון העשוי להתקבל על דעת שני
הצדדים: עונש מקסימלי של מאסר-עולם
עם עבודת פרך ללוחמי הגרילה המחבלים
(המשך בעמוד 5)

שמואדי

קרא ירי.

השבוע שמעתי סיפור מחרד. בעל אחד הדוכנים בתחנה המרכזית בתל-אביב בא למערכת, ובקשה בפיו: „אתם מוכרחים לעשות משהו נגד זה. שלשום, בערב החג, עמדו ארבעה-חמישה חיילים בתחנה המרכזית — ומכרו סיגריות וחפצים אישיים. לא הרבה. מה שהיה להם. „שאלתי אותם: חברה, מה זה? ואחד מהם אמר לי: „אנחנו צריכים כסף בשביל לנסוע באוטובוס. רוצים להגיע לטבריה — וטרמפים קשה לתפוס!“

„היו הרבה אנשים שם, והתחיל ויכוח. אמרו זה סקנדל! איך זה חיילים שמסכנים את חייהם בתעלה צריכים למכור סיגריות שלהם בשביל לנסוע הביתה? חייל אחד אפילו רצה למכור את השעון שלו. האנשים רצו לתת להם סתם ככה כסף, אבל הם לא רצו לקבל נדבות. רק אחד הסכים לקחת עשר לירות בשביל קופסה אסקוט. אני שואל: זאת לא בושה?“

מה אומר משרד הביטחון

מדוע מצא נכונן לפנות דווקא אל מערכת העולם הזה? האיש הסביר: „לפני שנה בערך, הבן שלי שלומד בגימנסיה הלך עם כמה חברים שלו להדביק פיתקאות על המכוניות. שיתנו טרמפ לחייל. אמר לי שזה מיפעל של העולם הזה. אני לא מתעניין בפוליטיקה, ואני לא קורא את העולם הזה. אבל אמרתי לו שאם הם עושים משהו בשביל שנהגים יתנו טרמפ לחיילים שלנו — כל הכבוד! ובאמת ראיתי את הפתקים האלה על הרבה מכוניות בכבישים. אפילו קניתי פתק אחד בלירה מהבן שלי, למרות שאין לי אוטו.“

אני מקוה שהמיבצע שלנו להדבקת אותן תהיות אדומות על שמשות המכוניות, שבעליהן התחייבו לתת טרמפ לחיילים, תרם תרומה צנועה לשיפור מוסר-ההסעה בארץ. אבל איננו משיגים את עצמנו: מיבצע זה לא פתר את הבעיה. ראויים לציון מעשי התנדבות של יחידים ושל חברות מיסחריות, המעמידים מכוניות פרטיות ומשאיות לרשות החיילים בערבי חגים. אלא שגם מאמץ זה לא פתר את הבעיה: אפשר עדיין לראות חיילים ממתינים לציד הכבישים, מתחננים לנהג שיאספם.

משרד הביטחון יכול היה לפתור את הבעיה בן-לילה. אורי אבנרי העלה בכנסת הצעה, שמשרד הביטחון יקציב לאגד סכום שנתי כולל, שתמורתו יתחייב הקואופרטיב להסיע חינום כל חייל לובש מדים, בכל הקוים שלו ברחבי הארץ, כפי שהדובר נהוג לגבי שוטרים. אך הצעה זו נדחתה, ותשובת שר-הביטחון היתה: אין צורך.

מסתבר שזה לא בדיוק כך. יש צורך — והסיפור הנורא והמשפיל של בעל-הדוכן בתחנה המרכזית יוכיח.

אנא, הנהג

אבל אם משרד-הביטחון — מסיבות שקשה להבין אותן — מתעקש בסירובו, לא נותר אלא לפנות שוב ושוב אל הרצון-הטוב ואל חוש-האזרחות של הנהגים בכל הכבישים, בכל השעות: אנא, תן טרמפ לחייל. הוא בנך, הרוצה להגיע מהר לכמה שעות של חופשה בבית.

אנא

מכתבים

שה בחיפה, דבר אשר גרם עוגמת-נפש למשפחת הנפטר.

ימים מספר לאחר מכן ביקרתי בבית-הקברות, ובמיקרה עברתי ליד מצבתו של אבא חושי ז"ל, והנה אני רואה, להפתעתי, את תאריך לידתו ופטירתו של חושי ב' לועזית.

נשאלת השאלה, אם אסור אז למה מותר?

הפלייה

בקבוצה!

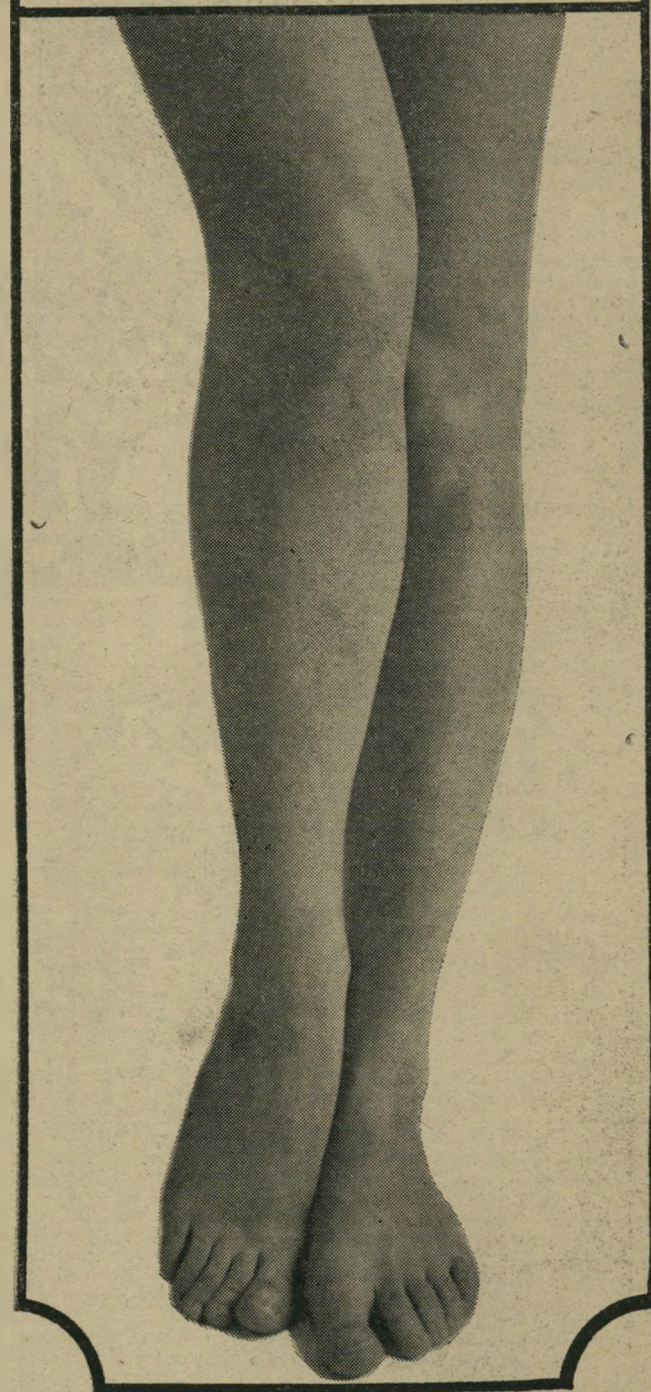
יש לי ידידים אשר יקרים נפטר לא מזמן, והם ביקשו לכתוב את תאריך הלידה והפטירה שלו על המצבה, גם לפי הלוח הלועזי. משום מה התנגדה לכך חברה קדי-

Lon

דפילטור
ליר

חדש לאשה - דפילטור "לון"
הקדם העדין המרחיק את שערות הרגליים תוך דקות ספורות

בעל ריח נעים ומתאים לשמוש גם על חלקי גוף אחרים.

„העולם הזה“, שבועון החדשות הישראלי
המערכת והמנהלה: תל-אביב, רח' קרליבך 12, טלפון 30134
ת.ד. 136 • מען מברקי: עולמפרס • דפוס משה שהם בע"מ,
העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.
תל-אביב, רח' סין 6 • גלויות: צינקוגרפיה כספי בע"מ •

הע

דו"ח מיוחד
תמונות
כלעדיות

הקונצרט

המצד

בתעלה

אחרי דה-גול-המיראז'ים